alina nour

UN EXTRATERESTRU ÎN PIJAMA

Editura Junimea

ALINA NOUR

●

UN EXTRATERESTRU ÎN PIJAMA

ALINA NOUR

UN EXTRATERESTRU ÎN PIJAMA

ROMAN

Editura Junimea

IAȘI ● 1991

Coperta și ilustrațiile : ALINA NOUR

ISBN 973-37-0098-3

Redactor : ADA FĂRTĂIS
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1991. Format 54x84/16. Coli de tipar 17.
Bun de tipar 19.VII.1990.
Editura „Junimea" Iași — Str. Cuza Vodă nr. 29
ROMÂNIA

Tipărit la Întreprinderea Poligrafică Iași,
Str. Sf. Lazăr nr. 49

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL I

U N U

Pe la orele două noaptea, pe strada Trei Sîmburi era o liniște deplină. Toată lumea dormea ; pînă și mîțele, toropite de căldură, moțăiau plictisite pe acoperișuri. Singuratic, sergentul Petty Petercott își plimba fără frică barba sa neagră și deasă, ca o bidinea, printre umbrele suspecte lăsate de copaci și de clădiri. Se oprea din cînd în cînd sub cîte un felinar și, în lumina gălbuie, examina ceva ce părea să fie o revistă. Era vădit foarte nemulțumit. Se scărpina metodic în urechea dreaptă, scuipa cu ciudă în beznă și bombănea cuvinte abracadabrante. Motivul ? Se poticnise în descifrarea unui biet careu din revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă". Cerceta descumpănit cele opt pătrățele de la nouă orizontal, pe care ignoranța minții sale le condamna să rămînă goale. Din care pricină își dorea foarte mult să întîlnească pe cineva, oricine ar fi el, nu numaidecît un pașnic cetățean trisîmburist, ci poate chiar și un hoț de găini sau un gangster fioros, numai chip de om să aibă și să-i dea o soluție în privința rezolvării carelui.

Din nefericire pentru sergent, strada Trei Sîmburi se găsea într-una din cele mai pașnice suburbii ale metropolei. De-a lungul străzii se înșiruiau căsuțe cochete, înconjurate de peluze. Cine nimerea acolo ziua, putea găsi multe puncte de atracție : stabilimentul bărbierului-psiholog Luigi Piperonni, localul „Triunghiul Bermudelor" a lui Gerolamo Fapara, lăptăria „Delicatesele Căii Lactee" — ținută de Jan Vandermeer, sera cu o colecție de două mii de cactuși, din spatele casei profesorului de botanică Benny Smile, ori cafeneaua „Două Mumii", aparținînd lui Cyrill Cyrilloni, poreclit și Cyr, în a cărei vitrină se găsea un sarcofag cu o mumie înăuntru.

Însă noaptea, stabilimentul, localul, cafeneaua și lăptăria erau închise, iar pe strada Trei Simburi atmosfera era cît se poate de virtuoasă. Doar rareori se mai furișa pe lîngă tufișuri cîte un hoț de găini, ori de cactuși, ori poate vreun îndrăgostit întîrziat. De obicei, onorabilii și neonorabilii cetățeni trisîmburiști sforăiau conștiincioși, scufundați în pături și plăpumi lîngă nevestele lor fără de prihană — neveste care scîrțîiau prin somn, deoarece își puneau părul pe bigudiuri și aveau coșmaruri.

Așadar, în acea noapte de cincisprezece iunie, pe la orele două, Petty Petercott se simțea ca un martir în pustiu, iar singurătatea și disperarea îl făceau să aibă viziuni apocaliptice. Anume, i se năzărea că, în dimineața următoare, cetățenii trisîmburiști l-ar putea găsi atîrnat de un stîlp de felinar, cu un coif confecționat din afurisita revistă de rebus pe cap. În cinstea sinuciderii sale, cauzate de durerea curiozității nesatisfăcute, becul felinarului ar fi fost lăsat aprins trei zile la rînd, iar stîlpul respectivului felinar ar fi devenit loc sacru de pelerinaj pentru fanii cuvintelor încrucișate de pe întreg Pămîntul.

Dar toate aceste gînduri negre îi fură spulberate într-o clipă de o fereastră luminată. Tocmai se pregătea să sufle în fluier pentru a-i atrage atenția celui din apartamentul luminat de la etajul întîi, al căsuței cochete în care locuia singur cetățeanul Andrew Norbert Wells, cînd, dintr-o dată, geamurile cu pricina se deschiseră și capul acestuia se ivi de după perdele.

Wells privi stelele și fluieră a pagubă. Apoi, din buzunarul drept al halatului, scoase afară două andrele, cu ajutorul cărora împleti o bună bucată de vreme. Nu bănuia de fel că, pitit în umbră, după un copac, sergentul Petercott îl urmărea uluit. Apoi Wells luă un bec din buzunarul stîng al halatului și-l introduse în urechea stîngă. Stătu cîteva minute astfel, nemișcat; apoi își îndesă la loc becul și andrelele în buzunare și amenință cu pumnul galaxiile îndepărtate.

Toate acestea îi părură cam fără noimă sergentului, care, făcîndu-și mîinile pîlnie la gură, strigă:

— Hello, domnule Wells! Ce faceți? Aveți insomnie? Împletiți, ca să vă vină somnul, numărînd ochiurile ca pe oi? Și eu număr literele din cuvinte, dar asta ca să mă țin treaz. Știți, marea mea pasiune, rebusurile...

Apropo ! Nu cunoașteți cumva un cuvînt compus din opt litere, și care...

Dar cetățeanul vizat îl privi surprins în mod neplăcut pe gălăgiosul sergent și, fără să aștepte ca acesta să-și termine fraza, trînti furios fereastra.

Petercott aruncă o privire nedumerită spre ferestrele acum întunecate — căci Wells stinsese lumina — și, făcînd un gest de neputință, plecă mai departe, mîrîind în barbă înjurături alcătuite din cuvinte savant încrucișate.

D O I

Ascuns după perdele, Wells așteaptă ca silueta sergentului să dispară după primul colț. Îi era ciudă că fusese surprins în acea atitudine neroadă, împletind, și încă, pe deasupra, cu un bec într-o ureche. Dar e momentul să spunem că andrelele erau doar aparent andrele. De fapt, ele erau confecționate din niște metale necunoscute pe Pămînt, și constituiau împreună cu becul — care era doar aparent bec — un aparat de emisie-recepție. Cu ajutorul lor puteau fi transmise la distanțe enorme impulsurile create prin activitatea de împletire. Pentru a transmite un mesaj, Wells trebuia să împletească, folosind un cod special. Pentru toate literele alfabetului exista un corespondent, adică un anumit mod de a răsuci lîna, în genul :

A ... unu pe față, doi pe dos ;
B ... unu pe dos, unu pe față ;
C ... doi pe față, doi pe dos...

...și așa mai departe. Pentru a recepționa răspunsul, Wells, trebuia să țină becul special (din sticlă elastică și cu dulia din argint), în ureche, iar într-o mînă, cele două andrele.

Folosind aceste mijloace sofisticate, Wells încerca să comunice cu domnul Leopold Sebastien, cumnatul său.

Se întinse pe pat, cu becul în ureche, și andrelele în mînă. Dar nu primi nici un răspuns. „Oare ce s-a întîmplat ? De ce nu-mi mai dă nici un semn, de o săptămînă ? O fi fost nevoit să se întoarcă pe Annandya ? Oare a renunțat la PLANUL ATLANTIDA ?“ — se întrebă el, întristat. Și ațipi.

Dar să vedem de unde avea Wells andrelele și becul, și cine anume era acest cumnat al său.

Aventurile lui Wells începuseră cam cu opt zile în urmă, cînd, pe data de șapte iunie, primise o vizită neașteptată. Domnul Wells lucrase de la orele zece dimineața în biroul său împodobit cu afișe de reclame, birou pe a cărui ușă scria :

ANDREW NORBERT WELLS
consilier în probleme de reclame comerciale

Biroul său se afla la nivelul 25 al unui imobil cu o sută de etaje, care nu era altceva decît sediul administrativ al firmei Housebill. Wells se angajase cam de opt ani la această firmă. Lucru oarecum de mirare, căci el era de fapt un eminent om de știință, studiase fizica, biologia, chimia organică. Dar, după ce lucrase o vreme în cercetare, rămăsese șomer. Nu i se oferise apoi de lucru decît în domeniul armamentului. Mulți dintre colegii săi acceptaseră să lucreze la inventarea unor noi arme, pentru un salariu bun. Însă Wells refuzase din capul locului o asemenea perspectivă și, după ce o vreme fusese ospătar, șofer de taxi sau chiar instalator, își găsise acest post — de consilier în probleme de reclame la firma Housebill — post pe care îl considerase destul de respectabil, și nu-l mai părăsise.

Iată de ce, în acea zi de șapte iunie, savantul Wells își concentrase toate puterile spirituale spre a finisa cîteva magnifice texte de reclamă pentru cele mai noi produse pe care firma Housebill se pregătea să le lanseze pe piață : pijamalele „Zefir", săpunul „Ulysses" și marmelada de gutui „Dulcineea".

...Vîrful peniței de aur a stiloului său aluneca grăbit pe hîrtie. Wells tocmai scrisese : „Binele, adevărul și frumosul sînt niște idealuri care nu pot lua naștere decît în mințile cetățenilor care se hrănesc cu marmelada DULCINEEA".

Dintr-o dată, dinspre tavan se auzi un pocnet sec. Unul dintre becurile lustrei se lumină puternic, apoi se stinse, răspîndind un miros de cozonac ars. Un norișor vișiniu apăru din senin în cameră, plutind de colo-colo,

pe lîngă tavan. După cîteva clipe, din ceața vișinie prinse a se înfiripa, în fața ochilor uimiți ai consilierului, un om în carne și oase. Era un bărbat înalt, bine făcut, și îmbrăcat într-o frumoasă pijama vișinie — un exemplar din splendidele pijamale „Zefir", pe care firma Housebill urma tocmai să le lanseze pe piață !

— Pijamaua Zefir e un vis, e un delir ! Plăcută, comodă, răcoroasă, te plimbi cu ea prin cosmos și prin casă ! — declamă individul, învîrtindu-se prin cameră ca un manechin la prezentarea modei. Ei, domnule Wells, nu te bucuri că mă revezi ?

PATRU

Wells își încreți fruntea și scrută atent chipul musafirului său. „Cine-o fi ? își spuse el. Un extraterestru, desigur ! Am auzit de extratereștri care apar astfel, misterios, în casele oamenilor. Dar acesta e primul caz cînd un extraterestru apare în pijama, în fața unui pămîntean !"

După cum vedem, cetățeanul Wells avea un psihic destul de echilibrat, capabil de a rezista la șocuri puternice. În primul rînd, ca om de știință, și apoi, ca cititor avid de romane științifico-fantastice sau de relatări despre extratereștri și farfurii zburătoare, considera că nimic nu e imposibil sub soare. Și apoi, de cînd lucra la firma Housebill și scria el însuși cele mai abracadabrante reclame (în care afirma fie că Richard al II-lea dăduse un regat pentru o cămașă de noapte, al cărei model îl poseda firma Housebill, fie că regina Cleopatra avusese o rețetă pentru un săpun miraculos, care făcea să dispară ridurile — rețetă pe care o deținea tot firma Housebill), ei bine, de atunci nu mai existau pentru domnul Wells fenomene supranaturale, întîmplări fantastice sau lucruri imposibile.

— De recunoscut, nu vă recunosc — zise el în cele din urmă. Dar bănuiesc că sînteți un extraterestru care va propune firmei Housebill să exporte pijamale „Zefir" pe cine știe ce planetă, în cosmos. Acest lucru poate fi folosit pentru a face reclamă produselor firmei !

Individul în pijama îl asculta cu un aer vădit amuzat.

— Eu, extraterestru ? Dar chiar nu mă recunoști ?

Wells îi scrută din nou atent, chipul. Zadarnic. Prea fusese luat prin surprindere. Și apoi, era și foarte obosit. Dădu neputincios din umeri.

— Numele de Leopold Sebastien, zis Seby, îți mai spune ceva ? întrebă musafirul în pijama, privindu-l printre gene și zîmbind enigmatic.

În clipa în care auzi pronunțîndu-se aceste cuvinte, în mintea consilierului se făcu dintr-o dată lumină. Da, era chiar cumnatul său ! Își trecu palma peste fruntea înfierbîntată, lăsîndu-se sleit pe speteaza scaunului. Cercetă atent fața celuilalt. Într-adevăr, cine altul putea fi decît cumnatul său ? Se și mira cum de nu-l recunoscuse de la bun început ! Probabil din cauză că era prea bronzat. Sau poate fiindcă acum arbora un aer ciudat, straniu, iar cînd vorbea, avea un ușor accent străin. Totuși, el era, nu putea fi vorba de nici o confuzie. El, Sebastien, cu părul lui negru, cîrlionțat, cu ochii mari, albaștri... Margot, sora sa, se îndrăgostise de el de la prima vedere. Și cum altfel ? Leopold Sebastien părea un zeu coborît din Olimp ! Cînd în cele din urmă Wells își reveni din uimire, strigă entuziasmat :

— Ah, tu erai, deci ? Dar cum să te recunosc ? Nu te-am mai văzut de zece ani... Și apoi, ai un aer straniu... Știi ? Acum zece ani ai fost dat dispărut !

— Mda... Dispărusem îmbrăcat tot așa, ca și acum... Dispărusem în pijama ! Să-ți povestesc ce mi s-a întîmplat... Deci : acum zece ani locuiam cu Margot în apartamentul de la etajul doi al casei tale. Pe la orele șapte dimineața, am plecat, îmbrăcat în pijama, să cumpăr lapte...

— Da, te duceai în fiecare dimineață, îmbrăcat în pijama, să cumperi lapte de la lăptăria lui Vandermeer.

— Așadar, tocmai coboram scările, în pijama, vrînd să mă duc în bucătăria de la parter, spre a lua sticlele de lapte... Cînd, pe neașteptate m-am pomenit învăluit într-o ceață verde ! Ba, mai mult, mă simțeam ușor ca un fulg... și iată-mă plutind în stare de imponderabilitate, cu capul în jos ! Un papuc de casă îmi plutea pe lîngă ureche... Și dintr-o dată, m-am simțit luat așa, ca de un ciclon, și... m-am trezit pe o planetă străină !

— Pe o altă planetă ?

— Pe o altă planetă, din altă galaxie ! Transferul meu de pe Pămînt pe Annandya nu a durat decît o clipă, și a fost făcut cu mijloacele sofisticate ale unei civili-

zații extraterestre, mijloace atît de ciudate, încît nu pot fi explicate pe înțelesul unui pămîntean...

C I N C I

— Formidabil ! exclamă Wells, brusc întristat. Această aventură a ta îmi aduce aminte de...

Dar nu-și termină fraza ; căzu pe gînduri, șoptind ca pentru sine : „Yoko".

Într-adevăr, povestea lui Sebastien îi aducea aminte domnului Wells de un eveniment foarte trist din viața sa : fusese părăsit de iubita și logodnica lui, pentru un extraterestru !

Cam cu zece ani în urmă, cunoscuse o frumoasă japoneză, care studia pictura în țara lui, și care se numea Yoko. Pe acea vreme era captivat de munca sa de laborator, de cercetările sale, și o cam neglija pe frumoasa sa prietenă. Firește, visa să facă o descoperire epocală, visa gloria, celebritatea ! Pe de altă parte, Yoko ura știința. Ea considera că oamenii au mai multă nevoie de artă decît de știință. Și nu fără motiv. Familia ei murise la Hiroșima... Ea însăși era bolnavă de o boală incurabilă. Dar iată că, într-o zi, Yoko este contactată de un extraterestru. Căci fetei îi plăcea foarte mult să se plimbe în păduricea de la marginea orașului. Picta peisaje. Așadar, într-o zi a văzut o farfurie zburătoare, care aterizase într-un luminiș. Un extraterestru ieșise din farfurie și se apropiase, vrînd să vadă tabloul pe care aceasta tocmai îl finisa. Extraterestrul semăna aidoma cu pămîntenii ; și chiar era un bărbat foarte frumos. Se îndrăgostește de Yoko, de cum o zărește. Fata este invitată pe farfuria zburătoare. Rămîne o vreme acolo, unde este supusă unui tratament, și vindecată. În acest timp, extraterestrul (pe nume Seddonyuss), ca și ceilalți de pe farfuria zburătoare, îi vorbesc fetei despre lumea din care veneau ei. O lume unde este pace și fericire.

Apoi, fata revine în orașul ei și își reia viața obișnuită. Dar, din cînd în cînd, se ducea în pădurice, unde se întîlnea cu Seddonyuss. Wells era atît de prins de cercetările sale, încît nu-și dădea seama că Yoko începuse să se înstrăineze de el. Cînd se întîlneau, fata îi vorbea mereu de alte lumi, pe care cică le-ar vedea în vis. Îi arăta niște tablouri splendide, cu peisaje de pe alte pla-

nete, pe care se lăuda că le văzuse tot în vis ! Yoko îi spunea că știința pămîntenilor nu reprezintă nimic față de știința la care au ajuns alte civilizații, în cosmos. Că pămîntenii își folosesc știința mai mult pentru a-și face un coșmar din viața lor. Însă Wells rîdea de ea și de călătoriile ei din vis. Cît despre peisaje, îi spunea că face o pictură suprarealistă foarte reușită.

Într-o zi, însă, Yoko a venit în laboratorul său și i-a povestit despre întîlnirea sa cu extraterestrul, despre vizita ei pe farfuria zburătoare, despre vindecarea ei miraculoasă. Apoi i-a explicat lui Wells că toate peisajele din tablourile pe care le-a pictat erau inspirate din lumile pe care le vizitase, căci extratereștrii o luaseră în cîteva călătorii pe farfuria lor zburătoare. Și i-a mai mărturisit că acel bărbat, de pe altă planetă, i-a propus să plece cu el... Dar Wells nu crezuse nimic din toate acestea. Și-a spus că fata are, desigur, foarte multă imaginație — ca orice artistă — și că doar caută să-l facă gelos, fiind nemulțumită de timpul pe care el îl pierde în laborator. Așa că Wells și-a văzut, cu și mai mare pasiune, de cercetările sale. Tocmai era pe cale să facă o mare descoperire — secret pe care nu-l știa decît Yoko. Dar iată că fata vine într-o bună zi din nou în laboratorul său și îi spune că îl iubește pe Seddonyuss, și că a doua zi va pleca împreună cu el ; că farfuria zburătoare cu care vor părăsi Pămîntul se va ridica din pădurice de lîngă oraș și va staționa, pe la orele opt seara, deasupra casei lui Wells. Iar Wells nu a făcut nimic ca să o împiedice să plece. Dacă ar fi știut că acela era purul adevăr ! Doar o iubea nebunește !

A doua zi, pe la orele opt seara, o farfurie zburătoare a fost într-adevăr văzută ridicîndu-se din pădurice. Ea a staționat puțin deasupra casei lui Wells. De atunci, n-a mai văzut-o niciodată pe Yoko ! Ba, mai mult, a pierdut slujba de la laborator, iar viața lui a devenit pustie, fără dragoste, și fără posibilitatea de a-și împlini pasiunea sa pentru știință.

Toate acestea le rememoră Wells într-o clipită și, oftînd, își șterse o lacrimă ce-i apăruse în colțul ochilor. Glasul lui Sebastien îl readuse la realitate.

— Dar nu ești curios pentru ce-am fost luat în pijama, pe Annandya ?

— Desigur, după cum sînt la fel de curios să aflu cum de-ai apărut aici, tot în pijama, și încă ieșind dintr-un bec !

ȘASE

— Dragul meu — începu să-i explice Sebastien — eu vin, deci, din Annandya. Acolo oamenii de știință stăpînesc toate tainele nivelului subcuantic al materiei ! Mi-au dat să înghit niște tablete, și-am devenit eu însumi un cetățean subcuantic !

Și Sebastien se ridică în picioare, străbătu camera și intră în perete, dispărînd.

Rămas singur, Wells se uită ca prostit la peretele galben în care se scufundase cumnatul său. Se ridică în picioare și, cu genunchii tremurînd, se duse lîngă peretele care-l înghițise pe Sebastien și îl pipăi atent. Ciocăni ușurel cu degetul îndoit și își lipi urechea de zidul rece, ascultînd.

Dintr-o dată, din perete ieși, ca dintr-o spumă, doar capul lui Sebastien. Făcîndu-i cu ochiul, acesta spuse :

— Precum vezi, o ființă formată din particule subcuantice nu interacționează decît foarte puțin cu substanța obișnuită, formată din particule elementare, la nivelul „cuantic". O asemenea ființă poate trece cu ușurință prin pereți...

Și chipul cumnatului se topi iarăși în zid. În clipa următoare vocea lui se auzi dinspre biroul pe care zăceau de-a valma dosarele cu texte de reclamă. Devenit mic, cam cît un degețel, Sebastien se bălăcea pe fundul carafei cu apă :

— Și nici să-și reducă dimensiunile, sau să coboare sub apă ori sub pămînt, nu este mare scofală pentru o ființă subcuantică. Ea ar putea merge pe apă, așa cum ar merge pe pămînt — adăugă el alergînd acum pe suprafața apei din carafă, ca pe luciul unui patinoar.

Dispărînd din nou, Sebastien se ivi plutind pe lîngă tavan. Arătîndu-i domnului Wells becul care mai înainte se aprinsese și apoi se stinsese, consideră util să-i explice :

— Și dacă te interesează, eu am sosit la tine în birou prin acest bec. Așadar, pot să intru sau să ies prin becuri, transformîndu-mă mai întîi într-o rază de lumină... de

asemenea, levitația sau teletransportul nu sînt decît o joacă pentru mine...

Dar Wells nu-l mai asculta. Sta prăbușit pe scaun, cu fața ascunsă în palme. Sebastien, intuind imediat ce se petrecea în sufletul lui, încetă să mai enumere posibilitățile unei ființe subcuantice.

— Hm ! Dar ce-i cu tine ? Ți-e greu să te obișnuiești cu avantajele altor civilizații, nu ?

— Teoretic, știam că e posibil. Recent, am citit o carte în care se arăta că există civilizații extraterestre care au descoperit noi legi ale fizicii — pe care noi nu le-am putea deosebi de magie. Dar să vezi o asemenea demonstrație cu ochii tăi e cu totul altceva ! Însă pijamaua...

— Ah, pijamaua ! Annandyenii se pot deplasa extrem de rapid prin cosmos. Doar știi, viteza de propagare a cîmpurilor subcuantice depășește cu mult viteza luminii.

— Cunosc și această teorie !

— Așadar, un annandyan, folosind viteza de propagare a cîmpurilor subcuantice, ar putea parcurge distanța Terra—Proxima Centauri în mai puțin de trei minute, față de patru ani și ceva, cîți are nevoie lumina.

— Mai repede decît mi-ar trebui mie să ajung la vecinul meu de peste drum, Benny Smile !

— Deci : dacă annandyenii se pot plimba prin cosmos ca și prin propria lor casă, de ce n-ar umbla prin univers în pijama ?

— Așa...

— De fapt, annandyenii consideră toate ființele din univers ca făcînd parte dintr-o mare familie...

— Deci, tu de aceea te plimbi în pijama prin cosmos ?

— Ah, nu ! Faptul că am apărut aici în pijama are un cu totul alt motiv. Ți-am demonstrat numai că aș fi îndreptățit să circul în pijama prin univers !

— Și care-i motivul pentru care ai apărut aici, în pijama ? Cum de te-ai întors din Annandya ?

— Te-am căutat fiindcă vreau să pun împreună cu tine la cale un plan măreț. O să-i spunem Planul Atlantida. Dar nu e acesta locul potrivit unde să vorbim despre așa ceva !

Și Sebastien scoase din buzunarul pijamalei sale o tabletă pătrată, învelită în staniol auriu, pe care erau imprimate trei litere ciudate, aducînd a hieroglife.

ȘAPTE

Domnul Wells învîrti, plin de curiozitate, tableta pe o parte și pe alta.

— Ce mai e și asta ? Se mănîncă ?

— O delicatesă din Annandya. Vrei să-ți citesc ce scrie pe ea ? E o tabletă BSC. Adică BIO-CONVERTOR-SUBCUANTIC. De gradul unu. Și acum, înghite-o !

Wells scoase din ambalaj un soi de bomboană galbenă, ce mirosea plăcut, a zahăr vanilat. Gustă o fărîmă.

— Mmm, dar este absolut delicioasă !

— Toată, toată, îl îndemnă cumnatul.

Ascultător, domnul Wells o ronțăi în întregime și, împăturind foița de staniol o puse la păstrare în buzunarul hainei.

Sebastien aruncă o privire spre ceasul de pe perete, și spuse :

— Te-aș ruga să întrerupi puțin lucrul, ca să tragem o fugă pînă... într-un loc mai liniștit, unde să putem discuta o chestiune foarte importantă.

— Despre Planul Atlantida, nu ? Ei bine, dacă e neapărat nevoie, fie ! Știu o cafenea plăcută după primul colț...

— A, nu ! Ceea ce punem noi la cale trebuie să rămînă absolut secret. Eu aș propune, pentru siguranță, să tragem o fugă pînă în deșertul Sahara ! Acolo n-o să ne audă nimeni !

— Sahara ? !

— Da ! Și pe urmă, dacă tot preferi cafenelele, vom merge pînă la Paris, unde prietenul meu Fulcanello ne așteaptă la cafeneaua Procope.

— Insinuezi că ne așteaptă o farfurie zburătoare-taxi afară ?

— Insinuez că putem ignora de acum toate distanțele. Datorită pilulei BSC-I pe care tocmai ai înghițit-o, vei deveni... Aici Sebastien aruncă o privire spre ceas și precizâ : peste cinci minute vei deveni un cetățean subcuantic de gradul unu. Această situație prezintă multe avantaje...

— Nu mă îndoiesc, bîigui Wells, cam speriat.

— Firește, e o tabletă cu efecte restrînse. Nu te poți bucura de toate posibilitățile enumerate de mine mai îna-

inte. Însă vei putea să te deplasezi, cu o viteză fulgerătoare, oriunde vei dori. Pe Pămînt, firește.

— Mi se pare că visez.

— Curînd vei visa, și ți se va părea că e adevărat — adăugă Sebastien enigmatic. Dar să lăsăm asta acum. Toate la timpul potrivit. Uite, au și trecut cele cinci minute.

Wells se uită speriat spre ceas și își șterse cu batista sudoarea de pe frunte. Transpirase de emoție !

— Acum fă ce-ți spun eu — continuă Sebastien. Întinde mîinile înainte, privește-ți cu ochii întredeschiși palmele... Are să ți se pară că din degete țîșnesc raze luminoase. Imaginează-ți că dincolo de aceste raze se află deșertul Sahara. Așa... gîndește-te intens la Sahara. În zare, se văd vîrfurile violete ale piramidelor. Gîndește-te : „Mă aflu acolo, în deșert, lîngă cumnatul meu".

Wells făcu întocmai ; brusc, dispăru din birou. Sebastien fluieră admirativ și, transformîndu-se la rîndu-i într-o rază de lumină, se năpusti spre unul din becurile lustrei. Becul se lumină puternic, aruncînd raze purpurii, apoi se sparse, cu un pocnet sec.

O P T

Tableta BSC își făcu într-adevăr efectul căci, după ce mai întîi fusese cuprins de un soi de amețeală, Wells își simțise trupul ca luat de un ciclon. Cît ai clipi el se și pomeni teletransportat acolo unde dorise. Cînd deschise din nou ochii, pe care-i închisese de spaimă, se văzu singur-singurel în mijlocul deșertului. De jur-împrejur, cît cuprindeai cu privirile, se zăreau nesfîrșite dune aurii de nisip. Undeva, în depărtare, se profilau siluetele piramidelor. „Phii ! își spuse el. Asta zic și eu confort. Îmi închipui ce viață duc extratereștrii ăștia ! Te scoli dimineața, faci un duș, îți bei cafeaua, și pac ! te teletransporți la birou ! Nu-i nevoie nici de benzină, nici de metrou !"

Se aplecă, luă o mînă de nisip fierbinte și o îndesă în buzunarul pantalonilor.

— Îți procuri deja suveniruri ? se auzi vocea lui Sebastien, care apăruse lîngă el din senin.

— E minunat să fii subcuantic ! Cît ține efectul tabletei ?

— Cam șase luni. Dar, fii atent ! La unele persoane, efectele tabletei se manifestă cu intermitențe. Adică se pot întrerupe, pentru cîteva minute sau o oră... ori poate pentru mai mult timp !

— Și dacă mă apucă „intermitența“ în Sahara ? Mai stăm mult aici ? întrebă neliniștit Wells.

— Vom sta aici cît să-ți expun Planul Atlantida. Dar, ca să ajung acolo, trebuie să-ți spun mai întîi pentru ce am fost luat pe Annandya...

Sebastien era unul dintre cei mai mari specialiști din lume în limbile vechi orientale. Cei de pe Annandya aparțineau unei supercivilizații și erau urmașii atlanților de pe Pămînt, acei atlanți care reușiseră să se salveze atunci cînd li se scufundase continentul. Deoarece ei cunoșteau tehnica zborului în cosmos cu farfuriile zburătoare, o parte din atlanți se putuseră refugia pe planeta Annandya. Alții rămăseseră pe Pămînt, refugiindu-se în ținutul actualului Egipt, unde puseseră bazele unei înfloritoare civilizații. Annandyenii alcătuiseră pe planeta lor o uriașă arhivă în care se păstrau documente de o inestimabilă valoare — provenind din bibliotecile Atlantidei — sau din alte importante biblioteci de pe Pămînt.

— Eu, de pildă, am fost luat pe Annandya spre a mă ocupa de restaurarea și traducerea unor documente provenind din Alexandria. Voi, pămîntenii, credeți că documentele acestei biblioteci au fost distruse... Nici vorbă ! Au fost transferate pe Annandya.

— Stai puțin ; de ce te exprimi așa ciudat ? „Voi, pămîntenii !“ Nu cumva vrei să sugerezi că sora mea s-a căsătorit cu un extraterestru ?

Sebastien zîmbi, ușor încurcat.

— Oh, nu, nicidecum, se apără el. Firește, cînd am ajuns pe Annandya, mi s-au făcut anumite vaccinuri, și am învățat multe lucruri noi. Dar pe planeta aceea e pace. E foarte multă dragoste. Viața e respectată cu adevărat. Iată de ce nu cred că am să mă mai pot obișnui cu violența... cu mentalitatea de pe Pămînt. Am ajuns să mă simt aici oarecum străin. Da, cred că pot spune despre mine că sînt un extraterestru. Sau, mai degrabă,

că mă simt un cetățean al universului... Doar ți-am mai spus, annandyenii consideră toate ființele din univers ca făcînd parte dintr-o mare familie. Lunnalon, un înțelept annandyan, a scris : „Noi știm prea bine că nici o ființă din univers nu e o insulă, că ea face parte din Marele Tot. Fie că o știe, fie că nu, fiecare ființă din univers este conectată pe de o parte cu semenii săi, pe de altă parte, cu totalitatea universului".

— Foarte interesant... dar mor de cald ! gemu Wells.

— Nu te mai sclifosi ! Nu mai ești un simplu cetățean trisîmburist ! Acum ești un cetățean subcuantic !

Se întinseră pe nisipul fierbinte.

— Așadar, să-ți vorbesc de planul meu. Eu mă ocup, după cum ți-am mai spus, pe Annandya, de documentele provenind din biblioteca din Alexandria.

— Deci, te-au luat ca să lucrezi la arhiva aceea...

— Exact. Acum am revenit pe Pămînt, cu ocazia unei expediții. E vorba de zece farfurii zburătoare, care intră toate într-o navă-mamă, sub formă de trabuc. Pe fiecare farfurie se află cîte un echipaj de 100 de persoane. Fiecare echipă are misiunea sa.

— Și toți sînt annandyeni ?

— Pe farfuria mea, sînt numai pămînteni. Se înțelege, pămînteni luați pe Annandya. Se află acolo și sora ta... Știi, am insistat să fie adusă și ea pe Annandya...

— Ah ! Deci, iată de ce dispăruse Margot, acum patru ani !

— Dar mai sînt și farfurii cu echipaje formate din ființe de pe planete și din galaxii diferite. Xiripezi, stromboloci, mormofoni...

— Și planul Atlantida ?

— Am revenit pe Pămînt pentru a-ți înmîna un document de o inestimabilă valoare. E o copie după un manuscris aflat în arhiva annandyană. Cred că am făcut o traducere destul de bună, deși nu înțeleg mare lucru. Știi, e o lucrare științifică. Tratează despre metoda programării celulelor umane ; despre noi tipuri de energii și despre alte legi ale materiei pe care voi încă le ignorați. Acest document ți-l voi încredința ție. Primul punct al Planului Atlantida se numește „Operațiunea Manuscris"...

— Și ce voi face cu acest manuscris ?

— Te vei retrage într-o vilă-laborator din Mexic, și vei lucra acolo în liniște. Vei căuta să afli ce anume se poate aplica din știința aflată în acest manuscris, la nevoile pământenilor. Nevoi actuale, sau de viitor. Firește, această activitate a ta va trebui să rămînă absolut secretă...

Wells asculta atent. Propunerea îl atrăgea.

— Punctul doi al Planului Atlantida — continuă Sebastien — este „Operațiunea Socrate".

— Adică ?

— După cum spunea și Einstein : înainte ca știința să facă un nou pas înainte, trebuie schimbat modul de gîndire al oamenilor. Oamenii secolului douăzeci au nevoie în primul rînd nu de mai multă știință, ci de știința moralei.

— Da, Socrate spunea că adevărata știință necesară oamenilor este știința moralei. Eu tocmai scriu o carte despre Socrate...

— „Operațiunea Socrate" va avea ca scop tocmai familiarizarea pământenilor cu ideile marelui înțelept...

— Adică, prin „Operațiunea Socrate", omenirea va fi pregătită pentru uluitoarele descoperiri științifice, relevate în manuscrisul adus de tine... și puse în aplicare datorită străduințelor mele...

— Exact ! și poate voi găsi ocazia de a-ți aduce și alte copii după manuscrise de mare interes aflate în arhiva din Annandya...

— E un plan fascinant ! Ar fi o mare bucurie pentru mine, să mă pot apuca din nou, de lucru în laborator...

— Va fi necesar unul cu aparatură specială. Există așa ceva în Mexic, dar aparține alchimistului Fulcanello... Voi cumpăra laboratorul de la el, special pentru tine. Costă o grămadă de bani !

— Și de unde ai tu bani ?

— Acum a sosit momentul să-ți explic de ce circul în pijama. Am intenția să apar în fața patronului tău, domnul Housebill, și să-i propun o lună de reclamă subcuantică. Asta o să-l coste ceva parale, nu ?

— Reclamă subcuantică ? Trebuie să fie interesant ! Dar, nu te supăra, mor de sete. Am impresia că văd o sticlă uriașă de coca-cola la orizont !

— Of ! Cît ești tu de subcuantic, și suferi de halucinații ! Prea bine, ai aflat în mare care e misiunea mea. Cred că știi să ții un secret, nu ? Și acum, întinde mîinile înainte, și gîndește-te că te afli în fața cafenelei Procope, din Paris !

N O U Ă

Domnul Wells cerceta îngîndurat nenumăratele panouri din care era formată vitrina dinspre stradă a cafenelei Procope, panouri pe care erau lipite afișele multicolore ale unor expoziții de pictură și sculptură. Privirea i se opri îndelung în fața unui afiș pe care scria „*RETROSPECTIVA YOKO — în holul Hotelului Alchimiștilor*".

— Yoko — oftă el. O fi vorba de o altă Yoko, desigur !

În dreapta ușii de la intrare, pe o placă rotundă de marmură albă, se afla o inscripție pe care Wells o reciti cu atenție (căci mai fusese de cîteva ori la Paris, și venise adeseori la Procope, care era cafeneaua sa preferată) : „LA PROCOPE — CEA MAI VECHE CAFENEA DIN LUME ȘI CEA MAI CELEBRĂ A LITERATURII ȘI FILOSOFIEI DIN SEC. XVIII—XIX. A FOST FRECVENTATĂ DE LA FONTAINE, VOLTAIRE, ENCICLOPEDIȘTI, BENJANIM FRANKLIN, DE DANTON, MARAT, ROBESPIERRE, NAPOLEON, BALZAC, VICTOR HUGO, GAMBETTA, VERLAINE ȘI ANATOLE FRANCE".

Apoi Wells intră și urcă grăbit scara ce lega parterul cu etajul. Descoperi la o masă de pe terasă pe cumnatul său, îmbrăcat firește, tot în pijamaua vișinie. Sebastien sporovăia cu un individ în haine de epocă : redingotă de catifea, pantaloni scurți de lînă, ciorapi gălbui și pantofi rotunzi, cu cataramă. Individul purta un trandafir alb la butonieră.

— Ți-l prezint pe domnul Fulcanello, strigă Sebastien entuziast, de cum îl zări.

Wells și Fulcanello făcură cunoștință. Urmă un moment de tăcere, timp în care cei doi se studiară reciproc, cu coada ochiului. Fulcanello avea obrajii plini și brăzdați de riduri numeroase și profunde. Purta o perucă albă,

pudrată. Pe buzele-i subțiri flutura un surîs calm, puțin disprețuitor. Gesturile sale erau măsurate ; părea că face în mod voit economie de energie.

Chelnerul servi cafelele și fu cît pe aici să se înțepe într-un mic cactus ce trona pe masă, într-un ghiveci de porțelan.

— L-am adus din călătorie — explică Sebastien. Știi, înainte de a veni la tine, am tras cu domnul Fulcanello o fugă pînă în Mexic, unde am mai verificat o dată bariera magnetică a laboratorului său.

— Barieră magnetică ? se miră Wells.

— Ei da, asta mă interesează cel mai mult. Domnul Fulcanello e, printre altele, expert în bariere magnetice.

— Am învățat să construiesc bariere magnetice în Agartha, explică Fulcanello. Ați auzit, desigur, de imperiul subteran al Agarthei, nu ?

— Am auzit, dar credeam că ar fi vorba de o simplă legendă.

— Da, domnul Fulcanello a studiat în Agartha — precizează Sebastien. Și dacă vrea o sumă piperată pentru vila sa laborator din Mexic e pentru că aceasta e prevăzută cu o excelentă barieră magnetică. Datorită acestei bariere, nimeni nu se poate apropia de laborator. Vei fi ferit de vizitatorii indiscreți !

— Mda, e o barieră destul de reușită, recunoscu Fulcanello. Însă cea mai izbutită este cea pe care am făcut-o pentru Clubul Intergalactic.

— Da, adăugă Sebastien, e vorba de o barieră magnetică ce protejează biroul directorului Clubului, de eventualii musafiri nedoriți.

— Și cine-i directorul acestui club ? întrebă Wells.

— Domnul Fulcanello, desigur ! îl lămuri Sebastien.

Wells ar fi vrut să mai ceară lămuriri despre acest club, dar Sebastien reveni la subiectul care-l presa :

— Ca să lucrezi cît mai curînd în laboratorul acela, în deplină siguranță, trebuie să fac rost de bani, și încă repede. O să mă scuzați. Chiar acum mă voi transporta în mod subcuantic direct în biroul domnului Housebill pentru a-i propune o lună de reclamă subcuantică !

Sebastien își termină cafeaua și se făcu nevăzut, spre uimirea clienților cafenelei.

— Domnule Fulcanello * — îndrăzni Wells — o întrebare... dumneavoastră, ca alchimist, aveți nevoie de bani ? Vreau să spun, nu reușiți să fabricați singur aur ? Legendele spun...

— Aur ? A, dar aceasta e o opinie complet greșită, că alchimiștii caută să fabrice aur, spre a se îmbogăți. De fapt, piatra filosofică, cea care poate schimba metalele obișnuite în aur, și elixirul de viață lungă nu sînt decît rezultatele anexe ale muncii, de alchimist. Cît despre aur... știi, domnule Wells, alchimiștii veritabili nu caută nicidecum transmutația metalelor. Numai șmecherii, cei care ignoră adevăratul scop al alchimiei, aleargă după acest lucru...

Fulcanello făcu o pauză, apoi adăugă șoptit :

— Rezultatul muncii alchimistului este propria sa transmutație. Înțelegi ? Marea operă este transmutația omului însuși.

— Vecinul meu, Luigi Piperonni, spunea că și Giordano Bruno ar fi încercat...

Fulcanello îl întrerupse.

— Mulți vorbesc despre aceasta. Dar este foarte greu de explicat. Ar trebui tradus în limbaj clar anumite concepte pentru care nu există termeni corespunzători. Cît despre secretul alchimiei, acesta este următorul : există un mijloc de a manipula materia și energia în măsură să producă ceea ce oamenii de știință contemporani numesc cîmp de forță.

— Un cîmp de forță ?

— Acest cîmp de forță acționează asupra observatorului și îl pune într-o situație privilegiată în fața universului. Are loc transmutarea experimentatorului însuși. Ca urmare, acestuia îi sînt descoperite secretele materiei și energiei.

— Dar piatra filosofală ? Elixirul de viață lungă ? Fabricarea aurului ?

---

* Aici autorul a folosit un pasaj din lucrarea „Dimineața magicienilor“ de Serge Bergier — anume pasajul conținînd dialogul dintre alchimistul Fulcanelli și Serge Bergier (n.a.).

— Elixirul ? Eu, unul, îl fabric cu mare greutate și atunci îl țin numai pentru mine. Însă pot fabrica cu oarecare ușurință ceasuri de viață lungă.

— Unde le fabricați ? În laboratorul din Mexic ?

— Ah, nu ! Doar rareori mă duc să lucrez acolo. Am un laborator instalat pe corabia mea „Shambalah". Plutesc nestingherit în largul mărilor și oceanelor. Corabia este prevăzută, firește, cu o barieră magnetică. Iar dacă un vas se apropie prea mult de mine și nimerește în raza barierei magnetice... se pomenește în zona Triunghiului Bermudelor. Iar de acolo, aiurea, în univers.

— Triunghiul Bermudelor... Pe strada Trei Sîmburi există un local numit „Triunghiul Bermudelor", care e ținut de Gerolamo Fapaura. Tipul ăsta se laudă că un străbun de-al său, Bombonello Fapaura, s-a făcut pirat și a dispărut cu tot cu corabia sa în Triunghiul Bermudelor

— A, Bombonello ! zîmbi Fulcanello. Sigur, îl cunosc foarte bine... Acum este oarecum în slujba mea !

— Cum ? Mai trăiește ? se minună Wells.

— Dar eu nu trăiesc ? Și doar i-am cunoscut pe toți cei care sînt pomeniți pe plăcuța de marmură de la intrare...

Fulcanello nu-și mai continuă spusele. Sebastien își făcu din nou apariția pe terasa cafenelei și se așeză la masă, frecîndu-și fericit palmele.

UNSPREZECE

— S-a rezolvat ! spuse el. Să vă povestesc cum a fost... Cum l-am convins pe domnul Housebill să-mi semneze un contract pentru a-i face timp de o lună, reclamă subcuantică !

— Nu ar fi mai bine să ne povestești altădată ? propuse Fulcanello. Uite, domnul Wells, înainte de a intra în cafenea, se uita plin de melancolie la un afiș care anunța o retrospectivă de pictură.

— De unde știți ? se miră Wells.

— Știu. După cum știu foarte bine că arzi de nerăbdare să vezi acea expoziție, care se află la trei străzi mai încolo. Propun să mergem cu toții...

Wells roși puțin, dar nu răspunse nimic.

Hotelul „Alchimiștilor" era o clădire de epocă, nițel dărăpănată și se găsea la cîteva străzi depărtare de ca-

feneaua Procope, între un vechi anticariat și o florărie. Portarul hotelului, un individ înalt și slăbănog, cu nasul acvilin și părul cam lung, îmbrăcat într-o uniformă veche, decolorată, roasă de molii, se oferi să-i conducă. Trecură printr-un coridor întunecos, împodobit cu statuete indiene. Sala expoziției, în schimb, era înaltă, foarte luminoasă și pardosită cu un mozaic ce închipuia brațele unei galaxii.

Wells se opri în fața unui tablou de o neasemuită frumusețe, ce înfățișa o floră necunoscută pe Pământ. În depărtare, se zăreau munți de cristal, în care se răsfrîngeau, într-un splendid curcubeu, razele a cinci sori verzi.

— Norbert ! auzi el o voce cunoscută, în spatele său.

Se întoarse și o văzu pe Yoko, iubita sa din tinerețe. Zîmbind, ea îi întinse un trandafir roșu ; apoi ieși din sala expoziției. Wells rămase năucit.

— Yoko s-a reîntors oare și ea pe pămînt ?

Fulcanello se apropie de el.

— Domnule Wells, acum pot să vă propun să mergem împreună în Mexic ; am să vă arăt vila-laborator și modul de a pune în funcțiune bariera magnetică.

— Da, zise și Sebastien — care se apropiase și el — arată-i și manuscrisul. L-am lăsat pe masă, în laborator. Și arată-i și sala oglinzii negre, din Clubul Intergalactic !

Apoi Sebastien îi înmînă lui Wells un bec și două andrele, cît și un carnețel pe care era scris alfabetul acela ciudat, cu ajutorul căruia urmau să corespondeze ei doi de acum înainte, folosind nume conspirative. El se va numi „Faraonul“, iar Wells va fi „Babuinul“.

— Eu am de făcut un drum pînă în insula Porfyra, o insulă misterioasă din zona Triunghiului Bermudelor, unde se află farfuriile zburătoare din expediția noastră. Am să-ți aduc de acolo o alifie specială, care combate eventualele efecte negative ale pilulei BSC.

— Ce efecte ? tresări Wells.

— De pildă, s-ar putea să ți se înverzească ușor pielea ; sau să te apuce un sughiț din care să nu te mai poți opri.

Brusc, Wells fu cuprins de panică. Dacă urmările tabletei pot fi și mai groaznice ? Poate că Sebastien îi ascunde întregul adevăr în privința lor !

Ieșiră grăbiți din expoziție.

— Acum rupem rîndurile — anunță Sebastien.

Înainte de a da primul colț, Wells mai întoarce o dată capul, pentru a arunca o ultimă privire Hotelului „Alchimiștilor". Spre stupefacția sa, hotelul dispăruse. Anticariatul și florăria se aflau acum lipite, ca și cum între cele două clădiri nici n-ar fi existat, mai înainte, greoaia clădire a unui hotel.

— Asta-i bună... dar unde a dispărut ? întrebă el, arătînd cu mîna într-acolo.

Prietenii săi se opriră locului și priviră și ei.

— Dar nu a dispărut de loc. Se află exact acolo, între anticariat și florărie.

— Ba nu !

— A ! Te pomenești că te-a apucat intermitența — izbucni în rîs Sebastien. De aceea nu mai vezi hotelul.

— A, așa... deci nu-l vede toată lumea ? Totuși, erau clienți înăuntru.

— E drept, e un hotel vizitat mai ales de alchimiști, de unele spirite superioare... De fapt, acest hotel are o mare calitate : e și ubicuu, adică se află în mai multe locuri dintr-o dată. Dar acum mă scuzați... plec după alifie ! spuse Sebastien repede, privindu-l îngrijorat pe Wells, și se făcu nevăzut.

Fulcanello îl luă pe noul său amic de braț și începu să-i povestească :

— Da, după cum spunea Sebastien, acest hotel este ubicuu. Dacă ai să călătorești în mod subcuantic prin lume, o să dai peste acest hotel pretutindeni. Și mereu, pe undeva, pe lîngă marile cafenele. E foarte convenabil.

— Convenabil ? !

— Desigur. De pildă, m-am dus odată la Londra. Mi-am rezolvat treburile și am căutat Hotelul „Alchimiștilor". Se afla lîngă cafeneaua „Brînza veche de Chesire". Am luat o cameră și am tras un pui de somn. Cînd m-am trezit, am constatat că ieșind din hotel, mă plimbam pe străzile Romei... Cum aveam și acolo niște treburi urgente de rezolvat, am alergat toată ziua. Ostenit m-am întors la hotel și m-am întins pe pat. Cînd am ieșit din nou, pe seară, hop ! mă pomenesc pe o stradă din Istanbul. Firește, țara pe care dorești să o vizitezi, cînd ieși din hotel, se poate și programa. Sînt niște butoane, la capătul patului, în fiecare cameră. E

destul să apeși pe butonul pe care scrie Anglia sau Spania și...

— Eu cred că glumești. Totuși, noi am intrat în hotel și, cînd am ieșit, ne aflam tot la Paris.

— Spre norocul nostru. Vrei să mai încercăm ?

La îndemnurile lui Fulcanello, făcură cale întoarsă amîndoi.

Hotelul era iar la locul lui ! Lui Wells îi trecuse deci criza de intermitență !

Intrară, se mai uitară o dată la picturi, și cînd ieșiră... se aflau în Podișul mexican. Cît vedeai cu ochii, un pămînt uscat, roșietic, cactuși uriași și un soare nemilos deasupra capului.

— În Mexic ! Poftim ! Iată-ne în Mexic ! Comandă specială ! Uite, în zare, vila mea laborator. Să mergem să o vizităm ?

— Să mergem, șopti emoționat Wells. Și cu glas sfios : sper să nu mi se înverzească nasul sau să mor de sughiț, pînă se întoarce Sebastien.

CAPITOLUL II

U N U

Iată deci, din ce pricină sergentul Petty Petercott îl văzuse pe Wells amenințînd stelele nopții cu pumnul. Îl amenința pe Sebastien, pe care-l credea plecat din cine știe ce motiv, înapoi pe Annandya, fără să-i mai dea vreo veste, și fără să-i aducă alifia, lăsîndu-l să moară de sughiț, sau să se facă de rîs, umblînd cu nasul verde prin cartier. Sau poate, Wells amenința pe extratereștrii care-i luaseră iubita ? Cine știe !

Și, în timp ce Wells, întins pe pat, rememora aceste uimitoare evenimente care-i schimbaseră complet cursul vieții, Petty tropotea pe stradă, pîndind vreun trecător de care să se lege, pentru a-l îndupleca să-l ajute la rezolvarea unui careu.

E drept, se întîmpla adeseori ca Petercott să întîlnească pe cîte cineva în toiul nopții. Dacă sergentului îi mergea din plin cu dezlegarea careurilor sale, atunci individul scăpa ieftin, căci nu i se dădea nici o atenție, chiar dacă, să zicem, ducea într-un sac, în spinare, un cactus furat din neprețuita colecție a lui Benny Smile, sau o găină din curtea stabilimentului lui Piperonni. În cazul în care, însă, Petercott avea nedumeriri în privința unui oarecare șase vertical, atunci bietul trecător, chiar dacă era un cetățean cît se poate de onest și de pașnic, era oprit, legitimat, interogat și chiar amenințat. În această privință sergentul avea tipicul lui. De obicei, îi ieșea ghinionistului trecător nocturn în față și, lăsîndu-i o mînă grea pe umăr, răcnea :

— Actele, vă rog !

Dacă trecătorul întreba nedumerit și revoltat pentru care motiv era legitimat, Petercott răspundea invaria-

bil, săltîndu-se ușurel pe vîrful bocancilor și scărmănîndu-și barba :

— În legătură cu figzionomia dumneavoastră !

Această frază sergentul o învățase de la teribilul cetățean trisîmburist Luigi Piperonni — cel care avea instalat spre capătul străzii Trei Sîmburi un extraordinar stabiliment, ce purta o firmă cît se poate de pompoasă : „GLI EROICI FURORRI". Pe cărțile sale de vizită, proprietarul acestui stabiliment se recomanda astfel :

LUIGI PIPERONNI — poreclit PIP
BĂRBIER-PSIHOLOG, de înaltă sorginte romană

Acest Piperonni se lăuda la toată lumea că este înrudit cu Giordano Bruno și scrisese cu vopsea albă pe ușa de la intrarea în stabilimentul său următorul enunț (care constituia o notă explicativă destul de savantă a expresiei mult îndrăgită de Giordano Bruno) : „ACEL OM CARE-ȘI VA DESCOPERI PUTERILE SALE INTERIOARE VA DEVENI ASEMENI UNUI ZEU ; IATĂ PENTRU CE DICTONUL DELFIC «CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI» ESTE CHINTESENȚA OBIECTIVELOR UMANITĂȚII — PENTRU CĂ ACEL CARE CU ADEVĂRAT SE CUNOAȘTE PE EL ÎNSUȘI ESTE STĂPÎNUL UNIVERSULUI. UN ASTFEL DE OM VA FI ARS DE UN SOI DE „FRENEZIE EROICĂ" („GLI EROICI FURORRI") ȘI VA ADUCE SALVAREA RASEI UMANE".

GIORDANO BRUNO — zis NOLANUL
străbun al formidabilului LUIGI PIPERONNI
zis PIP

Bărbierul se lăuda la toți clienții că este expert în fiziognomonie * și inițialîn „artele conexe" ale lui Paracelsus ; și nu ezita să învețe din arta lui pe preaiubiții săi clienți trisîmburiști — bunăvoință de care sergentul Petercott profitase cît putuse, spre marea nenorocire a pietonilor nocturni. Școlit într-ale „figzionomiei" în cabinetul bărbierului-psiholog în timp ce era tuns, sergentul își luase năravul de a opri noaptea pașnicii trecători, sub pretextul că aveau bărbii și urechi suspecte, că forma nasului lor dădea de bănuit.

---

* *Fiziognomonie* — știința care caută să determine caracterul și tipul oamenilor după înfățișarea lor fizică, în special după trăsăturile feței.

Așadar, după ce se informa asupra identității victimei sale, Petercott trecea brusc la problema care-l interesa de fapt, adică îi solicita acesteia ajutorul la rezolvarea careului la care se poticnise. Dacă trecătorul refuza, motivînd că se grăbește, sau nu se pricepe, sergentul trecea la alte metode de intimidare. Dacă trecătorul ducea o servietă, o sacoșă sau un alt lucru oarecare, Petercott împungea obiectul cu pricina cu degetul său arătător și spunea în șoaptă ,dar pe un ton plin de insinuări :

— Hm ! Hm ! Cum adică nu aveți timp de cuvinte încrucișate ? Cum adică vă grăbiți ? Vă temeți cumva să nu vă întrebe cineva de unde aveți aceasta ?

În cazul în care trecătorul se încăpățîna în refuzul său, Petty bombănea furios, trăgîndu-se aprig de barbă :

— Eu vă rog cu frumosul, o dată, de cinci ori, de zece ori, să mă lămuriți de unde aveți sacoșa aceasta ? Dar să știți că a treia oară vă arestez !

După ce se plimbă, gemînd și bombănind, în susul și în josul străzii, sergentul se opri sub un felinar, în fața celebrului local „Triunghiul Bermudelor“ — local care făcea, de asemenea, faima străzii Trei Sîmburi ; se scărpină din nou în urechea dreaptă și mormăi :

— Uf ! Afurisit opt orizontal — afurisit — opt litere. Auzi ! Proprietăți ale spațiului și timpului care... Hm ! Păcat că don Fapaura doarme ! În localul său parcă am tot auzit eu că nu știu ce se întîmplă cu spațiul și timpul în Triunghiul Bermudelor — Bermude — șapte litere. Cred că el ar ști să-mi rezolve optul ăsta al diavolului — diavol — șase litere...

Sergentul își îndesă revista de rebus în buzunarul de la spate al pantalonilor și pipăi, fluierînd vesel, cele două buzunare ale vestonului său, care erau cît se poate de umflate. Scoase apoi cu grijă din buzunarul drept un pachețel alb, pe care prinse a-l mirosi pofticios ; îl desfăcu și dădu la iveală un sandviș uriaș, din care mușcă lacom. Tocmai mesteca de zor, cînd un clămpănit straniu, pe care îl deslușì în spatele său, îl făcu să tresară. Se întoarse pe călcîie, și dădu cu ochii peste înfiorătoarea vitrină a localului „Triunghiul Bermudelor“. La lumina palidă a felinarului, din mijlocul vitrinei rînjea un schelet îmbrăcat cu o bluză de marinar și niște nădragi uriași, avînd craniul împodobit cu o basma roșie și cu o pipă uriașă legată cu sîrmă de maxilar. În dreapta

scheletului (care era atîrnat cu un cîrlig de tavanul vitrinei și se legăna încoace și încolo, scoțînd acel clămpănit straniu) se afla o tavă, iar pe tavă un purceluș apetisant, cu un pistol vechi în bot și un cuțit înfipt în spate. La stînga scheletului, se odihnea o ancoră ce avea doi pui bine rumeniți, înfipți în cîrligele sale ruginite.

Petercott se dădu un pas înapoi și contemplă, în toată splendoarea ei, firma acestui nemaipomenit local. Pe o scîndură care, după spusele patronului, ar fi provenit de la o corabie de pirați pe care ar fi navigat străbunicul său, sta scris cu litere mari, roșii :.

TRIUNGHIUL BERMUDELOR

excelent local aparținînd lui don Gerolamo Fapaura, al cărui străbunic a fost piratul Bombonello Fapaura, cel a cărui corabie a dispărut în mod misterios în Triunghiul Bermudelor, loc blestemat în amintirea căruia am denumit și noi localul nostru.

În dreapta firmei fîlfîia un steag negru, de pirați, cu un craniu și două ciolane încrucișate, în mijloc.

Petercott se înecă și simți nevoia imperioasă de a părăsi cît mai grabnic locul acela. Traversă grăbit strada și se opri în dreptul felinarului ce lumina vitrina lăptăriei lui Jan Vandermeer — lăptărie ce purta și ea o firmă cît se poate de interesantă : „Delicatesele Căii Lactee".

Mestecînd din nou cu mare poftă, Petty contemplă uriașa roată de cașcaval expusă drept în mijlocul vitrinei și se apucă, pentru a nu știu cîta oară, să numere găurile din ea. Dar se poticni după ce trecu de cifra douăzeci și, lăsîndu-se păgubaș, mîrîi în barbă, amenințîndu-le cu degetul :

— Eu vă număr o dată, de cinci ori, de zece ori, dar să știți că a treia oară vă arestez !

Apoi, cu ochii la roata de cașcaval, căzu pe gînduri. Acest cașcaval îi aducea aminte de un careu afurisit,

cu care se chinuise într-una din nopțile săptămînii trecute. Careul purta un titlu care-l nedumerise foarte mult : „BLACK-HOLE“. Din cauza sa fusese în primejdie de moarte : se certase rău de tot cu Luigi Piperonni, din care pricină bărbierul-psiholog voise să-i reteze barba cu fierăstrăul și să-l azvîrle tocmai de pe acoperișul stabilimentului său „GLI EROICI FURORRI“.

Pip era singurul cetățean trisîmburist care, pe la orele trei noaptea, putea fi găsit treaz ; căci, fix la orele trei fără un sfert, cocoșul acestuia, ce purta celebrul nume de Paracelsus, se suia pe stiva de lemne din mijlocul curții stabilimentului (în viziunea lui Piperonni, lemnele acelea erau un rug cu caracter comemorativ, ridicat în amintirea marelui său străbunic Giordano Bruno) și cînta de te treceau răcorile. Bărbierul se trezea, își lua fierăstrăul și se urca pe acoperișul stabilimentului unde, fix la orele trei, noapte de noapte, începea să cînte la fierăstrău, acompaniindu-se din gură, o melodie cu acorduri orientale, care — după cum se lăuda el — ar fi fost un descîntec pentru chemarea farfuriilor zburătoare.

Iată pentru ce, sergentul îndrăznea adeseori să se cațere după ciudatul bărbier, sus, pe acoperișul stabilimentului, și să-i ceară sfatul în privința rezolvării vreunui careu. Nu rareori însă se luau la ceartă și atunci colaborarea lor nocturnă înceta pentru un timp. De obicei, certurile erau provocate de faptul că Petty nu prea înțelegea explicațiile date de bărbier. Așa s-a întîmplat, de pildă, și în privința careului care se intitula „BLACK-HOLE“.

Transpirat și gîfîind, sergentul apăruse pe la patru noaptea pe acoperiș și-l întrerupsese pe bărbier din concertul său, întrebîndu-l :

— Ia zi, Pip, tu ai auzit de „Black-Hole“ ? Ce nume ! Ce naiba o mai fi și asta ?

Luigi, care stătea călare de-a-ndoaselea pe un scaun, și scotea acorduri sfîșietoare la fierăstrăul său, cu ochii la stele, îi răspunsese :

— Black-Hole ? Păi chestiunea e controversată. Unii spun că găurile astea negre ar fi una, alții că ar fi alta. Dar după opinia mea, treaba e clară.

— Și care-i opinia ta ?

— Eu cred că există mai multe universuri, poate o infinitate de universuri, care coexistă în spațiu și în timp ; și că aceste black-holes, sau găuri negre, sînt un fel de tunele prin care poți trece dintr-un univers într-altul.

— Tunele — șase litere ! Ei, drăcie ! Cum adică ?

— Dragă Petty, dar e simplu. Spune-mi, ai văzut roata aceea uriașă de cașcaval din vitrina lăptăriei ?

— Ei ! Cum să nu !

— Atunci coboară iute în stradă, și du-te și contemplă această uriașă roată de cașcaval. Ai văzut ce multe găuri are ?

— De cînd mă tot chinui să le număr...

— Trebuie să-ți închipui că vezi, nu o singură roată de cașcaval, ci o infinitate de roți de cașcaval, fiecare din ele infinită, în spațiu și în timp ; și mai imaginează-ți că tu, sergentul Petercott, ești pus să-ți faci rondul de noapte prin toate aceste universuri.

— Rondul de noapte prin univers ?

— Prin universuri. Imaginează-ți că circuli dintr-un univers în altul prin găurile astea de cașcaval. Înțelegi ? Găurile de cașcaval sînt aceste black-holes sau, dacă vrei, aceste black-holes de care mă întrebi sînt tocmai găurile acestui cașcaval universal...

Aceste explicații îi dădură amețeli sergentului Petercott ; dar așa niște amețeli că, numai încercînd să-și închipuie cum ar circula el printr-o gaură din asta (care de fapt era un black-hole în acest cașcaval universal, care era de fapt o infinitate de roți de cașcaval) — și simți că lunecă și fu cît pe aici să cadă de pe acoperiș. Atunci Pip sărise iute să-l salveze, înșfăcîndu-l de barbă, după care nu-și mai descleștase mîinile din barba sergentului, manifestîndu-și via dorință de a i-o reteza cu fierăstrăul, pentru a-i studia din punct de vedere fizionomic bărbia.

— Ia să văd ce fel de bărbie are un individ care e dominat de dorința diabolică de a deranja, noapte de noapte, pașnicii cetățeni trisîmburiști, care cîntă liniștiți la fierăstrăul lor melodii nevinovate ! zbierase furios, bărbierul.

— Melodii nevinovate ? Tulburi liniștea publică ! Ar trebui să te amendez ! Fără fierăstrăul tău, ce liniște ar fi...

— Ba, dimpotrivă, nu e nici un fel de liniște. E o liniște... relativă. Să știi, domnule Petercott, că eu cu fierăstrăul meu mă adaug acestui concert divin care este muzica sferelor !

— Care sfere ? întrebase nedumerit Petty.

— Sferele de caşcaval ! Nu auzi ? La, la, la-a, la, la ! — lălăi Pip, arătînd spre cerul înstelat.

— Ești nebun, domnule Piperonni. Nebun și cocoșat și de aceea, Roza, pentru care interpretezi dumneata noapte de noapte aceste serenade la fierăstrău, nu o să te ia niciodată de bărbat.

Și astfel sergentul și bărbierul se luaseră pînă la urmă la bătaie și Petercott fu cît pe ce să zboare de pe acoperiș, cu un picior tras în spate, riscînd să cadă drept pe rugul ridicat în memoria lui Giordano Bruno, rug pe care Pip l-ar fi aprins desigur imediat, cu cea mai mare plăcere.

Din fericire, sergentul scăpase doar cu cîteva vînătăi și cucuie, dar Piperonni îl atenționase scrîșnind din dinți :

— Dacă mai apari altă dată pe aici, și mă mai bați la cap cu careurile tale, vei sfîrși, ți-o jur, mascalzzone, exact la fel ca marele meu străbun, Giordano Bruno ! Te voi tortura și te voi arde pe rug !

— Of, făcu sergentul, eu cu careurile, tu cu sferele... Pricepi ? De ce ne ciondănim cînd, de fapt, noi ar trebui să fim prieteni... Să colaborăm.

— Da, ai dreptate. Prietenia noastră e ca și cvadratura cercului ; o enigmă greu de rezolvat ! Dar tot eu am drepate... Armonia sferelor nu poate fi gustată de un cap pătrat ca al tău ! Bănuiesc că și bărbia ta e pătrată... Din fericire, asta nu tulbură cu nimic armonia universală, muzica divină a sferelor, cărora mă alătur acum...

Și, cu ochii la stele, Pip începuse din nou să cînte la fierăstrăul său, în timp ce sergentul coborîse în curte, pe care o traversase grăbit, privind speriat rugul lui Giordano Bruno, și se dusese să contemple, scărmănîndu-și barba, nedumerit, găurile din caşcavalul lui Vandermeer.

D O I

...Așadar, în acea noapte, de 15 iunie, privind vitrina lăptăriei lui Vandermeer, Petercoot își aduse aminte de toate aceste triste întîmplări și simți că sandvișul îi cade greu la stomac. „Black-Hole ! Nouă litere“ — numără el pe degete, și scuipă furios în lături.

Nici cuvîntul acesta nu se potrivea. Sergentul rezolva acum un careu intitulat „A PATRA DIMENSIUNE“ și căuta un cuvînt compus din opt litere, pentru un opt orizontal. Cu capul plin de viziuni funebre, o porni în susul străzii, tropotind cu bocancii săi uriași, și oprindu-se, din cînd în cînd, spre a fixa caldarîmul cu privirea, de parcă s-ar fi temut să nu i se deschidă o „gaură neagră“ sub tălpi și să se prăvălească fără veste într-un cașcaval infinit, pe care Piperonni l-ar ciopîrți apoi cu fierăstrăul.

Ajungînd din nou în fața locuinței cetățeanului Wells, Petercott se frecă la ochi și se trase de barba care, de emoție, se rășchirase în toate direcțiile. Nu, nu se înșelase ! Iată, Wells tot nu dormea !

Traversă cu pași hotărîți peluza și se propti în soneria locuinței cetățeanului Wells.

T R E I

— Aha, împletiți ! zise Petercott, făcînd cu ochiul și intrînd în casă cu un aer degajat, tropăind voinicește.

— Fiecare cu pasiunile lui — răspunse plin de demnitate Wells. Dumneata te ocupi de cuvinte încrucișate, care va să zică, împletite. Eu sucesc lînă, deci avem afinități, nu ? Ha ! Ha !

— A...f...i...n...i...tăți — mormăi mohorît sergentul, numărînd cu grijă literele cuvîntului pe degete. Nu, nu încape. Eu caut un cuvînt din opt litere. Ăsta are nouă.

Și Petty se așeză într-un fotoliu, scoțînd un muget de satisfacție (îl dureau tare picioarele), muget ce acoperi trosniturile mobilei, neobișnuită ca o masă de carne atît de impozantă să adaste pe ea.

— Eeeh ! Iată, vă fac pentru prima oară o vizită, domnule Wells. Și asta încă în toiul nopții. Fir-ar să

fie ! Sîntem doar vecini de atîta vreme ! Și nu ne-am vizitat niciodată. Dar știți, nu ! că eu locuiesc tot pe strada Trei Sîmburi, la numărul 48. Am același număr la casă ca și la pantofi, ca să nu le încurc.

— Da, e o idee bună — îl aprobă Wells.

— De fapt, putem spune că sîntem cunoștințe vechi. Ne întîlnim la stabilimentul lui Piperonni cînd ne ducem să ne tundem... Hm ! (cu o privire jenată spre chelia lui Wells) sau să ne bărbierim !

— Și totuși, cărui motiv datorez onoarea de a primi vizita dumneavoastră ?

— Cetățene Wells... nu știi cumva, din întîmplare (și sergentul începu să citească din revista de rebus) „Cum sînt considerate spațiul și timpul în concepția lui Ein... Einstein ?“

— Cred că este vorba de cuvîntul „relative“. Firește, asta e soluția cea bună. În concepția lui Einstein, spațiul și timpul sînt relative.

— Adică... rela-ti-ve ! Aha ! Da ! mîrîi fericit sergentul. Și, scoțînd un creion din buzunar, completă cu vădită plăcere căsuțele care îl torturaseră atît, de la opt orizontal.

Apoi îl privi încîntat pe Wells și-i spuse :

— Văd că știi foarte multe. De azi înainte o să te am în vedere. Așadar — continuă el, ridicîndu-se cu greutate din fotoliu — dumneata ești o sursă de informații prețioase. Nu-i nimic... nimic suspect aici ! Pentru asta, n-ai grijă, nu am să te trec în carnețelul meu „Aspecte suspecte“. Acolo-i încondeiez numai pe cetățenii trisîmburiști suspecți și aspectele suspecte de pe afurisita asta de stradă Trei Sîmburi. Mda. Dar matale, desigur, ai să mai colaborezi cu legea.

Și Petercott plecă, spunînd :

— Ha ! Ha ! Deci, avem afinități ! Dumneata împletești, încîlcești lîna. Eu, he ! he ! despletesc, descîlcesc cuvinte încrucișate. Salut — cinci litere !

„Împletesc pe dracu — dracu — cinci litere ! Ptiu, că m-am molipsit și eu ! gîndi Wells, în timp ce încuia ușa. Dacă ai ști că am un cumnat care circulă în pijama prin univers, ce suspect ți-aș părea !“

Stinse lumina, se sui în pat, și își băgă iar becul în ureche. Aștepta vești, și tot așteptînd, adormi.

Tocmai visa că sergentul Petty Petercott umbla prin oraș și-i amenda pe toți cei care foloseau cuvinte mai mari de zece litere, cînd un zgomot teribil îl făcu să sară năucit, din pat. Cineva bătea cu pumnii și picioarele în ușa de la intrare. Gemînd, Wells se duse să deschidă.

Nu era altul decît sergentul Petercott, care scotea exclamații imploratoare prin care căuta să scuze deranjul ce-l făcea la o oră atît de înaintată, cu atît mai mult cu cît era vorba de un deranj repetat. Dar o curiozitate mistuitoare îl determinase să se reîntoarcă, spre a cere unele lămuriri.

Căscînd, Wells îl pofti în casă, părîndu-i foarte rău că nu este prieten cu guvernatorul statului. De-ar fi fost, i-ar fi cerut să facă prohibite toate revistele de rebus, dacă nu în vecii vecilor, cel puțin pînă la stingerea din viață a sergentului Petercott.

— M-am întors, începu Petty — reluînd ostilitățile cu jilțul, și așa destul de avariat — ca să te rog să-mi explici cum vine treaba asta... cu opt litere, despre care se pare că ești foarte informat.

— Adică... vrei să-ți vorbesc despre relativitatea spațiului și a timpului...

— Desigur !

— Papa Einstein spunea că spațiul și timpul sînt relative...

— Aha ! Și cum vine chestia asta ? interogă sergentul, scoțînd totodată din buzunar un sandviș învelit frumos într-un șervețel.

— Spațiul și timpul pot fi percepute diferit, din sisteme diferite de referință.

Petercott căsca ochii la el ; ar fi deschis gura să emită vreo bazaconie, dar era ocupat cu mestecatul unui hartan cît toate zilele, pe care tocmai îl desprinsese, cu dinții săi ca lopețile, din uriașul sandviș.

— Timpul nu ar putea fi măsurat fără ajutorul materiei. Dar, de fapt, ce este timpul ? Cine a înțeles pînă acum pe deplin ce este el ? Petercott îl aproba radios, mestecînd în continuare.

— Deci, Einstein a descoperit că timpul este relativ. Asta ar veni cam așa. Să luăm un exemplu concret. Să zicem că eu intru într-o rachetă și călătoresc cu ea în

cosmos, timp de zece ani, cu viteza luminii .Cînd mă întorc pe Pămînt, voi fi mai bătrîn cu zece ani. Dar dumneata, care ai rămas aici în timpul absenței mele, vei fi cu douăzeci și patru de ani mai bătrîn. Dacă îmi vine chef să plec iar, și să rămîn în spațiul cosmic patruzeci de ani, la întoarcere voi constata că dumneata ești mort de numai treizeci și șase de mii de ani. Ei, ce spui ?

Spun că ar fi mai bine să inversăm rolurile — făcu supărat sergentul. Și zici că ăla... Ein... Einstein a făcut regulile astea de circulație prin spațiul cosmic ?

— Ei, cum să le facă el ? El numai le-a descoperit !

— Unde ?

— Cum „unde“ ? făcu încurcat Wells. În natură !

— Știi ceva, amice ! Nu-mi veni mie cu chestii din astea. Eu, să zicem, fac cercetări și găsesc un cadavru. Cînd scriu raportul, nu notez asa, aiurea : „Găsit cadavru în natură“. Natura e mare. Eu dau coordonatele precise. „L-am găsit în strada nr. 34, la ora zece și jumătate noaptea, lîngă zidul casei numărul șapte bis, cu un cuțit în spate, care încă gemea“.

— Dacă gemea, nu era cadavru — explică Wells. Mă rog, dar asta nu are nimic de a face cu fizica. Dar, de fapt, despre ce vorbeam ? Nu-mi amintesc de unde am plecat, dar am ajuns la cadavru.

— Am plecat... din spațiul cosmic, de la papa Einstein. De la opt orizontal, relative. Eu tot nu am priceput cum e cu „relative“.

— Ecuațiile relativității restrînse, scrise de Einstein, dragă domnule Petty, au fost reluate de Langevin... Pe baza acestor ecuații Langevin a susținut că, la viteze foarte mari, un corp mobil îmbătrînește mai încet decît dacă ar staționa.

— Ce faceee?! se minună Petty, gata să scape sandvișul din mînă.

— Îmbătrînește mai încet, la viteze foarte mari.

— Nu pricep !

Wells începu să se plimbe îngîndurat prin cameră, frămîntîndu-se cum să-i explice mai pe înțeles nedumeritului musafir.

— Ai o pijama foarte frumoasă ! constată Petty, și scoase din buzunar un ou fiert, pe care începu să-l cojească.

Wells căscă.

— Pijamaua asta îmi face somn — bătu el apropoul.

Dar sergentul nu dădea semne că ar intenționa să plece.

— Știi, sergent, cunosc o poveste cu un individ care circula în pijama prin univers. Dacă ți-o spun, precis ai să pricepi cîte ceva din teoria relativității.

— S-o auzim ! se arătă concesiv sergentul, căutîndu-și o poziție cît mai comodă, în fotoliul gazdei.

— Ai aflat cumva de cazul cumnatului meu ? Acum zece ani toate ziarele au scris despre el.

— S-a scris și în revista de rebus ?

— A, e clar. N-ai auzit de cazul acesta. Fii deci atent. Acum zece ani, Leopold Sebastien, cumnatul meu, a dispărut.

— Dispărut — opt litere. Pe verticală, sau pe orizontală ?

— Se pare că a dispărut pe verticală. În spațiul cosmic.

— Ai ! Ai ! Cum așa ?

— Sebastien locuia împreună cu soția lui, adică sora mea, Margot, la etajul de sus al casei mele... Ei bine, cumnatul meu avea obiceiul să coboare dimineața, în stradă, ca să cumpere lapte de la lăptăria lui Vandermeer...

— Lapte — cinci litere.

— Deci, într-o dimineață, Sebastien pleacă în pijama, după lapte. Și, ca să n-o mai lungesc, între etajul doi și etajul întîi, cumnatul meu a dispărut. Pricepi ? Soția lui nu l-a mai văzut revenind... Și nimeni nu l-a văzut ieșind din casă !

— Poate s-o fi dus pe la o vecină !

— Care vecină ? Dar nu pricepi, omule, că de atunci nu l-a mai văzut nimeni ? Și asta vreme de zece ani ?

Petty clipi nedumerit din ochișorii săi rotunzi.

— Ei, și acum imaginează-ți că acest cumnat al meu, după zece ani de absență, îmi apare dintr-o dată în cale. Neschimbat, de parcă nici nu ar fi trecut zece ani pentru el. Și, pe deasupra, îmbrăcat cu aceeași minunată pijama de atlas vișiniu !

— Și cu laptele ?

— Ei ! Lasă-l naibii de lapte. Principalul e că, după cum ți-am mai spus, cumnatul meu s-a pomenit, pe cînd

cobora scările, că e luat așa, de un ciclon, și zvîrlit brusc în altă lume. Pe o altă planetă, într-o altă galaxie.

— În pijama! Deci fără acte de identitate la el?!

— Dar lasă-le încolo de acte! Eu îi explic, lui Sebastien, că în lipsa lui, pe Pămînt, au trecut zece ani. Iar el îmi aduce la cunoștință, cît se poate de zîmbitor, că pentru dumnealui nu trecuseră decît șase luni. De fapt, asta se vedea după figura lui.

— Poate i-a stat ceasul.

— Dacă i-a stat sau nu ceasul, nu are nici o importanță — urlă Wells, scos din sărite. Important e că eu am îmbătrînit cu zece ani, iar el nu! Arată ca în momentul în care a dispărut.

— Și pijamaua?

— Și pijamaua arată ca nou-nouță. Cică a impregnat-o cu o substanță specială. Se plimbă prin cosmos, în pijama?

— Asta e grav. În pijama, și fără acte de identitate!

— Ia spune, Petty, tu cînd te duci din sufragerie în bucătărie, să-ți faci o cafea, îți iei pașaportul cu tine?

— Firește că nu.

— Ei, și de ce?

— Pentru că... pentru că sînt la mine acasă, de aia.

— Ei, uite, din același motiv se plimbă Sebastien în pijama prin univers.

Sergentul rămase perplex.

— Sebastien a luat, pe planeta aceea — Annandya — niște tablete și a devenit un cetățean subcuantic. Astfel se poate deplasa extrem de rapid prin univers. Poate ajunge de pe Terra pe Proxima Centauri în trei minute. Mai repede decît ajungi tu din sufragerie în bucătărie.

Sergentul asculta năucit.

— Astfel, el se plimbă prin Cosmos, ca la el acasă. De aceea umblă în pijama. Mai mult, annandyenii consideră toate ființele din univers ca făcînd parte dintr-o mare familie.

— Tu îi bați în strună lui Piperonni, care se laudă că are rude pe Marte; sau lui Gerolamo Fapaura, care zice că străbunicul său s-a recăsătorit într-o galaxie vecină, deci și el are rude în cosmos...

— Și ce, ar fi imposibil? Dar nu e vorba numai de legăturile de sînge. Mai e și telepatia. Și mai e și cone-

xiunea universală, legătura enigmatică dintre om și univers.

— Ce ți-e și cu cașcavalul ăsta cosmic, domnule — oftă Petty. Mă ia cu răcori, cînd mă gîndesc. Păi dacă-i așa, poate că într-o zi dispar și eu în mod misterios. Mă culc seara liniștit, și dimineața mă trezesc, în pijama, într-un crater al Lunii.

— Și încă, fără acte de identitate la tine! glumi Wells.

— Decît să-mi spui povești de astea de groază, mai bine mi-ai explica treaba cu Einstein... cu relative.

— Dar pînă acum ce-am făcut? Ți-am dat un exemplu concret! Cumnatul meu!...

— Care cumnat?! Care pijama?! îl întrerupse sergentul, zbierînd, cu mîinile în șolduri. Care galaxii din vecinătate, și care vecine din galaxii? Ei bine, află că mie mi s-au înodat creierii în cap, ascultîndu-te! N-am priceput nimic!

— Chiar nimic?

— Ba mi-am dat seama, la momentul oportun, că pe strada Trei Sîmburi există un Trapez al diavolului, un loc blestemat! După cum... nu știu unde... există un Triunghi al Diavolului...

— Un trapez? Ce trapez?

— Da! Localul „Triunghiul Bermudelor", cu scheletul acela care clămpănește, transmițînd poate mesaje într-o limbă necunoscută... și despre care Gerolamo zice că e scheletul unui rege din Atlantida. Lăptăria „Delicatesele Căii Lactee", cu afurisitul de cașcaval universal... Ai mai pomenit univers pus în vitrină? Apoi Stabilimentul lui Piperonni și, în sfîrșit, casa dumitale. Dacă le unim, formează un trapez, nu?

— Bine, dar aici încă nu au apărut farfurii zburătoare...

— Au să apară! zise cu convingere Petty. Piperonni ce treabă are? Nu face noapte de noapte descîntece pentru chematul farfuriilor zburătoare? Nu a vopsit toate mîțele de pe stradă, toți cîinii și iepurii și găinile din curți... numai ca să atragă atenția extratereștilor?

— Mă rog! Dar în trapezul ăsta în afară de cumnatul meu nu a dispărut încă nici o corabie, nici un avion... Nu a dispărut nimeni, așa cum se întîmplă în Triunghiul Bermudelor.

— Dar o să se piardă ! răcni Petty. O să se piardă ceva foarte prețios. Anume... o să-mi pierd eu mințile ! Tot făcînd rondul de noapte și dînd cu ochii de scheletul regelui din Atlantida, de cîinii vopsiți, de rugul lui Giordano Bruno... Tot ascultînd fierăstrăul lui Pip... și acum te am și pe dumneata pe cap, să-mi vorbești de cumnați ce umblă în pijama prin univers, să te văd împletind în toiul nopții și stînd cu un bec într-o ureche ! Apropo, la ce-ți folosește becul acela, din ureche ?

— Ca să mă luminez asupra problemelor mai greu de înțeles, surîse subtil Wells. Nu vrei să ți-l bag și dumitale nițel în urechiușă ? Poate că așa o să te luminezi asupra teoriei relativității !

— Daaa ? Sigur că aș fi curios să...

Wells luă becul de pe pat.

— Permiteți ? întrebă el politicos.

Și îl rugă pe sergent să țină cele două andrele roșii în mînă, explicîndu-i că servesc de baterii. Cu dreapta, sergentul luă becul și îl introduse în urechea sa clăpăugă. Brusc, becul începu să pîlpîie și apoi se lumină. Preț de un minut, Petercott auzi un soi de uruit, apoi cîteva miorlăituri și, în fine, o voce îndepărtată, cu un ușor accent străin :

— Hello ! Aici Faraonul ! Ești pe recepție ? Peste puțin timp voi veni pe strada Trei Sîmburi ! Aici Faraonul !

Fața sergentului se albi. Timp de cîteva minute rămase ca și înmărmurit. Plescăia neputincios din buze, fără să poată scoate nici un cuvîntel. Apoi, înspăimîntat, aruncă becul și andrelele pe jos.

— Ha ! Ha ! Acum chiar că te-ai luminat !

— Faraonul ! Cine o mai fi și Faraonul ?

— A, cred că e numele unui OZN. Farfuriile zburătoare trebuie să aibă doar și ele nume, nu ? Ca și corăbiile, ca și rachetele... Poți să-l anunți pe Pip, ca să fie fericit. Poftim ! Vin extratereștrii !

— Aici... nu-i lucru curat ! bîlbîi sergentul, luînd-o cu pași mari spre ușă.

— Nu-i ! răcni la rîndul său Wells. De acea, ar fi mai bine totuși să nu sufli la nimeni nici o vorbă ! Altfel, îți pun cîte un bec în fiecare ureche, și te transform în stîlp de felinar.

Sergentul Petercott se cutremură, îngrozit. Viziunea sa, pe care o avusese într-o noapte — răstignirea pe stîlpul de felinar — iată, se adeverea. Se imagină, preț de o secundă, dat uitării, transformat în stîlp de felinar, în fața localului „Triunghiul Bermudelor". O lăcrămioară i se ivi între pleoape. Vedea cu ochii minții cetățenii trisîmburiști intrînd veseli în local, să bea o bere, fără să aibă habar că felinarul din fața vitrinei era bravul lor sergent.

Parcă ghicindu-i gîndurile, Wells adăugă :

— Și pe stîlp am să lipesc mereu foile ultimelor reviste de rebus, ale căror careuri nu ai să le mai poți niciodată rezolva ! O tortură !

— Ah, prefer mai bine să ard pe rug ! șopti sfîrșit sergentul.

Împingîndu-și plicticosul musafir afară, Wells repetă :

— Nici o vorbă, deci !

— Să ard pe rugul lui Giordano Bruno, dacă am să suflu cuiva o vorbuliță, pe verticală, sau pe orziontală ! Ce, mi s-a urît cu viața ? Vreau să spun, cu cașcavalul universal ?

Și Petercott o luă la goană, de-a lungul peluzei tropăind cu bocancii săi uriași, ce avea același număr ca și casa în care locuia.

CAPITOLUL III

U N U

În noaptea următoare celei în care sergentul Petercott avusese fructuoasa discuție cu cetățeanul Wells despre relativitatea timpului și spațiului, acesta își făcea din nou rondul pe strada Trei Sîmburi. Firește, nu-i lipsea nici revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă". Și ca de obicei, era foarte nefericit, se scărpina metodic în urechea dreaptă, scuipa cu ciudă în beznă și bombănea cuvinte abracadabrante. De astă dată se poticnise la un cinci vertical, unde cinci căsuțe albe îl făcea să treacă prin toate chinurile iadului.

Și tot ca de obicei, atmosfera era teribil de virtuoasă pe strada Trei Sîmburi. Deși era ora unu și ceva, nu trecea nici un gangster, nici un hoț de găini, nici un cetățean beat. Singuratic, scheletul regelui din Atlantida, aflat în vitrina localului „Triunghiul Bermudelor", își clămpănea trist ciolanele, legănîndu-se, în timp ce pe sub mesele localului pustiu miorlăiau două mîțe verzi. „Cașcavalul Universal" strălucea misterios, sub razele lunii aurii, părînd el însuși o mică lună răsărită în vitrinele lui Vandermeer.

Bărbierul-psiholog încă nu începuse să cînte la fierăstrău, pe acoperișul stabilimentului său. Scufundați în plăpumi și pături, cu perne și pernuțe sub capete și picioare, cetățenii trisîmburiști sforăiau conștiincioși lîngă soțiile lor fără prihană, soții care scîncau prin somn, deoarece își puseseră părul pe bigudiuri și aveau coșmaruri.

Nu-i de mirare, deci, că Petercott se simțea iarăși ca un martir în pustiu. Noi viziuni apocaliptice îi dădeau tîrcoale. De data aceasta se vedea răstignit pe o roată uriașă de cașcaval, din găurile căruia își scoteau capetele mici extratereștri cu becuri aprinse în urechi și trompe

de țînțari, care îl pișcau, spunîndu-i : „Șapte litere, cinci vertical ! Cunoaște-te pe tine însuți" !

Dar înainte ca această roată de caşcaval să devină loc sacru de pelerinaj pentru fanii cuvintelor încrucișate de pe întreg Pămîntul, o fereastră luminată îi alungă sergentului toate viziunile macabre. Petty clipi fericit din ochișorii săi rotunzi și își mîngîie barba care, de emoție, se răschiră în toate direcțiile.

Tocmai se pregătea să șuiere din fluier, pentru a-i atrage atenția celui din apartamentul luminat de la etaj, cînd, dintr-o dată geamul cu pricina se deschise. Un cap grăsun, cu o chelie ce lucea rozaliu în lumina lunii, apăru de după perdele, și Petty îl văzu din nou pe cetățeanul Norbert Andrew Wells privind îndelung cerul „negru ca fundul unei tigăi, și presărat cu nenumărate stele, ce semănau cu boabele de orez sfîrîind într-o tigaie" (imagine poetică care-i aparținea, căci luase nota trei pentru ea într-o compunere ce o scrisese pe cînd era școlar). Wells fluieră a pagubă, după care aruncă o amenințare, cu pumnul, spre galaxiile îndepărtate. Apoi împleti ceva cu niște andrele roșii și, ținînd andrelele în mîna stîngă, își băgă becul într-o ureche, ascultînd încordat.

Petercott își drese vocea și urlă :

— Hello ! Ce mai faceți, domnule Wells ? Iarăși aveți insomnie ? Ia spuneți-mi, nu cunoașteți cumva un cuvînt care...

Cetățeanul Wells tresări mînios. Va să zică, pisălogul de Petercott pîndise din stradă. Numai că noaptea aceasta nu mai avea de gînd să se lase torturat. Trînti furios fereastra. Imediat, la etajul respectiv, se stinse lumina. Și Petty scuipă cu ciudă în beznă și o luă spre lăptăria lui Vandermeer, ca să se calmeze, numărînd găurile din caşcavalul universal și mîrîind în barbă înjurături alcătuite din cuvinte savant încrucișate.

D O I

Ascuns după perdele, Wells așteptă ca silueta masivă a sergentului să dispară după primul colț. Apoi, oftînd ușurat, aprinse lumina și, trîntindu-se într-un fotoliu, se apucă din nou de împletit. Cu mare migală, tremurînd de încordare, făcea picioruşe, boabe de orez și alte feluri sortimente de răsucit lîna, transmițînd către cumna-

tul său, pe care-l bănuia că întîrzie pe insula Porfyra, din cine știe ce motive, următorul mesaj : „Aici Babuinul ! Aici Babuinul ! Stop ! Te aștept să vii urgent cu alifia ! Stop ! Parcă a început să mi se înverzească nasul. S.O.S. ! Stop ! Sper să nu mor de sughiț pînă te întorci ! Stop ! Încă n-am primit nici o veste de la tine ! Stop ! Sînt foarte îngrijorat ! Stop ! Au trecut patru zile de cînd ne-am despărțit în fața cafenelei Procope ! Stop !“.

Apoi lăsă împletitura pe genunchi și, scoțînd o mică oglinjoară din buzunarul halatului, își cercetă îngrijorat vîrful nasului. Mai așteptă cîtva timp, după care își înșurubă din nou becul în ureche, dar Sebastien nu răspundea. „Ăsta zic și eu ghinion — bombăni el, furios. O dată a catadixit și el să răspundă, și atunci becul se găsea în urechea clăpăugă a lui Petercott. Am să-i rup barba dacă îl mai prind pe aici“ ! Stinse lumina și se culcă.

Pe la orele trei noaptea, Piperonni începu să cînte la fierăstrăul său, umplînd văzduhul cu sunete pline de jale, ce făceau ca mîțele vopsite în verde și roșu să-și zbîrlească blana și să miorlăie intrigate pe acoperișuri. Wells tocmai visa că împletise un ciorap uriaș, în care îl îndesase pe sergentul Petercott, cu tot cu revistele lui de rebus, ciorap pe care-l legase cu o funie la gură și pe care-l zvîrlise taman în Triunghiul Bermudelor. Acest plăcut vis fu întrerupt de un pocnet înăbușit, care-l trezi. Wells sări în capul oaselor și clipi din ochi, năucit. Nu înțelegea ce se petrece. Un bec al lustrei sale arunca o lumină violacee, apoi becul se stinse și în cameră se răspîndi un miros de cozonac ars. Lîngă tavan începu să plutească un norișor vișiniu, care se coborî alene în fotoliul său, și luă încet-încet, înfățișarea unui om. Nu era altul decît, firește, Leopold Sebastien, care sta acum picior peste picior, îmbrăcat tot în pijamaua vișinie, și îl privea surîzînd pe Wells.

— În sfîrșit ! Uf, ce spaimă am tras ! strigă fericit acesta, credeam că n-ai să te mai întorci !

— Dar asta-i bună ! Doar am fost cît se poate de expeditiv !

— Am crezut că înebunesc în ultimele patru zile... tot cu becul în ureche... N-ai primit mesajele mele ?

— Ei ! Că n-aveam să mă țin de împletit și de mesaje ! Am avut de rezolvat niște probleme urgente... De-

sigur, ți-am transmis puțin mai înainte că mă întorc și că nu trebuie să ai nici o grijă. Poftim, ți-am adus alifia !

Și Sebastien scoase din buzunar și îi întinse o cutiuță sidefată. Wells o deschise și o mirosi, plescăind pofticios din buze ; în cutie se afla o pastă liliachie, cu miros îmbietor de fragi.

— Deci, trebuie să mă ung cu ea ?

— Din creștet pînă în tălpi. După cum ți-am mai spus, e o cremă specială, din Annandya. Combate efectele secundare, neplăcute, pe care le-ar putea provoca în organism tableta BSC. E și antireumatică...

— Pot să mă ung chiar acum ?

— Cel mai bine ar fi să o aplici după o baie de aburi... cînd toți porii sînt dilatați. În orice caz, trebuie să fii cu pielea cît se poate de curată !

— O baie de aburi ? Prea bine ! O să mă duc chiar mîine la stabilimentul lui Piperonni. Fac o baie cu aburi, și îl pun pe Pip să mă ungă cu alifia din cap pînă în picioare. Ți-am mai vorbit eu de altfel despre acest Piperonni. Îl auzi cum cîntă ?

Sebastien se duse la fereastră și ascultă cu atenție sunetele tînguitoare ale fierăstrăului.

— O melodie cu acorduri orientale. Dar nu înțeleg de ce cîntă tocmai la fierăstrău ?

— A, e o poveste lungă... De fapt, dacă aș sta să-ți povestesc, te-ai amuza teribil. După ce ai dispărut tu, în urmă cu zece ani, pe strada Trei Simburi s-au petrecut tot felul de lucruri ciudate. Au apărut ca din pămînt stabilimentul „Gil Eroici Furorri", lăptăria „Delicatesele Căii Lactee", localul „Triunghiul Bermudelor"... și, chiar la începutul străzii, o cafenea denumită „Două Mumii", cu un sarcofag în vitrină. Toate au luat ființă în primul an după dispariția ta.

— Așa, deci ? Povestește-mi despre Piperonni mai întîi.

— Luigi Piperonni e cel mai teribil cetățean trisîmburist. De altfel, sîntem foarte buni prieteni. Avem foarte multe afinități, dar ne mai și ciondănim. Mai ales din cauza lui Socrate.

— Din cauza lui Socrate ? Te referi la filozoful antic Socrate ?

— Da. Totul a început acum cîțiva ani în urmă. Luigi mă bărbierea. Și, ca orice bărbier, trăncănea vrute și

nevrute în timp ce mînuia briciul. Dintr-o dată, văd că rămîne ca o stană de piatră, cu pămătuful în aer. Se uită lung, lung la mine, și îmi spune :

— „Știți, domnule Wells, dacă v-ar întîlni Socrate, v-ar trage o palmă !“

Firește, am rămas perplex ; eu tocmai îi debitam propriul meu text de reclamă despre virtuțile săpunului de ras „Samson“, ce abia fusese lansat pe piață de firma Housebill.

— „Nu te supăra, dragă Pip, îi răspund eu, dar nu văd ce legătură există între săpunul de ras „Samson“ și Socrate“ !

— „Nu vezi ? Spune-mi, domnule Wells, știi ce a spus o dată Socrate, pe cînd se plimba printr-o piață bogată a Atenei, unde negustorii își lăudau care mai de care mărfurile ?“

— „Desigur, îi răspund eu. Socrate a exclamat, privind la toate acele mărfuri : Ce de-a mai lucruri de care eu nu am nevoie !“

— „Buuun. Iar dumneata, domnule Wells, ce faci ? Stai și scrii toată ziua reclame, prin care cauți să convingi bieții cetățeni că, pentru a fi fericiți, au neapărată nevoie ba de biscuții „Hocus-Pocus“, ba de papucii de casă „Mustafa“, ba de crema de ras „Samson“.

— „Ei și ?“ exclamai eu nedumerit, neștiind unde anume vrea să ajungă.

— „Acum am să-ți pun o altă întrebare. A spus sau nu a spus Socrate că e destul să gîndești bine pentru a trăi bine ?“.

— „A spus“ — recunoscui, eu.

— „Iar dumneata, scriind textele acelea nenorocite, cauți să-i convingi pe oameni că e destul să-și cumpere halate galbene de baie marca „Nero“ și alte bazaconii de acest fel, pentru a trăi bine“.

— „Ei, asta-i bună ! am izbucnit eu atunci, revoltat. Dar ce-ai vrea să fac, măi Luigi ? Trebuie să-mi cîștig într-un fel existența“.

— „Prea bine. Va să zică, te încăpățînezi să scrii textele alea de reclamă“ — strigă mînios Piperonni, vînturîndu-mi briciul prin fața ochilor. Ei, na, scrie-le, dar află că extratereștrii sînt cu ochii pe tine. Și nu le convine deloc ce faci“.

— „Extratereștrii ?“ — am întrebat eu, stupefiat.

Atunci bărbierul-psiholog și-a luat o figură solemnă și, cu mîinile în șolduri, mi-a spus :

— „Domnule Wells, iată care este ultima mea descoperire. Socrate era un ales al extratereștilor. Vocea aceea, pe care numai el o auzea, și care-l sfătuia adeseori... daimonul lui — cum îi spunea el... Ei bine, vocea aceea, poate fi explicată numai astfel : era un mesaj din partea extratereștrilor !“

— „Da ? Și poate vrei cumva să insinuezi că toată povestea aia cu «Cunoaște-te pe tine însuți» i-a fost inspirată, pe cale telepatică, tot de extratereștri ?“ îl iscodii eu.

— „Chiar așa !“ a strigat Pip. „Socrate a primit o misiune din partea extratereștrilor. Și a îndeplinit-o cu toată sîrguința. El s-a dedicat trup și suflet instruirii semenilor săi. A vrut să-i aducă pe calea cea bună, arătîndu-le că, umblînd după glorie, bogăție, putere, lăsîndu-se pradă pasiunilor deșarte, ei se înstrăinează de propriul lor suflet. Pentru a fi fericiți, oamenii ar trebui să-și cultive rațiunea, care e partea divină a sufletului lor și să disprețuiască bunurile materiale, funeste sănătății sufletului. Iar dumneata, domnule Wells, și alții ca dumneata, stricați tot ce-a făcut acest mare filozof“.

— „Ești nostim ! Dar ce-ai vrea să fac ? Trebuie să-mi cîștig existența — ți-am mai spus-o o dată ! Sau poate ai dori să beau cucută ?“

— „Ar trebui să nu mai scrii reclamele alea idioate“.

— „Dar nu sînt idioate deloc ; de altfel, sînt în spiritul adevărului. Produsele firmei Housebill sînt de foarte bună calitate“. Și adăugai, vexat : „Și apoi, află că nu scriu numai reclame. Mai sînt și autor de romane. Acesta este un secret al meu. Le scriu sub pseudonim. Și în romanele mele scriu multe lucruri înțelepte. Cred că prin ele îmi răscumpăr păcatul de a scrie reclame“.

Piperonni însă nu știa de glumă. Se uită lung la mine, oftă, și mi-o trînti :

— „Aiurea ! Dacă vrei să-ți răscumperi păcatele, trebuie să scrii o carte despre Socrate. O carte cum n-a mai scris nimeni. În care să arăți că Socrate era inspirat de extratereștri !“.

Wells oftă și, plimbîndu-se prin cameră, adăugă :

— Pînă la urmă, Piperonni a reușit să mă convingă de legătura misterioasă dintre anticul Socrate și extra-

terești. Ba, mai mult, m-a convins să studiez filozofia socratică și să încep să scriu o carte cu tema „Revoluția socratică și extratereștrii".

Sebastien, care ascultase plin de interes, observă :

— De ce n-ați încercat să scrieți împreună cartea ?

— Da, așa ar fi trebuit. De fapt, ideea îi aparține lui Piperonni. Numai că, tot discutînd cu el, am observat că noi doi făceam interpretări destul de diferite ale gîndirii socratice.

— Cum așa ?

— Păi, ca să iau de exemplu numai celebrul dicton „Cunoaște-te pe tine însuți". Eu văd în aceasta un îndemn făcut de filozof pentru ca oamenii să-și dezvolte rațiunea. Piperonni, dimpotrivă, crede că Socrate dorea ca oamenii să-și dezvolte voința. Care să fie adevărul ? Și rațiunea, și voința țin tot de suflet. Și uite așa, cu toate celelalte aspecte ale gîndirii socratice. Mereu ne certăm.

— Bănuiesc că trebuie să fie foarte interesante certurile astea ale voastre !

— Ba ! Uneori, aproape că ne luăm la bătaie. Știi, Pip cînd este nervos, se apucă și taie în balcon scaunele cu fierăstrăul, și le aruncă în curte. Da, ne certăm uneori de rîd și mîțele de noi.

— Apropo de mîțe... Spuneai că ai de trei ani un motan, pe care îl cheamă Alexis.

— Da, dar nu știu unde a dispărut, așa că nu pot să ți-l prezint. E un motan uriaș, și are blana verde ; de fapt, mi l-a dăruit Luigi. El îi vopsește mereu blana în verde, și tot el i-a pus numele de Alexis. La început, voia să-i spună Bruno ; dar Bruno nu e un nume care să se potrivească unui motan cu blana verde.

— Dar de ce l-a vopsit ? Și, în general, de ce toate mîțele de pe strada Trei Sîmburi au blana vopsită în diferite culori ? Ca și cîinii, de altfel ?

— A, dar și asta e o poveste lungă. I-a vopsit ca să atragă atenția extratereștrilor. A auzit că extratereștrii iau uneori animale de pe Pămînt, pentru a le studia. Cum nici o farfurie zburătoare nu a apărut pe deasupra străzii Trei Sîmburi, el s-a gîndit că vopsind mîțele și cîinii, o să-i facă pe extratereștri să creadă că pe aici cresc niște specii mai deosebite și or să vină să le studieze. De altfel, știi de ce cîntă el la fierăstrău, noapte de noapte ?

— Nu ! De ce ?

— Tot pentru a atrage atenția extratereștrilor !

Sebastian își plesni amuzat palmele.

— Cum vine asta ?

— Să încep cu începutul. Luigi Piperonni e cocoșat. Așa s-a născut el. Ei, și de mic copil i-a intrat în cap că prin puterea voinței lui va putea face ca să-i dispară cocoașa din spinare. Iată de ce, mai întîi s-a apucat să studieze psihologia. Chiar dacă acum e bărbier — „din rațiuni înalte“ — după cum explică el, află că a studiat zdravăn în viața lui. Mai întîi a urmat facultatea de psihologie. Îl interesa în mod special problema voinței umane. Apoi s-a pasionat de fiziognomonie.

— Fiziognomonie.

— Exact. A ajuns la convingerea că bărbia este acea parte a feței umane care indică în modul cel mai clar voința acestuia. Oamenii slabi, fără voință, au, cică, bărbii mici. Iar cei cu bărbii mari, avîntate, au o voință puternică.

Sebastien își mîngîie în mod instinctiv bărbia. Desigur, avea o bărbie pregnantă, o bărbie de toată frumusețea.

— Bărbia și voința — șopti el, dus pe gînduri. Apoi : Bine, dar nu văd legătura cu fierăstrăul...

— Ai răbdare. Am să ajung și la fierăstrău. Piperonni s-a dus apoi să studieze puțin și la Institutul Paracelsus, din Salt Lake City. Anume, a studiat acolo despre alchimie, magie și cabală ; și i-a intrat în cap că toate acestea sînt niște științe ca toate științele, dar pe care oamenii de azi nu le mai pot înțelege, din pricină că scrierile cele mai importante în aceste domenii s-au pierdut. Și i-a mai intrat în cap că Hermes Trismegistul, sau Faraonul Toth, cel care a adus aceste învățături pe Pămînt, și ale cărui scrieri erau păstrate în biblioteca din Alexandria, nu era decît un extraterestru...

— Și asta s-ar putea să fie adevărat...

— Ei, și de atunci Piperonni a început să se ocupe cu pasiune de problema extratereștrilor și a farfuriilor zburătoare...

— Nu văd legătura cu cocoașa sau cu bărbiile !...

— Ajung acum și la bărbii. Piperonni a constatat, din tot ce a auzit și a citit în domeniu, că mulți dintre cei care sînt martorii unei întîlniri de gradul trei resimt

ulterior o schimbare fundamentală în concepția lor despre lume și viață. Ar fi ca și cum extratereștrii le-ar inocula, în mod telepatic, în subconștient, anumite cunoștințe...

— Tot nu văd legătura cu cocoașa ! stărui exasperat Sebastien.

— Păi chiar asta e problema. Piperonni a început deci să adune informații despre efectele psihologice ale celor ce avuseseră întîlniri de gradul trei. Așa a aflat că unii oameni au fost vindecați, după ce au stat în fasciculul de lumină al unui OZN, sau după ce au fost luați la bordul farfuriilor.

— Și cum anume afla el toate astea ?

— Simplu. A deschis stabilimentul său faimos de pe strada Trei Sîmburi. Și a dat anunț în ziar că toți clienții care au fost martorii unei întîlniri de gradul trei, se vor bucura de tarif redus. Cu această ocazie, Pip studia bărbiile celor ce văzuseră farfurii zburătoare, și nota în niște caiete speciale relatările acestora.

— Așa, deci... încep să pricep. Probabil că a început să viseze că va fi luat și el într-o zi pe bordul unui OZN...

— ...și acolo drăguții de extratereștri au să facă să-i dispară cocoașa.

— Vorbești pe un ton ironic, și totuși îmi pare că și tu crezi în aceste teorii.

— Am spus eu că nu cred ? Cît despre Piperonni, a scris chiar și un tratat magnific, intitulat „Despre bărbii, voință și extratereștri".

— Și l-a publicat ?

— Încă nu. De altfel, a pus bine un exemplar, pe care așteaptă să vină să-l ia extratereștrii. Căci, în nebunia lui, e convins că extratereștrii au neapărată nevoie de acest studiu. Cică anume i-au insuflat, pe cale telepatică, ideea de a-l scrie.

— Și asta-i bună !

— Revelația aceasta, cică, a avut-o după ce a terminat de scris tratatul. Se gîndea cum să-l semneze. Și pînă la urmă, a semnat așa : „Luigi Piperonni — bărbier-psiholog de înaltă sorginte romană, înrudit cu Giordano Bruno".

— Chiar e înrudit cu Giordano Bruno ?

Wells dădu din umeri, rîzînd. Cine putea să știe ?

— Pip spune că Bruno ar fi avut un copil natural cu o frumoasă țărancă. Respectivul fiu, purtînd numele de fa-

milie al acesteia, ar fi stră-străbunicul său. Are în cabinetul lui o planșă pe care e desenat un arbore genealogic cu o mie și unul de detalii.

— Așa deci ! Și, cînd s-a semnat, a menționat : „înrudit cu Giordano Bruno !“

— Da ! Și după cum mi-a spus chiar el, în clipa în care a scris „Bruno“, a avut o revelație. După părerea sa, Bruno era și el un ales al extratereștrilor. Ca și Socrate, el afirma că aude o voce, care-l sfătuiește ; și era și el convins că are o misiune specială pe Pămînt : el trebuia să fie „deșteptătorul spiritelor adormite“. Atunci, de ce n-ar fi și el, Piperonni, ca urmaș al lui Bruno, un ales al extratereștrilor ? Chiar ideea aceasta, de a deschide o frizerie și de a studia bărbiile clienților, i s-a părut a fi de inspirație extraterestră.

— Într-adevăr, Luigi acesta are multă imaginație. Dar de unde a învățat arta bărbieritului ?

— S-a dus special pentru asta în Europa, la bunicul său, care ținea o frizerie la Florența.

— Așa, deci... Totuși, chiar crede în tot ce spune ?

— Eu unul bănuiesc că nu crede decît pe jumătate în toate aiurelile acestea. Ca dovadă, face multe lucruri contradictorii. Un ales al extratereștrilor nu vopsește cîinii și nu cîntă la fierăstrău, pentru a le atrage atenția, nu ?

— Așa e. Poate are în cap mai multe ipoteze, și vrea să afle care e adevărată. Totuși nu mi-ai explicat ce e cu fierăstrăul ăsta, la care cîntă...

— Asta e altă poveste. Acum cîteva luni, Piperonni se întorcea destul de tîrziu acasă. Cred că era două noaptea. Fusese la cafeneaua „Două Mumii“ și vorbise vrute și nevrute cu patronul : despre bărbii, despre magie, despre Paracelsus și despre extratereștri. Cyrilloni susținea că există manuscrise în care se găsesc formule de invocare a extratereștrilor. Atunci Pip i-a mărturisit că ar da orice să pună mîna pe un asemenea manuscris. Se certase cu patronul cafenelei pe tema cazului John Dee și a abatelui Trithéme. Zicea că, atunci cînd va avea bani, va scoate o revistă unde va publica părerile lui pe aceste teme și va incita pe cei avizați din lumea întreagă, la o „disputație“ asupra acestor chestiuni, despre care el știa „totul și ceva pe deasupra“.

— Ai fost și tu de față, probabil ?

— Da, numai că eu am plecat ceva mai devreme. A doua zi, Pip mi-a povestit ce i s-a întîmplat pe cînd se întorcea acasă.

— Ei, dar spune odată ce i s-a întîmplat, că mor de curiozitate !

— Deci, cum mergea el pe strada pustie, mai mult cu ochii la stele, să vadă dacă nu apare vreun OZN... deodată îi iese înainte, dintr-un gang, un tip cu înfățișare dubioasă : înalt, slăbănog, cu nasul puțin coroiat și părul lung, cam încîlcit, căzîndu-i pe umeri. Purta pantaloni cadrilați, o redingotă cam roasă, cu revere mari, ca în veacul XIX și o pălărie din piele. La gît avea o eșarfă colorată, iar la butonieră un trandafir negru.

— Un bandit ?

— Așa a crezut și Pip la început. Însă individul a dus mîna la buzunarul hainei și a scos... nu un pumnal, ci un vechi papirus.

— „Domnule — i se adresează acesta bărbieruluipsihanalist — cred că v-ar interesa acest document prețios. Vi-l pot oferi pentru o sumă convenabilă".

— „Despre ce e vorba ?" întreabă Pip, cam neliniștit.

— „E un descîntec pentru chemat farfuriile zburătoare. Trebuie neapărat cîntat la fierăstrău. Aveți fierăstrău ?".

— „Nu. Nu obișnuiesc să-mi bărbieresc clienții cu fierăstrăul".

— „Atunci trebuie neapărat să vă cumpărați unul. Numai fierăstrăul poate scoate sunete asemănătoare unui anumit instrument din vechea Atlantidă... căci acest descîntec era cîntat în Atlantida, la flexofon".

— „Prea bine, o să-mi cumpăr un fierăstrău".

— „Vă pot oferi eu unul, la un preț convenabil. Și, de asemenea, pot să vă dau și cîteva lecții de cîntat la fierăstrău".

Wells se întrerupse și se duse la geam, unde ascultă îngîndurat sunetele melancolice ale fierăstrăului.

— După cum vezi — continuă el apoi — nebunul de Luigi a cumpărat fierăstrăul, a învățat să cînte la el și, de atunci, noapte de noapte, fix la orele trei, interpretează, pe acoperișul stabilimentului său, acest descîntec pentru chemat farfuriile zburătoare.

— E o poveste foarte interesantă. E o figură, într-adevăr, Piperonni acesta. Crede în același timp în descîntece, în magie și în farfuriile zburătoare ! De fapt, nu-i nici o contradicție aici. Există civilizații care cunosc anumite legi ale fizicii și stăpînesc anumite tehnici care nu se deosebesc de magie...

— După Piperonni, magia nu e decît arta de a produce schimbări prin intermediul voinței. El spune că omul deține unele forme de energie care nu au fost încă pe deplin studiate și că voința umană ar avea, mai ales, puteri nebănuite. Unul din visele sale este, după cum ți-am mai spus, să facă să-i dispară cocoașa din spinare, prin propria lui voință.

— Așa, deci. Și, după părerea ta, melodia aceasta... este într-adevăr un „descîntec pentru chemat farfuriile zburătoare“ ?

— Pip zice că „descîntec“ este un termen neadecvat, dar pitoresc. Personajul acela straniu, care i-a vîndut manuscrisul, i-a dat și o carte de vizită, foarte elegantă de altfel, pe care scria cu litere aurite : „MATT — doctor în toning, maestru în muzica sferelor“.

— Toning ?

— Da, cică toningul e arta de a vindeca cu ajutorul muzicii. Matt acesta l-a învățat multe pe Luigi despre muzică. Sînt niște teorii foarte interesante...

— ...pe care bărbierul ți le-a împărtășit și ție, ca bun prieten ce-ți este.

— Desigur. Matt spunea că muzica ar putea fi folosită pentru a comunica într-o manieră neobișnuită. Adevărata muzică este cea care se adresează spiritului. Ceea ce importă este sunetul muzicii, calitatea tonală. Vibrațiile tonale ale anumitor frecvențe au puterea de a stimula părți ale minții care în mod normal rămîn inhibate.

— Și, probabil, „descîntecul“ cu pricina este format tocmai din asemenea vibrații.

— Exact ! Matt spune că, prin interpretarea „descîntecului“, Piperonni își activează tocmai acele zone ale creierului prin care urmează să intre în contact telepatic cu extratereștrii. Sau, mă rog, cu extratereștrii de pe farfuriile zburătoare aflate în preajma Pămîntului...

— Și cînd o să intre în contact, o să le ceară să-l scape de cocoașă...

— Mai mult : o să se certe rău de tot cu ei ; adică, îi dau numai ordine, să scrie tratate despre bărbii ? Dar să-l ajute, nu pot !

— Vrea neapărat să scape de cocoașă, nu ?

— Ți-am mai spus-o : ăsta a fost visul lui de cînd era copil mic. Dar de cînd a cunoscut-o pe Rosa, fiica lăptarului Vandermeer, asta a devenit o obsesie. De fapt, Rosa l-ar lua și așa de bărbat. Dar tatăl ei nu vrea să accepte un ginere ghebos. Pip și Rosa sînt logodiți de cîțiva ani și așteaptă să vină extratereștrii, cu metodele lor de tămăduire a cocoașelor, ca să se poată căsători.

— Halal să le fie !

— Rosa are de zestre o roată uriașă de cașaval, din plastic, ce servește de pușculiță. Cu banii ăștia, Pip și-a pus în cap să scoată o revistă despre farfuriile zburătoare și despre vechile civilizații. I-a și găsit un titlu potrivit : „*QUARQ-SQUARQ*".

— Simpatic nume.

— Dar să vezi ce emblemă interesantă a conceput el pentru viitoarea sa revistă : capul cîrlionțat al lui Piperonni, cu fruntea sa boltită, nasul prelung ca o păstaie și o bărbie uriașă... două piciorușe mici și subțiri, ce încep chiar de sub lobul urechilor, picioare care încalecă această bărbie ca pe un bidiviu. Două mînuțe, ce pornesc din tîmple, țin fierăstrăul... Cu alte cuvinte, Piperonni, călare pe bărbia lui de mag, zburînd printre stele...

În clipa aceea se auziră bătăi puternice în ușă și glasul tînguitor al sergentului Petercott :

— Domnule Wells ! Vă rog, deschideți ! Am văzut lumină. Vreau doar să vă cer un sfat... un cinci orizontal mă chinuie...

Wells și cumnatul său își aruncară unul altuia priviri semnificative. Seby zîmbi, făcînd semn că trebuie să-l primească și apoi se făcu nevăzut.

Domnul Wells dădu neputincios din umeri și se duse scrîșnind din dinți să deschid ușa.

T R E I

De cum se așeză în fotoliu, chit că nu fusese de fel poftit să șadă, Petercott scoase iute revista de rebus din buzunar și începu iarăși cu pisălogeala :

— Domnule Wells, scurt pe doi, că-i noapte tîrziu și nu am timp de pierdut. Mai ales, că, he-he ! timpul e relativ și nu știu niciodată precis cît timp anume pierd. O oră ? Zece mii de ani ? De fapt, tot aia e !

— Vezi că nu ești chiar prost ? Doar o faci pe prostul ! se auzi din senin o voce.

— Ci... cine a vorbit ? strigă speriat sergentul, rotindu-și ochișorii negri și rotunzi.

— Ei... nu-i da atenție... e motanul meu.

— Cum așa ? Vorbește ?

— Mda, făcu încurcat, Wells. În urma unui tratament făcut de Piperonni. Vrînd să-l vopsească, i-a turnat în cap o soluție... o gargară pentru papagali. Și cum motanul s-a lins, a început să vorbească...

— Neee ! Mă păcălești ! — rînji sergentul, amenințînd cu degetul. Și privind spre becul aruncat pe pat, adăugă : Desigur, becul a vorbit. Dar, ssst ! N-am să spun la nimeni !

Oftă din rărunchi și își continuă cu o voce plîngăreață doleanțele :

— Noaptea, tîrziu... eu, neclintit, la datorie, chiar sub geamurile dumneavoastră... pe care, văzîndu-le luminate, hopa-sus ! Am urcat pe verticală. Spre a vă întreba... (Petty citi silabisînd din revistă) : „Care este numele unui mare filozof din antichitate, care a lansat dictonul «Cunoaște-te pe tine însuți»“. E un nume compus din șapte litere, al naibii nume !

— A lansat — mormăi Wells. Åștia se exprimă de parcă Socrate ar fi lansat o nouă marcă de săpun.

— Poftim ? N-am auzit bine ! — făcu sergentul — dar înainte ca gazda sa să apuce să mai spună ceva, dădu cu ochii de un borcan cu marmeladă de gutui, plin pe jumătate, care sta pe masă chiar pe o carte legată în piele, pe care era scris cu litere aurite : „Xenofon — Apolonia lui Socrate“.

— Permiteți ! — ciripi cu o mutră pofticioasă Petercott întinzînd în aceeași clipă laba păroasă spre borcan și înșfăcîndu-l. Cu gesturi elegante scoase o linguriță din buzunarul de la piept și începu să înfulece.

— Dar lingurița aceea pentru ce o porți la tine ? se minună Wells. Ca să te aperi cu ea de gangsteri ?

— Ca să cînt la sticlofon — răspunse celălalt, cu gura plină. Și precizează : Știți, pe cînd încă nu mă certasem cu Piperonni și mă urcam noaptea pe acoperiș, să-l întreb de cîte un trei vertical... se întîmpla ca el să mă roage să-l acompaniez la „sticlofon". Nu ați auzit niciodată ? Sună foarte interesant, fierăstrăul și „sticlofonul" împreună.

— Ei, asta-i bună ! Dar Pip nu mi-a vorbit niciodată de „sticlofon" !

— Nu ? se minună Petty. O fi uitat. E un instrument de percuție — percuție — opt litere. Sînt opt sticle, în care lovesc cu linguriță asta.

— Va să zică, ai ureche muzicală ?

— Ureche ? Puțin spus. Totul e muzical în mine.

Și spunînd „totul", Petercott făcu un gest semnificativ, ce cuprindea întreagă „delicata" sa făptură, începînd de la umerii lați, continuînd cu burticica proeminentă, aducînd desigur a bemol, și terminînd cu labele uriașe ale picioarelor, încătușate în bocanci.

— Așa. Și ce ai interpretat tu la „sticlofon" ?

— Mai întîi l-am acompaniat, pur și simplu. Așa : ta, rara-ram-ta-pam. Pe urmă, am dibuit eu meseria, și cîntam la sticle exact cîntecul pe care-l cînta dumnealui la fierăstrău.

— Așaaa ! Interesant ! Va să zică, ai interpretat, la sticlofon, descîntecul pentru chemat farfuriile zburătoare, da ?

— He ! He ! Da. Exact așa-i spunea... descîntec pentru chemat...

— Și acum, că i-ai chemat, nu ți-e frică deloc ? Dacă o să te răpească extratereștrii ?

— Vă trimit negreșit un mesaj. V-am mai spus. Port acum mereu o sticlă la mine !

Și Petty scoase din buzunar o sticlă de pepsicola, în care erau băgate un creion și o bucată de hîrtie.

Terminînd marmelada din borcan, Petty linse linguriță, și o puse cu grijă înapoi, în buzunarul de la piept.

Wells tăcea, și doar îl privea lung, lung și foarte semnificativ.

— Așa. După cum ți-am spus, am urechi grozave, muzicale. Pip zicea că, după forma lor, sînt, se pare, urechi de marțian. Tii ! Ce frumos mai cînt ! Dar și sti-

clele alea sună foarte bine. Le are cadou de la Gerolamo Fapaura care, la rîndul lui, le avea de la străbunicul lui, piratul. Le-a primit ca dar de nuntă. Erau într-o ladă, însoțite de o scrisoare : „Iată o colecție de sticle găsite în Triunghiul Bermudelor". Cică aveau înăuntru scrisori cu tot felul de mesaje, din partea persoanelor dispărute în Triunghiul Bermudelor.

Apoi Petty scoase linguriță, o mai linse o dată și, privind-o cu drag, rosti grav :

— Linguriță ! Nouă litere ! Instrument de percuție cu aplicații gastronomice. Uf ! Tare-mi plac mie dulciurile ! Dar și cuvintele încrucișate îmi plac. Ei, dar despre ce vorbeam noi ? Despre cinci vertical, nu ? Șapte litere. Cine a lansat... ce a lansat ?

— Cred că este vorba despre Socrate.

— Socrate ?

Petercott numără literele cuvîntului pe degete și, fericit că Socrate avea exact șapte litere, completă grăbit căsuțele goale.

Wells trase un sughiț strașnic.

— Dar nu te cari odată ? se auzi iar o voce în încăpere.

— Motanul ! De sub pat ! se scuză Wells, iute.

Dar sergentul amenință iar becul de pe pat, și spuse :

— Sughițați ! Vă pomenește, se vede treaba, Socrate. He, he, dacă vorbim despre el în toiul nopții ! Dar știți, v-am auzit și de afară din stradă, cum sughițați. Am urechi foarte fine. De marțian. Și, ridicîndu-se greoi : Ei, bună seara, bună seara ! Mulțumesc pentru colaborare ! — și o luă tropăind grăbit spre ușă. Și, înainte de a ieși, mormăi : Da, da, mulțumesc pentru Socrate și pentru marmeladă !

P A T R U

Dar, după numai un sfert de oră, sergentul ciocăni din nou, de data asta fin, numai cu un deget îndoit, la ușa cetățeanului Wells, care tocmai discuta cu Sebastien despre „reclama subcuantică".

Oftînd, Sebastien se făcu din nou invizibil, iar Wells se duse cătrănit să deschidă.

Sergentul Petercott își făcu apariția cu o figură răvășită. Barba îi era încîlcită în mod sălbatic, mîinile sale

cu degete păroase tremurau, iar în ochi i se citea groaza.

— Dar ce s-a întîmplat ? — se interesă curios Wells, oferindu-i un pahar cu apă rece.

Petercott bău paharul pe nerăsuflate, mai ceru alte patru și, cu ultimul, își clăti gura. În cele din urmă, se lăsă moale în fotoliu, și șopti cu voce răgușită :

— Caşcavalul ! Caşcavalul meu !

— Au furat gangsterii caşcavalul ?

— Mai rău. Am văzut un șoarece scîrbos... în caşcavalul universal. În caşcavalul meu. Pricepi ? Un șoarece violet. Cum dracu a reușit Piperonni ăsta să vopsească și șoarecii ?

— Ei, asta-i bună ! Asta te doare pe tine acum ?

— Mă doare ! tună sergentul, bătînd cu pumnul în masă. Păi șoarecele ăla a ros o bucată din univers... pardon, vreau să spun, din caşcaval.

— Ei, și ? La urma urmei, nici nu-i caşcavalul tău. Sau poate sperai la mîna Rosei și rîvneai la caşcavalul ăla — glumi Wells.

— Dumneata nu înțelegi. Caşcavalul ăla însemna pentru mine ceva. De cîte ori aveam o nedumerire, număram găurile din caşcaval. Dacă erau cu soț, însemna „da" ; dacă erau fără soț, însemna „nu". De fapt, nu cred că am reușit să le număr corect vreodată.

— Da, asta e, într-adevăr, o tragedie. O tragedie universală !

— Știți, domnule Wells, noapte de noapte mă opream în fața vitrinei. Mă întrebam : O să ajung sau nu un mare detectiv ? Un detectiv în poliția cosmosului — la Cosmopol. Și mă apucam să număr găurile.

— Ei, lasă că pune Vandermeer mîine alt caşcaval în vitrină. De fapt, cred că-l și schimbă mereu, caşcavalul ăla. Că doar n-o să-l lase să se împută acolo.

— Va să zică, Piperonni avea dreptate. Erau mai multe, și eu care credeam că-i numai unul. Sau, eu văd numai unul, și ele sînt mai multe.

— Cum ai spus ?

— Universul... universurile... vreau să spun, caşcavalul.

Pentru a se calma, sergentul scoase linguriţa din buzunarul de la piept, și începu să bată cu ea ba în masă, ba într-un borcan gol, ba într-o sticlă de apă minerală și să cînte cu o voce tremurată : „Roata lumii se-nvîrtește / Ţac, ţac, ţac ! / Petercott stă și-o păzește / Ţac, ţac, ţac".

Apoi oftă, și spuse melancolic : Șoarecul acela mi-a mîncat norocul...

— Ei, drăcie ! Dar observ că roata aia de cașcaval era un fel de fetiș pentru tine, ceva tabu. Ai devenit superstițios !

— Cyr spunea despre cașcavalul acela că seamănă cu roata lumii. Roată — cinci litere. Păi dacă un șoarece a ros roata lumii, e semn rău !

— Petty, va să zică ai venit să mă plictisești cu poveștile tale despre șoareci și cașcaval ?

— Eu ? Nicidecum ! Eu am venit ca să vă rog... să-mi explicați cum vine treaba asta cu Socrate ?

— A, așa deci. Mă miram eu. Uite ce e, domnule Petercott. Dacă îmi oferi un salariu onorabil, nu am nimic împotrivă să mă angajezi în funcția de consilier în probleme de cuvinte încrucișate. Dar vreau două nopți libere pe săptămînă, ca să mai apuc să dorm și eu !

Petty se încruntă și bătu nervos cu linguriță în borcan. Apoi, țuguindu-și buzele și clipind din ochișorii săi rotunzi se milogi :

— Tare aș vrea să aflu ; adică cum vine treaba asta : „Cunoaște-te pe tine însuți ?“.

— Prea bine. Am să încerc să te lămuresc, să aplic cu tine chiar metoda socratică. Arta maieuticii. Ca să-ți dovedesc că răspunsul se găsea chiar în mintea ta. Eu sînt Socrate, iar tu ești discipolul meu. Așadar, sergent Petercott, dacă te-ai hotărî să încerci să te cunoști pe tine însuți, ce-ai face ?

Petty, care tocmai își scosese un sandviș uriaș din buzunar, rămase o clipă nemișcat, frămîntîndu-și buzele, apoi răspunse cu glas hotărît :

— Să mă cunosc pe mine însumi ? Halal ordin. Am onoarea să vă raportez, domnule Socrate. Apoi, corectîndu-se : Domnule Comisar Socrate !

— Care comisar Socrate ? Ai înnebunit ? Socrate, pur și simplu !

— Ba nuuu ! Comisarul Socrate ! De la Cosmopol ! Am cîntat la sticlofon un descîntec pentru chemat extratereștri. Și poliția intergalactică a auzit mesajul meu. Comisarul Socrate a venit să-mi dea o misiune, ca să-mi pună la încercare talentul. Misiunea e : Un raport detaliat pe tema „Cunoaște-te pe tine însuți“.

Apoi, spunînd acestea, Petercott își încrucișă triumfător brațele la piept.

— Deștept băiat ! se auzi o voce în cameră,

— Motanul ? întrebă Petty, roșindu-se de plăcere.

— Ba nu, becul !

Sergentul luă sandvișul de pe masă, unde îl pusese mai înainte, îl întoarse pe o parte și pe alta, mirosindu-l, și mușcă din el cu poftă. Apoi începu să debiteze, cu gura plină :

— Am oroarea, pardon, onoarea, să vă raportez ! În vederea îndeplinirii misiunii de „cunoaștere de sine"... Hm ! Hm !... aș folosi următoarea strategie : Punctul unu : trasul cu urechea la ce vorbesc vecinii. He, he, cu urechile mele marțiene, aud tot, cale de-o poștă. Sectoare de acțiune : pe la uși, prin „Triunghiul Bermudelor", prin cafeneaua „Două Mumii", prin stabilimentul lui Piperonni...

Aici sergentul căzu pe gînduri. Mai mușcă de cîteva ori zdravăn din sandviș, ca să prindă puteri și continuă vioi :

— Punctul doi : aș pune mîna pe toate scrisorile primite sau trimise de cetățenii trisîmburiști, subliniind, tăind și punînd la dosar toate pasajele care se referă la mine.

Petty căzu iar pe gînduri. Scoase o sîrmuliță din buzunar și începu să se scobească cu ea în dinți.

— În al treilea rînd, adăugă el, mîndru, aș studia cu lupa... Se poarte oare detectiv fără lupă ? Aș studia cu lupa toate pozele mele. Am poze de la o lună, așezat gol într-un coș ; la trei ani, cu fundiță în cap... am poze cu barbă și fără barbă...

Wells care se abținuse cît putuse, izbucni în hohote. În cameră se auzi și un alt rîs, care venea dinspre dulap.

— Rîde becul ? întrebă nedumerit, Petty.

— Nu, de data asta rîd motanii. Ah, ce păcat, sergent Petercott, că Socrate nu mai trăiește. Mi-ar fi plăcut teribil să-l aud discutînd cu tine...

— Nu mai trăiește ? tresări Petty. Dar cine l-a omorît ? Am să fac un raport la poliție.

— Da, nu mai trăiește. E o poveste tristă. Cu otravă. Ca în romanele polițiste.

— Otravă ? Ce fel de otravă ? A mîncat un sandviș otrăvit ?

— Nu, a băut o cafeluță cu cucută.

— Cucută ? Aha !

Și sculîndu-se în picioare, sergentul o luă spre ușă, cu o figură amărîtă :

— Păi dacă l-au omorît, cu cine o să mai stau eu de vorbă despre cunoașterea de sine ? Cașcavalul l-au rontăit, pe Socrate l-au omorît... Cine o să mă mai ia pe mine la Cosmopol ? Am zis eu, e semn rău, cu cașcavalul ăla ! Cineva mi-a mîncat norocul !

— Ei, la revedere ! Circulați, vă rog ? Doar asta ne e meseria ! — glumi Wells, închizînd fericit ușa după el.

CINCI

Dar nu apucă să răsucească a doua oară cheia în broască și nici să răsufle ușurat, că sergentul începu să bată iar cu pumnii în ușă.

— Ei, dar ce mai e ?

— Mi-am uitat linguriţa ! — răspunse mohorît Petercott și intră cu pași apăsați.

Într-adevăr, linguriţa rămăsese uitată pe masă. O lustrui de mînecă, o puse binișor în buzunar, după care se așeză, cu o figură cît se poate de hotărîtă, înapoi în fotoliu.

— Acum ce naiba mai vrei ?

— Deci, l-au omorît pe Socrate. Dacă e așa, înseamnă că numai dumneata mai poți să-mi explici cum e cu treaba aceea... „Cunoaște-te pe tine însuți".

Cum Wells tăcea îmbufnat, Petty șuieră printre dinți :

— Sau poate vrei să te întrebe cineva de unde ai becul acela care vorbește ? Sau andrelele alea, cu care împletești...

Auzind cuvîntul „andrele", Wells se lumină la față. Îi venise o idee salvatoare.

— Uite ce e Petty ! De data asta am să-ți spun o povestioară cu niște andrele. Ca să înțelegi mai bine, că a te cunoaște pe tine însuți nu înseamnă a trage cu urechea la bîrfa lumii, așa cum crezi tu.

— Cum ? Strategia mea, cu lupa... cu scrisorile...

— Nu. N-ai nevoie de nici o lupă, nici de urechi de marțian pentru a te cunoaște pe tine însuți. Am să-ți spun deci o poveste despre o doamnă care își căuta andrelele. Totul trebuie înțeles la modul metaforic. Andrelele reprezintă, de fapt, sufletul.

— De unde știi povestea asta ?

— E o poveste indiană. Doamna, e de fapt omul care încearcă să se cunoască pe sine. Andrelele reprezintă sufletul. Ești atent ?

— Desigur. O doamnă și-a pierdut andrelele. Roman polițist indian. Ia spune, andrelele sînt arma crimei, nu ?

— Nu, nu-i așa. Povestea asta este de fapt o versiune indiană a îndemnului socratic „Cunoaște-te pe tine însuți".

— Da, dar Socrate e mort. Probabil, l-au găsit cu două andrele înfipte în spate. Andrelele erau otrăvite...

— Stai, Petercott. Lasă-mă pe mine să povestesc. Deci o doamnă avea două andrele...

— Ba dumneata aveai două andrele. Faci pe șmecherul, ca să nu te prind. Arma cu care s-a comis crima îți aparține. Și te-am văzut cum amenințai la geam. Spre cer. Aruncai amenințări spre Cosmopol. Bietul Socrate ! Bietul comisar !

— Petty, dar nu e vorba despre mine în poveste, ci despre o doamnă în vîrstă...

— Dacă-i o poveste cu doamne, apoi vreau să fie vorba despre o doamnă tînără și frumoasă... îl întrerupse Petty, din nou. Uite, ca asta ! Și scoase din buzunar o revistă de rebus, pe coperta căreia se lăfăia o vampă îmbrăcată într-un minuscul costum de baie. Netezi revista cu palma sa lată și mormăi :

— Ei, vezi ce frumoasă e ? Nu-i mai bine să-i dăm și andrelele ?

— Uf ! Așadar... o damă și-a pierdut andrelele în dormitor. Erau două andrele de aur...

— Dacă începe acțiunea în „dormitor", este foarte palpitant !

Wells ridică furios ochii în tavan.

— Ei, hai, spune odată ! Și-a pierdut deci andrelele în dormitor. Dormitorul ei se afla într-o casă de pe strada Trei Sîmburi.

— Fie și așa. Deci, după ce și-a pierdut andrelele în dormitor, doamna a ieșit în grădina din fața casei sale, să le caute.

— Așa, deci. Și știi de ce ? Fiindcă eu treceam tocmai atunci pe stradă !

— Petty !

— Biiine. Nu te mai întrerup, dar aș vrea să știu : cum a ieșit în grădină ? În costum de baie sau în halat ?

— În costum de pompieri !

— A ! Era deghizată, deci. Dar și eu eram deghizat. În pirat. Cu basma roșie pe cap, pipă în gură și o legătură neagră pe ochi.

— Fie cum zici tu. Deci, doamna a început să-și caute andreaua în grădină ; ba, mai mult, a chemat și un vecin s-o ajute.

— Ăla eram eu. Aveam o lanternă și o lupă și...

— Ce lanternă ! Că afară era ziuă.

— A, care va să zică, ziua ? Bine, deci, intru eu în grădină și o ajut să caute andrelele. Dar cu ocazia asta îi spun că e foarte frumoasă, și pe verticală, și pe orizontală. Și că e păcat să-și piardă vremea cu împletitul.

— Bine, dar probabil că îți împletea ție o pereche de ciorapi... Nu ți-ar conveni ? începu să fiarbă Wells.

— Nu ! Categoric nu ! Că ar trebui să mă întrebe ce număr port la pantofi.

— Ei, stai puțin, că mă zăpăcești. Povestea e altfel. Vecinul i-a spus cu totul alte lucruri frumoasei vecine. Vecinul a întrebat-o...

— Despre un opt orizontal ?

— Taci, odată ! A întrebat-o politicos : „Doamnă, dar de ce vă căutați afară, în grădină, andrelele, dacă spuneți că de fapt le-ați pierdut în dormitor ?“

— Deci era sigură că le pierduse în dormitor ?

— Da. Și ea i-a răspuns : „Fiindcă în dormitor e întuneric, iar eu le caut afară, fiindcă e lumină“.

Petty căscă ochii, nedumerit.

— Așaa, deci. Păi dacă i-a spus așa, înseamnă că nu eram eu vecinul ăla. Că dacă eram eu, și-ar fi căutat andrelele în dormitor, chiar dacă le-ar fi pierdut în grădină.

— Mă rog. Fii atent acum. Tu, cînd îmi vorbeai despre căile pe care le-ai alege ca să te cunoști pe tine însuți, cădeai în aceeași greșeală ca și frumoasa damă.

Petercott își scărmănă barba, mirat.

— Și, mai departe ?

— Nu e nici un mai departe. Asta e tot.

— Adică ?

— Adică oamenii caută în afara lor ceea ce nu pot găsi decît în ei înșiși. Doamna simbolizează omul care vrea să se cunoască pe sine, dar...

Sergentul privi cu jind la vampa de pe copertă și mîrîi, dezamăgit :

— Mai bine îmi spuneai o poveste cu o damă care vrea să mă cunoască pe mine. Hm ! Dar probabil că... nu mă putea chema în dormitor. Acolo era tipul ăla, în pijama, pricep eu. Dama îl ținea încuiat în dormitor, de zece ani. De aia a fost dat dispărut. Iaca, am dezlegat o enigmă. Hi-hi ! Nu sînt eu bun de detectiv ?

Ridicîndu-se greoi, o luă spre ușă, bombănind :

— Nu-ți mulțumesc, pentru că mi-ai făcut din nou capul calendar. Cred că o să rămîn totuși la metodele mele. Poți să tragi cu urechea și pe lumină, și pe întuneric. Nu știu dacă un detectiv are nevoie de andrele. Nici măcar pentru cunoașterea de sine. Eu unul, prefer o lupă. Ești sigur că Socrate ăsta — șapte litere — împletea ?

— Totuși este un nătărău ! se auzi iar vocea dinspre dulap.

— Ha ! Totuși, odată și odată o să te întreb eu de unde ai becul ăla care vorbește.

Firește, vocea care comentase mereu, în mod misterios, nu venea nici din bec, și nici nu era a motanului Alexis, care ar fi băut gargară pentru papagal ; era a lui Sebastien, care ascultase conversația celor doi amuzîndu-se din plin. Imediat după plecarea sergentului, el își făcu apariția, ținîndu-se cu mîinile de burtă de rîs.

— Ei, ce facem cu el ? Îl omorîm cu o andrea otrăvită ? Îl băgăm într-un ciorap uriaș și îl părăsim pe o planetă pustie ? întrebă exasperat, Wells.

— Nu, mai bine-i facem o farsă subcuantică. Ce-ai spune dacă l-ai vedea pe sergentul Petercott conversînd, chiar sub ferestrele tale, cu comisarul Socrate, de la Cosmopol, venit într-o inspecție inopinată ?

— E posibil așa ceva ?

— Cu arta noastră subcuantică, totul e posibil. Vom face cu această ocazie o avanpremieră la „Operațiunea Socrate". Așteaptă numai puțin, să mă duc să vorbesc cu un coleg de-al meu...

Și Sebastien se făcu iarăși nevăzut.

ȘASE

După ce se plimbă o bună bucată de vreme în susul și josul străzii, Petercott se opri în dreptul casei în care locuia domnul Wells. Nehotărît, privea cînd spre vîrful bocancilor săi, cînd într-o revistă de rebus, cînd spre geamurile întunecate ale acestuia. Nu bănuia de fel că Wells și Sebastien îl pîndeau de după perdele.

— Dar despre ce-o fi vorba ? mormăia sergentul de unul singur. Ah, cît mă chinuie cuvintele astea. Totul merge bine și, cînd să termin cu rezolvarea careului, pac ! un cuvîntel afurisit care nu se lasă de fel dibuit !

De astă dată el căuta un cuvînt format din nu mai puțin douăsprezece litere. Și nu-i veneau decît prostii în cap. De l-ar fi văzut cineva neavizat de preocupările sale rebusistice, ar fi spus că e un vrăjitor care rostește formule magice.

— Nostradamus ! Nu ! Are numai unsprezece. Paracelsus ! Nu ! Doar zece ! Abraxas ! Șapte litere. Abracadabra ! Da, ăsta o fi. Ia să văd. A-bra-ca...

Însă, cînd să numere mai bine literele cuvîntului, „abracadabra", un motan uriaș, cu blana verde, cu doi ochi înspăimîntători, galbeni, sticlind în bezna nopții, apăru ca din pămînt și începu să se frece de bocancii lui Petercott, miorlăind sfîșietor.

— Zîît ! Zîîît, satană ! Satana — șase litere. Pleacă de aici, Scaraoțchi !

Însă motanul își înfipsese ghearele în bocancii sergentului și cu botul trăgea de șireturi.

— Cîîț ! Al naibii diavol ! Așadar, abracadabra, cîte litere o fi avînd ? Mii de draci ! Pleacă, afurisitule ! Diavol împielițat !

Petercott răsuflă adînc și zvîrli nervos din picioare, dar motanul se ținea scai de bocancii săi uriași, pe care se vede treaba că-i luase drept șobolani.

— Diavol împielițat, șterge-o de aici ! Eu ți-am spus o dată, de cinci ori, dar a treia oară te arestez ! Zîît, diavole ! Abra-ca-da-bra. Va să zică, a-bra-ca...

Un individ ieși atunci din tufișuri și se propti în fața sergentului.

— Sergent Petercott, ce faci aici ? grăi acesta, cu o voce tunătoare. Sergent Petercott, cu tine vorbesc. Spu-

ne-mi, ce faci aici, sîmbăta, în toiul nopții ? Faci rondul de noapte sau oficiezi cumva sabatul ?

Petercott rămase ca înlemnit. Scăpă revista de rebus din mînă și, dînd un șut zdravăn motanului, luă poziția de drepți. Omul apărut din senin se aplecă și culese revista ; o răsfoi, apoi o întinse, plin de dispreț, sergentului. Acesta privea consternat la strania apariție nocturnă. În fața sa, becul felinarului lumina chipul unui bărbat solid, cu puțină burtică, îmbrăcat într-un soi de uniformă de polițist. Avea nasul cîrn și ochii ușor bulbucați. Pe pieptul uniformei, acesta purta o insignă rotundă, destul de mare, pe care se vedeau sclipind brațele rotitoare ale unei galaxii. Pe marginile insignei scria ceva, cu litere mari. Petty își mîji ochii și, plecînd puțin capul, se străduí să le citească.

— Cosmopol — descifră el și, tresărind, luă iar poziția de drepți. „Hait ! Pînă aici mi-a fost ! Au trimis după mine ! — gîndi el și trase iar un șut în motanul care se apropiase tiptil.

— Nătărău ! vorbi motanul, cu o voce graseiată.

Sergentul rămase pentru o clipă cu gura căscată ; apoi revenindu-și, zice printre dinți :

— Așa, deci ! Totuși vorbește ! Lasă că-l arestez eu și pe Piperonni. Mai întîi vopsește mîțele. Apoi le învață să mă înjure. Am să-l bag la arest și-o să-i dau de trei ori pe zi pîine uscată cu gargară pentru papagali !

— Ce spui, sergent Petercott ?

— Să trăiți, vă raportez ! O să fac eu ordine în cașcavalul ăsta universal. Piperonni e de vină. Mîțele, în loc să prindă șoareci, înjură. Iar șoarecii rod cașcavalul universal.

— Așa, deci. Ei, și ce alte noutăți mai ai tu notate în carnetul acela al tău cu „Aspecte suspecte“ ?

Petty tresări, fericit. Va să zică, faima carnetului său ajunsese hăt departe, prin galaxii. Bună treabă ! Fiindcă el, într-adevăr purta mereu cu el un carnet pe a cărui copertă scrisese : „ASPECTE SUSPECTE“ și în care obișnuia să noteze tot ce i se părea suspect pe strada „Trei Sîmburi“. Plin de avînt, rosti pe nerăsuflate :

— Pe strada Trei Sîmburi sînt multe aspecte suspecte. Cred că se poate vorbi de un Trapez al Diavolului, unde se întîmplă atîtea lucruri ciudate, că o să-mi pierd min-

țile. Cetățeanul Piperonni tulbură liniștea străzii, cîntînd noaptea la fierăstrău. Cetățeanul Wells are un bec care vorbește. Nu știu ce pune la cale cu niște andrele...

— Așaaa ! Și cum ai descoperit toate acestea ?

— De la opt orizontal. Pe urmă, de la cinci vertical. Mai ales ăsta din urmă mi-a dat de furcă. Șapte litere, cinci vertical. „Cunoaște-te pe tine însuți". Socrate. Lua-l-ar dracu pe Socrate ăsta, cu scornelile lui... Tare aș fi vrut să-l văd pe tipul care și-a pus așa un nume, ca să-mi rup eu barba de furie pînă să-l dibuiesc.

— Socrate ? Dar eu sînt acela — răcni celălalt, mînios. Și, scoțînd o legitimație cu o copertă violetă, pe care erau, de asemenea, imprimate brațele unei galaxii, o flutură pe sub ochii uluiți ai sergentului. Acesta citi, cu răsuflarea tăiată : A. F. SOCRATE. COMISAR, COSMOPOL. TEL. : 11876445329634529 87/008657.

Nici de astă dată, însă, aprigul sergent nu-și pierdu cu totul cumpătul. Răsuflă adînc, apoi își bombă pieptul și zbieră, pocnind din tocurile bocancilor :

— Să trăiți ! Permiteți să vă raportez ! Vă raportez că nu știam că mai sînteți viu. Am fost informat că ați avut un accident mortal, în timp ce împleteați în dormitorul fără lumină. Andrelele erau probabil otrăvite. Chiar mai înainte am făcut investigații asupra acestei probleme !

— Ai făcut investigații ? !

— Da, să trăiți ! Anchetă în toată regula, și pe verticală, și pe orizontală. Andrelele sînt, se pare, ale cetățeanului Wells. El le-a împrumutat de la o cucoană, care hi-hi !...

Aici sergentul se încurcă, dar nu se lăsă bătut. Luă o figură conspirativă și șopti :

— Știți, sînteți un om mare. Scrie pînă și în revistele de rebus despre ordinul acela pe care l-ați dat.

— Lingușitorule !

— „Cunoaște-te pe tine însuți", rosti plin de slugărnicie, sergentul.

— Cu alte cuvinte, află ce-ți poate pielea. Eu unul, am aflat ce-ți poate pielea. Am fost informat că noaptea, în loc să-ți vezi de treabă, dezlegi cuvinte încrucișate...

— Ca să-mi consum energia ! se apără sergentul. Strada Trei Sîmburi e prea liniștită pentru mine. Eu am pe cineva sus pus, pe aici, pe Pămînt. Și mi-au dat slujbulița asta... cică e o stradă liniștită... fără bătaie de cap.

— Și nu e ?

— Ba da. Tocmai de aia mă plictisesc. Mi se sclerozează cerebelul. Tocmai de aia mă antrenez. „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă".

— Deci, așa...

— Întrebați-l și pe Piperonni. El e și psiholog. Cică, dezlegînd rebusuri, mă antrenez foarte bine pentru dezlegarea unor enigme polițiste. Poate într-o zi ajung detectiv... la Cosmopol — adăugă el cu glas dulce, privindu-l pe comisar printre gene. Sînt foarte capabil...

— Mda. O fi și așa. De fapt, tocmai de aceea ți-am transmis acel ordin, prin intermediul revistei de rebus. Ai întocmit raportul asupra cunoașterii de sine ?

Petercott făcu fețe-fețe.

— Scoate carnetul acela nenorocit și scrie — porunci comisarul Socrate. „De scris raport detaliat asupra tuturor celor aflate în urma acțiunii de cunoaștere de sine".

— Cunoașterii... de sine... îngînă Petercott, scriind cu sîrg.

— Acest raport va fi anexat la dosarul tău, ce va fi înaintat la Cosmopol, în vederea unei eventuale transferări. Firește, pînă atunci o să te mai punem și la o altă probă...

Petercott gemu. Era așa de emoționat, că-i venea să plîngă. Visul său se împlinea. Pe de altă parte, constată că e cuprins subit de un gînd amar ; de fapt, îi plăcea grozav viața tihnită pe care o ducea pe strada Trei Sîmburi. Dacă va alerga după gangsteri, prin galaxii, va mai avea el timp să se delecteze cu careurile de cuvinte încrucișate ? Desigur că nu. Așa că oftă, din greu.

— Ce oftezi așa ? Ți se pare un ordin dificil ?

— A, nu. Doar e simplu. Studiez pozele, cu lupa. Pe urmă, ascult ce bîrfesc vecinii...

— Sergent Petercott, dar ești oare chiar așa de nătărău ?

— Nătărău — șapte litere — îngînă motanul cel gras și verde, lingîndu-se pe bot.

Comisarul Socrate își încrucișă brațele pe piept, se încruntă și, privindu-l adînc pe sergent în ochi, se apucă să-i dea o lecție de filozofie :

— Sergent Petercott, recunoști că trebuie să ne cunoaștem pe noi înșine, ca să putem fi fericiți ? Cunoaș-

terea de sine este o condiție a fericirii. Ori toți oamenii vor să fie fericiți, nu ? *

— Îhîîî...

— Noi vrem fericirea, cu toții. Dar fericirea nu e decît satisfacerea tendințelor noastre veritabile. De aceea, trebuie să știm clar : ce vrem noi să fim ?

— Eu vreau să fiu detectiv ! Agent secret, expert extrabugetar, la Cosmopol !

— Pentru asta, după cum ți-am mai spus, trebuie să îndeplinești cîteva condiții. În primul rînd, o să-mi scrii un raport amănunțit pe tema „cunoașterii de sine". Apoi, o să-ți mai dau o misiune, două, ca să te pun la încercare. Dar mai întîi, îmi scrii raportul. Arăți acolo că știi clar ce vrei să fii.

— Păi sigur că știu...

— De vreme ce știi ce vrei să fii, înseamnă că te cunoști deja destul de bine. Căci cel care se cunoaște pe el însuși, știe ce îi este util și distinge ceea ce forțele sale pot suporta și ce nu.

Petty nu simți nici o aluzie în acest veritabil dialog socratic. Sergentul se hlizea, fericit, cu gura pînă la urechi, săltîndu-se pe vîrfurile bocancilor.

— Așadar, continuă comisarul Socrate, neîntreprinzînd decît ceea ce el știe să facă, acest om își procură ceea ce îi este necesar și trăiește fericit ; abținîndu-se de la ceea ce el nu știe să facă, se ferește de greșeli și se salvează de la mizerie. Prin același mijloc el e în stare să-i judece pe ceilalți oameni și să-i folosească în mod util, fie pentru a-și procura bunuri, fie pentru a se feri de rele.

— Hm ! Hm ! Ce frumos vorbiți... Ca-n revistele de rebus ! se apucă iar să-l lingușească sergentul, de vreme ce altceva mai inteligent nu-i venea în cap să spună.

— Ei, mai știi ? Poate o să scrie cîndva cineva o carte despre mine, sau despre noi doi — remarcă ironic comisarul Socrate. De pildă, o carte intitulată „Dialogurile dintre sergentul Petercott și comisarul Socrate".

— Ehee, dar pînă s-o scrie cartea asta, poate n-am să mai fiu doar un biet sergent — se apucă din nou să

---

* În pasajul următor au fost folosite chiar cuvintele lui Socrate, din Platon — „Dialoguri" (n.a).

bată șaua, cu impertinență, Petercott. Poate ajung agent secret expert...

— Expert în ce ?

— În cunoașterea de sine, bineînțeles !

— Lăudabilă intenție, sergent ! Am caracterizat deci pe cel ce se cunoaște pe sine. Dar cel care nu se cunoaște pe sine însuși, ce pățește ? În primul rînd, abuzează de forțele sale și nu știe să judece bine nici oamenii, nici lucrurile. El n-are nici o idee despre ceea ce i-ar conveni, nici de ceea ce face, nici de mijloacele pe care le folosește. El se înșeală în toate. Ratează toate bunele ocazii și, nenorocirea, nenorocul e de partea lui.

— De aia ! șopti sergentul, uluit. De aia mi-au mîncat șoarecii norocul... vreau să zic, cașcavalul universal. Bine zis, păi dacă nu mă cunosc, fac numai prostii. Dar lasă, de mîine trec la acțiune : trag cu urechea la bîrfele vecinilor, studiez cu lupa pozele...

— E un drum greșit, Petercott. Atunci cînd examinăm ce convine naturii umane, tocmai natura umană e cea pe care trebuie s-o examinăm.

— Natura e mare, răspunse prompt, sigur de sine, sergentul. Eu unul, cînd dau un raport, dau coordonate precise...

— Știu, Petercott. Dar noi vorbim nu de natură în general, ci de natura umană. Te rog să-mi răspunzi acum la o întrebare : cel ce se servește de un lucru și lucrul de care el se servește nu sînt lucruri diferite ?

— Poftim ?

— Cel ce cîntă la fierăstrău, e altceva decît fierăstrăul la care cîntă, nu ?

— Așa e.

— Dar omul se servește de întregul său corp ?

— Mda.

— Cel ce se servește de un lucru e diferit de lucrul de care se servește ?

Petty căzu pe gînduri ; motanul, care sta lîngă cei doi, în coadă, suflă „da“ și el îngînă cu jumătate de gură un „îmhîîi“.

— Așadar, continuă comisarul Socrate, omul este deci altceva decît corpul care-i aparține ?

— Așa cred. Hm ! Hm ! Nu sînt sigur, dar o să cercetez...

— Ce este, deci, sergent Petercott, OMUL ?

— Omul ? Păi, toți cetățenii trisîmburiști, de pildă, sînt oameni. Că doar n-or fi, hi-hi ! extratereștri ?

— Nu. Petercott, eu vreau să-mi dai definiția omului în general. Ce este omul ?

— Vă raportez umil că nu știu. Dar o să mă informez.

— Tu ai putea să-mi spui, cel puțin, că „omul" e ceea ce se servește de corp.

— Mda. Aș putea, dacă așa îmi ordonați.

— Există alt lucru care să se servească de corp decît sufletul ?

Petty tăcu, gînditor, legănîndu-se de pe un picior pe altul. Nu prea înțelegea unde bătea întrebarea asta. Dar motanul îl salvă din nou, suflîndu-i : „Nu, nici un altul".

Dar Petercott șuieră printre dinți : „Lasă că vă arăt eu ! Gargară pentru papagali, hai ? Două zile arest pentru asta !", după care zbieră din rărunchi, umflîndu-și pieptul :

— Rezultatul anchetei e că „nu, nici un altul".

Comisarul Socrate zîmbi subțire și urmă :

— Deci sufletul e cel ce comandă ?

Aici sergentul se grăbi să răspundă fără șovăire, cu ochii strălucind, mai lingușitor ca niciodată :

— Nu, comisarul Socrate e cel ce comandă. Socrate — șapte litere.

— Fii serios, sergent. Noi vorbim acum în mod filozofic despre om, în genere. Deci sufletul e cel ce comandă trupul omului ?

— „Sigur", suflă motanul, iar sergentul repetă după el.

— Și nu e nimeni, cred, care să fie forțat să recunoască...

— Ce anume ? Că de forțat, îi forțez eu pe toți ca să recunoască ! He-he ! Sînt specialist ! — adăugă Petty, cu un rînjet diabolic.

— ...care să nu fie forțat să recunoască... prin evidența lucrurilor, precizează sarcastic, comisarul, că omul este unul din aceste trei lucruri.

— Care ? miorlăi motanul.

— Care ? tună sergentul.

— Sau suflet, sau corp, sau compusul unuia sau altuia.

— Ei bine ? mieună motanul.

— Ei bine ! repetă sergentul, drept care comisarul îl întrebă dacă a făcut cumva și el tratament cu gargară pentru papagali. Și continuă :

— Ori noi am convenit, sergent, că omul e cel ce comandă trupul.

— Da, să trăiți !

— Deci corpul se comandă el însuși ?

— Nuuu ! miorlăi motanul.

— Nuu ! mormăi și sergentul, încercînd, pe furiș, să-l calce pe coadă cu bocancul său uriaș.

— Prea bine ; căci am convenit despre corp că nu se comandă, ci i se comandă.

— Desigur, aprobă vesel sergentul, de pildă, eu i-am comandat piciorului meu să se așeze pe coada acestui nefericit motan. (În acea clipă, motanul scoase un mieunat sfîșietor).

— Atunci combinația e cea care comandă corpului, iar acest compus e omul ?

— Poate. Cinci litere. Dacă așa spuneți dumneavoastră...

— Nimic mai puțin probabil ca asta, sergent. Căci nici unul, nici celălalt — nici sufletul, nici trupul — nefiind cei ce comandă, e imposibil ca ele amîndouă să comande.

— Așa e, să trăiți !

— Așadar, de vreme ce nici corpul, nici compusul dintre suflet și corp nu sînt omul, nu mai rămîne, cred, decît această alternativă...

— Care ?

— Sau că omul nu e absolut nimic, sau că sufletul singur este omul.

— Așa e, să trăiți !

— Trebuie, deci, sergent Petercott, să-ți demonstrez mai clar că sufletul singur e omul ? Că deci, ca să te cunoști pe tine însuți nu e nevoie nici să tragi cu urechea pe la vecini, nici să te zgîiești cu lupa la pozele de pe vremea cînd aveai trei ani și purtai rochiță și fundiță pe cap ?

— Așa e, să trăiți ! repetă mașinal, sergentul.

— Acum scoate carnetul și notează !

Petercott scoase iute carnetul și, cu pixul în mînă, aștepta cu gura căscată. Iar comisarul Socrate îi dictă :

— „Cunoaște-te pe tine însuți. Cel care ne ordonă să ne cunoaștem pe noi înșine, ne ordonă deci să ne cunoaștem sufletul. Iar dacă vrem să determinăm binele omului, trebuie să considerăm binele sufletului, și nu al corpului. Trebuie să avem grijă de noi înșine, adică de sufletul nostru. Sufletul este cel care comandă corpului, iar facultatea de comandă este în mod esențial rațiunea..."

— ...facultatea care comandă... rațiunea... îngînă Petty, notînd cu litere rășchirate, îmbîrligate, în carnetul său „Aspecte suspecte".

— „Binele omului va consta deci în a dezvolta în sine rațiunea, detașîndu-se pe cît posibil de bunurile materiale, funeste sănătății sufletului. Trebuie să ne străduim să fim cît mai raționali".

„Uf ! Să fim raționali ! Ușor de spus ! Rațional — opt litere. Dar cine e rațional pe strada Trei Sîmburi ? Unul colecționează cactuși, altul cîntă la fierăstrău. Unul nu visează decît aventuri în Triunghiul Bermudelor, altul șade toată noaptea cu un bec în ureche. Iar mie mi se ordonă să fiu rațional" !

Și, pocnindu-și călcîiele, Petercott rosti apăsat, cu patimă :

— Permiteți să vă raportez ! Nu mai am mult și o să înnebunesc. Aici nu am condiții să fiu rațional. E prea multă nebunie pe strada Trei Sîmburi. Aș dori să fiu de urgență transferat... și chiar avansat. Transferat pe orizontală, sau chiar, hi-hi ! — arătă el cu degetul spre insigna comisarului și apoi spre stele — pe verticală ! Să crape de ciudă colegii mei de la secție !

Comisarul Socrate se încruntă, abia ținîndu-se să nu rîdă, și-i răspunse :

— Prea bine. O să mai vedem. Mai întîi, scrii raportul acela. Ți-am dat acum destule explicații despre ce înseamnă „cunoașterea de sine".

Apoi, ca pentru el însuși, adăugă, clătinînd din cap :

— Sergentul Petercott nu a renunțat la fericire. Dar fericirea pe care o caută el, pe verticală sau pe orizontală, vulgul nu o poate înțelege !

Și, la fel de brusc după cum apăruse, comisarul Socrate se făcu nevăzut. Petercott se frecă la ochi ; privi în dreapta, în stînga, și rosti consternat :

— Dar unde sînteți ?

— Dar unde sînteți — repetă, imitîndu-l, motanul.
— Nu l-ai văzut pe comisar ?
— Nu l-ai văzut pe comisar ?
— Caraghiosule ! De ce mă imiți ?
— Caraghiosule ! De ce mă imiți ?
— Ah ! Mă enervezi ! Mă faci să-mi pierd cumpătul !
— Ah ! Mă enervezi ! Mă faci să-mi pierd cumpătul !
— Asta chiar a băut gargară pentru papagali !
— Asta chiar a băut gargară pentru papagali !
— Ei, dar simt că-mi pierd de tot rațiunea !
— Ei, dar simt că îmi pierd de tot rațiunea ! — mieună batjocoritor motanul.

Turbat de furie, roșu la față, arătînd foarte puțin a filozof ce caută să se cunoască pe sine însuși, Petercott începu să fugărească motanul, pe verticală și pe orizontală, spre hazul cetățenilor Wells și Sebastien scoțînd capul pe fereastră, începură să facă galerie, ca la o corrida :

— Hai, Alexis, nu te lăsa !

Căci motanul cel verde și vorbăreț nu era altul decît motanul Alexis, prietenul de apartament al domnului Wells.

ȘAPTE

În apartamentul de la etajul doi, Wells și cumnatul său se amuzau copios, comentînd această comică întîlnire dintre sergentul Petercott și comisarul Socrate.

— Dar e absolut formidabil, Seby dragă ! Acest comisar Socrate semăna leit cu anticul Socrate : nasul cîrn, ochii puțin bulbucați...

— Ei, astea sînt minunile artei subcuantice. Putem lua orice înfățișare. Tocmai pe aceasta, printre altele, se bazează metoda reclamei subcuantice, pe care i-am propus-o domnului Housebill.

— Înțeleg... Dar cu motanul, cum vine treaba ? Parcă l-am auzit pe Alexis al meu vorbind. Era o farsă subcuantică, nu ?

— Nu prea... de fapt, a fost ideea ta ! Nu spuneai că ai vrea să știi ce are motanul tău în cap ?

Cum Wells îl privea neîncrezător, Seby adăugă :

— Ei, lasă că ai să te dumirești tu. Sper că n-ai să te superi... Doar tu mi-ai dat ideea. O, dar nu ți-am po-

vestit cum a fost cu oferta de reclamă subcuantică ! Așadar, de la cafeneaua Procope m-am teletransportat direct în biroul domnului Harold Housebill. Bineînțeles, colegii și colegele mele de pe farfuria zburătoare care urmau să mă ajute la îndeplinirea misiunii, lucrînd pentru Housebill ca manechine subcuantice, se aflau împreună cu mine, deși pentru moment, invizibili. Cît despre domnul Housebill, a rămas stupefiat atunci cînd am apărut în fața lui, pe neașteptate...

...Într-adevăr, Housebill rămăsese uluit atunci cînd, într-o după-amiază, unul din becurile lustrei sale de argint în formă de caracatiță se lumină brusc, aruncînd raze violacee, și apoi se stinse, emanînd un miros puternic de cozonac ars.

Apoi, în imensa încăpere ornată cu hîrdaie cu palmieri și blănuri de leopard începu să plutească o fantomă roz. Primul gînd al magnatului fu că are în fața sa vreun diavol — căci tocmai citea „Infernul" lui Dante — și mulțumi în gînd evlaviosului său funcționar Jereby Smogg care, cu o săptămînă înainte îi sfințise toate ștampilele și îi turnase aghiazmă în călimară. Dar iată că fantoma roz căpătă, încet-încet, chip de om. În fața lui Housebill sta acum un bărbat înalt și frumos. Housebill, care era mic, grăsuț, cu obrajii bucălați, tocmai ședea la biroul său sculptat în lemn de abanos și lua prînzul, adus cald, în farfurii de argint, de la cel mai luxos restaurant. Biroul domnului Housebill era conectat printr-un mic ascensor, ce dădea într-o serie de tunele prevăzute cu benzi rulante (pe care circulau farfuriile), direct cu bucătăria faimosului local „Claponul miliardarilor". Era destul, așadar, ca domnul Housebill să apese pe un buton de pe biroul său, buton pe care se aflau pictate un cuțit și o furculiță încrucișate, că din tăblia biroului se ridica un soi de trapă, din care sărea afară, pe o tavă de argint, un prînz absolut copios. Domnul Harold Housebill mai era înzestrat și cu o furculiță-stilou (la un capăt era furculița de argint, la celălalt capăt, vîrful stiloului cu peniță de aur), de care el se servea din comoditate ; între două îmbucături, întorcea furculița și semna cîte o hîrtie. De asemeni, mai poseda și o lingură-pistol (la un capăt lingura de argint, la celălalt țeava minusculă a unui pistol). Acest din urmă instrument era pregătit pen-

tru cazul cînd, în biroul său ar fi intrat un intrus, un nepoftit, cu gînduri rele.

Iată de ce, Housebill, care tocmai sorbea dintr-o supă fierbinte de broască țestoasă, văzîndu-l pe Sebastien, întoarse iute invers lingura, ațintind țeava minusculă a pistolului spre inima musafirului nepoftit. Fu gata chiar să tragă. Însă atunci se întîmplă ceva absolut uluitor. Sebastien (căci el era intrusul) se uită spre țeava pistolului, și Housebill simți că trăgaciul se mișcă singur. Răsună o detunătură, dar din țeava pistolului țîșni doar o nevinovată jerbă de artificii, urmată de niște litere de fum violaceu, care scriseră, în aer, chiar în fața litere de fum violaceu, care scriseră în aer, chiar în biroului magnatului stupefiat : „DULCINEEA — CEA MAI DELICIOASĂ MARMELADĂ DE GUTUI ! CONSUMAȚI MARMELADA DULCINEEA — PRODUS EXCELENT AL FIRMEI HOUSEBILL".

Apoi, încăperea se mări atît de mult, încît tavanul era tot așa de departe ca și cerul. Cei patru pereți abia de se mai distingeau, hăt, în zare. Housebill se pomeni, de fapt, instalat cu biroul său somptuos, pe o pășune. În fața sa se ridica o moară de vînt, pe ale cărei aripi scria cu litere uriașe, colorate : DULCINEEA. Unul din sertarele biroului se deschise și din el sări afară chiar Don Quijote, călare pe o mîrțoagă. El încercă să sară peste moară, luîndu-și avînt și proptindu-se în suliță, însă nu reuși, căzînd de-a berbeleacul. După cîteva asemenea încercări neizbutite, apăru și frumoasa inimii sale, Dulcineea, care îi aduse, pe o tavă, un borcan cu marmelada de gutui „Dulcineea". Nobilul hidalgo luă cîteva linguri, apoi, făcîndu-și iarăși vînt, sări cu succes peste moară. Iar aleasa inimii sale făcu o plecăciune și spuse :

— Știți de ce o iubea Don Quijote pe Dulcineea lui ? Pentru că îi trimitea zilnic, pentru micul dejun, un borcan de marmeladă de gutui. Marmelada „Dulcineea", produsă de firma Housebill, te face viteaz, inteligent și energic !

După care, ea îi dădu mîrțoagei iubitului ei, pe nume Rosinanta, cîteva linguri cu marmeladă. Drept urmare, aceasta prinse puteri și, suflînd pe nări, făcu să se învîrtă cu neobișnuită putere aripile morii care între timp se opriseră. Apoi mai pufni o dată pe nări spre biroul

domnului Housebill, ceea ce-l făcu pe acesta să zboare de pe scaunul său și să cadă pe spate pe o blană de leopard.

Biroul, moara, mîrțoaga, Don Quijote și Dulcineea lui dispărură, iar blana îl ridică în aer pe domnul Housebill, asemeni unui covor fermecat, deasupra unei mări învolburate. Pe valurile înspumate se vedea plutind o corabie pe al cărei catarg era scris cu litere mari : ULYSSES — SĂPUNUL MINUNAT AL SIRENELOR. Ulysses însuși apăru pe punte, și scrută zările cu un binoclu uriaș, după care strigă spre marinarii săi :

— Săpun la babord !

— Săpun ! Săpun ! începură să urle marinarii.

Într-adevăr, în zare se vedea o insulă, care de fapt nu era decît un săpun uriaș, marca „Ulysses". Pe insulă, adică pe săpunul acela uriaș, ce ieșea din spumele mării, stăteau tolănite într-o atitudine languroasă cinci sirene de o răpitoare frumusețe, care cîntau și făceau baloane de săpun. Baloanele se ridicau în aer și se spărgeau unul cîte unul de nasul domnului Housebill (care tocmai plutea pe deasupra insulei, pe blana de leopard), dar nu înainte de a se zbengui în bătaia vîntului și a închipui în văzduh, cuvintele : ULYSSES, CEL MAI FIN ȘI PARFUMAT SĂPUN !

După care blana de leopard ateriză ușurel, și magnatul se pomeni într-un deșert. Ici-colo se ridicau cratere. „Oare am ajuns pe Lună ?" se întrebă el uimit. O farfurie zburătoare ateriză lin în fața sa. Din farfurie ieșiră țopăind trei extratereștri cu pielea verde și un ochi în frunte, dar îmbrăcați cu pijamale „Zefir", produse de firma Housebill. Craterele începură să scoată fum și din ele țîșniră în aer cămăși de noapte, furouri, pijamale, hălățele care, desigur, nu erau decît produse ale firmei Housebill.

— Cumpărători ! începură să strige extratereștrii, faceți cele mai comode călătorii interplanetare numai îmbrăcați în pijamalele „Zefir", produse de firma Housebill !

După care Housebill fu poftit la bordul farfuriei zburătoare, iar aceasta își luă zborul. Pe un ecran lat, Housebill — care sta acum comod într-un scaun — putea contempla brațele rotitoare ale unei galaxii spiralate. Treptat, fiecare braț al galaxiei luă forma numelui lui Housebill.

Apoi, toate acestea dispărură brusc și marele om de afaceri se pomeni că se află iarăși în biroul său cu lingura-pistol în mînă. Aici totul era ca și mai înainte.

Sebastien făcu o plecăciune în fața sa și, fără a-i mai lăsa timp spre a-și veni în fire, spuse :

— Mă numesc Sebyaza. Sînt extraterestru. Domnule Housebill, am venit cu trupa mea de manechine subcuantice tocmai din altă galaxie, pentru a mă pune în slujba dumneavoastră. Sper că v-a plăcut mica demonstrație de reclamă subcuantică pe care v-am făcut-o mai înainte.

Și Sebastien zvîrli cu nonșalanță pe biroul magnatului o carte de vizită pe care scria : SEBYAZA — MAESTRU ÎN RECLAMĂ SUBCUANTICĂ. GARANTAT ! SOFISTICAT ! FASCINANT !

Housebill întoarse cartea de vizită pe o parte și pe alta ; dar cînd să spună ceva, Sebastien i-o luă înainte :

— După cum vedeți, sîntem ființe extraterestre asemănătoare oamenilor. Planeta noastră se află într-o galaxie apropiată. Facem parte dintr-o supercivilizație („Planetele unite ale galaxiei Vedda"), supercivilizație care stăpînește, printre altele, tainele materiei subcuantice. Observați că, prin reclama subcuantică, avem posibilități nelimitate de a influența opinia publică. Putem pătrunde oricînd și oriunde, putem trece prin ziduri, putem lua orice înfățișare. Ne deplasăm cu o viteză uluitoare.

Housebill simți că i se usucă gura de emoție și bău pe nerăsuflate trei pahare cu apă, dar cînd să spună ceva, Sebastien începu iar :

— Putem improviza spectacole de reclamă subcuantică folosind spațiul cu „n" dimensiuni, după cum ați avut plăcerea să constatați chiar mai înainte. Reclama subcuantică va determina oamenii să cumpere numai și numai produsele firmei Housebill.

Magnatul scoase o batistă parfumată, își șterse sudoarea de pe frunte, apoi își luă de pe nas ochelarii cu rame rotunde de aur, și îi șterse cu grijă. Ramele rotunde aduceau a două zerouri și lui Housebill i se năzări chiar, o clipă, că vede multiplicate în aer aceste cerculețe aurii, întruchipînd sumele uriașe ale profiturilor ce le-ar fi avut de tras, beneficiind de reclama subcuantică. Trase adînc aer în piept și deschise gura spre a spune ceva, dar celălalt i-o luă iarăși înainte :

— Vom pătrunde în casele oamenilor, în birourile lor, la locul de muncă, în restaurante, în teatre, spitale, frizerii. Vom face reclamă subcuantică în parcuri, biserici, în metrou, în gări ; pretutindeni, vom lăuda produsele dumneavoastră, o lună întreagă. Semnați contractul și să ne dăm mîna !

Și Sebastien puse foaia cu contractul gata scris sub nasul marelui Housebill (care era poreclit și Big Bill). Acesta privi uluit numărul de zerouri pe care urma să-l onoreze în schimbul reclamei subcuantice. Vru să spună iar ceva, probabil să se tîrguiască, dar Sebyaza i-o tăie scurt :

— Dacă nu vă convine, mă duc la concurentul dumneavoastră. Vă previn.

În aceeași clipă, pe biroul domnului Housebill apăru tolănită o sirenă, care ținea în mînă un mic Housebill, sculptat în săpun. Figurina se însufleți și începu să cînte :

— Cel mai parfumat, cel mai fin săpun este produs de firma Big Bill !

Sirena îi făcu cu ochiul și adăugă :

— Cumpărați săpunul „Ulysses". Săpunul „Ulysses" farmecă și atrage, ca și cîntecul sirenelor. Cine l-a folosit o dată, nu se mai poate lipsi de el !

Micul Housebill din săpun începu să meargă grijuliu pe tava de argint, ocolind farfuria în care se răcise fazanul cu smochine, luă furculița-stilou și semnă cu ea contractul. Housebill privi uluit la semnătură : era leit semnătura sa, cu litere șerpuitoare, încolăcite în nenumărate arabescuri, litere ce semănau cu niște spaghete fine „Luculus", produse de firma Housebill, fierte și răsfierte într-o oală cu apă.

O P T

— Nu pot să spun că nu te pricepi să faci reclamă... reclamă subcuantică — observă Wells, după ce cumnatul său îi povesti acest nostim episod. Și adăugă : Însă mi-ar place să văd cu ochii mei „reclama subcuantică" în acțiune !

— Prea bine ; dar acum o să-l chem pe Amisirassis, cel care a jucat mai înainte rolul comisarului Socrate, și o să-l rog de data aceasta să facă o mică repetiție cu

tine... în vederea apropiatei „Operațiuni Socrate". „Operațiunea Socrate" e mult mai importantă, nu ?

Și Sebastien rămase tăcut cîteva clipe ; Wells se gîndi că îl cheamă pe colegul său în mod telepatic. Și, într-adevăr, peste cîteva minute în cameră își făcu apariția... comisarul Socrate, căruia Sebastien se grăbi să-i facă cunoștință cu gazda sa :

— „Comisarul" Socrate — domnul Wells, o speranță a omenirii. Sau dacă vreți, Amisirassis și „Babuinul" !

— Foarte încîntat. Știți, chiar i-am povestit mai înainte cumnatului meu că scriu o carte despre Socrate și extratereștrii.

— Extratereștri ? exclamă musafirul. Apoi, luînd o mină gravă, ca și cum el ar fi fost chiar Socrate cel din antichitate, începu să peroreze folosind cuvintele acestuia :

— Trebuie să știm doar atîta astronomie cît să cunoaștem pe mare și pe Pămînt orele nopții, zilele lunii și anotimpurile anului. Îi dezaprob pe cei care își petrec viața pentru a calcula mișcările astrelor și distanțele lor pînă la Pămînt... Știința nu merită numele de știință decît cu condiția să fie practică *.

— E adevărat — răspunse cu un aer inspirat Wells — că Socrate considera că omul trebuie să se preocupe mai mult de propriul său suflet decît de cunoașterea celor cerești. Dar poate că avea în vedere că știința și tehnica din epoca sa n-ar fi dat posibilitatea unei cunoașteri serioase a celor cerești. Pe de altă parte, poate că Socrate invita tocmai la cunoașterea cosmosului, dar pe cale ocolită, cînd spunea „Cunoaște-te pe tine însuți". Căci, după cum spunea Pico de la Mirandola, omul e un cosmos în mic, iar cosmosul un om în mare...

Amisirassis, care se vede treaba intrase de-a binelea în rolul lui Socrate, răspunse :

— Totuși mie nu-mi place că oamenii se interesează de felul cum divinitatea a ordonat corpurile cerești. Zeilor le displace ca oamenii să sondeze misterele pe care ei au hotărît să nu ni le dezvăluie...

---

* În pasajul următor autorul a folosit cuvintele lui Socrate — așa cum au fost redate în „Dialogurile" lui Platon (n.a.).

— Prin „zei“ dumneata nu cumva înțelegi „extratereștri“ ? Căci tot dumneata, Socrate, spui că „zeii comunică secretul lor celor pe care îi iubesc“. Ca să luăm exemplu chiar revelația pe care ai avut-o gîndindu-te la maxima înscrisă pe frontonul templului din Delfi și la profețiile oracolului...

— Da, într-adevăr. S-ar putea să fie vorba de o misiune pe care zeii-extratereștri să mi-o fi sugerat pe cale telepatică. Eu trebuia să încerc să schimb modul de gîndire al oamenilor, să le arăt care e calea spre adevăratul bine.

— La fel gîndesc și eu.

— Da, continuă „Socrate“, aveam în jur de patruzeci de ani pe cînd prietenul meu Cherefon se găsea la Delfi, și avu ideea de a întreba oracolul dacă există pe lume un om mai înțelept decît Socrate. Pythya i-a răspuns că nu există nici un altul mai înțelept decît mine. Mi s-a adus acest răspuns...

— Și acest răspuns te-a făcut să meditezi profund ! De unde se poate deduce că extratereștrii te-au ales pe tine tocmai pentru că erai cel mai înțelept dintre oameni. Tu puteai să explici cel mai bine concepțiile despre Bine, Adevăr, Fericire și să propagi această minunată filozofie care, poate, este concepția de viață a unei supercivilizații, în care oamenii trăiesc în deplină înțelegere și fără războaie...

— Da, ai intuit foarte bine. Întotdeauna am sperat că oamenii pot fi convinși să ajungă la aceleași opinii în ceea ce privește propriul lor interes ; iată pentru ce am considerat că morala este cea mai utilă dintre științe, avînd cele mai bune efecte practice.

— Desigur, Morala sau Știința Binelui este cea mai utilă dintre științe. Cît despre toate celelalte științe, pot fi și ele foarte utile sau pot avea efecte dezastruoase — îi continuă gîndul Wells. Lucrul acesta se vede cel mai clar astăzi. Oamenii secolului douăzeci ar trebui să se perfecționeze mai întîi în știința moralei, și abia apoi să dezvolte celelalte științe... Să revenim însă la povestea cu oracolul din Delfi...

— Da. Auzind ce-mi spunea prietenul meu, anume că oracolul i-ar fi mărturisit că Socrate este cel mai înțelept dintre oameni, m-am întrebat imediat : Ce spun zeii ? Ce

semne ascund cuvintele lor ? Căci eu știu prea bine că nu există în mine nici o înțelepciune, nici mică, nici mare. M-am dus atunci la unul dintre concetățenii mei care trecea drept cel mai înțelept din oraș. M-am întreținut lung timp cu dînsul și mi-am dat seama că, dacă trecea drept un înțelept, dacă el se credea a fi astfel într-adevăr, el nu era înțelept defel. Am încercat să-l conving și n-am reușit decît să-mi fac un dușman. Am înțeles atunci că eram cel mai înțelept dintre oameni, căci, dacă nu știam nimic în plus față de el, exista totuși această diferență între noi că, neștiind nimic, el credea că știe totul, iar eu, neștiind nimic, nu credeam că știu ceva. De atunci, pentru a asculta un zeu, am început să examinez toți oamenii pe care-i întîlneam pentru a încerca să descopăr în ei înțelepciunea. Și cînd nu o găseam, serveam de interpret oracolului, demonstrîndu-le că nu sînt defel înțelepți. Asta mă solicita așa de mult încît eu nu am mai avut timp să fac alte servicii către stat sau familie.

Wells ascultă încîntat această veritabilă profesiune de credință socratică, și sugeră entuziast :

— Și ce-ar fi dacă astăzi, în secolul douăzeci, dumneata, Socrate, cel mai înțelept dintre oameni, ai începe să umbli din nou pe străzi, vorbindu-le oamenilor despre Știința moralei, despre Bine, Adevăr și Frumos ?

— Ar fi o idee foarte bună... și foarte utilă ! Și, către Amisirassis : „Operațiunea Socrate“ poate începe !

— Ei Socrate, ce spui ? Ai fi dispus s-o iei de la capăt ? — interveni Sebastien în discuție.

— Da, dar de data asta nu voi fi singur — răspunse Socrate. O să ne folosim de arta subcuantică și o să lansăm pe străzile marilor orașe de pe Pămînt o sumedenie de Socrați ! O armată întreagă de Socrați care, ca și anticul Socrate, se vor plimba pe străzi, prin magazine și vor purta savante dialoguri filozofice cu oamenii. O veritabilă reluare a dialogurilor socratice ! Va fi ca și cum Socrate își va face discipoli printre oamenii secolului XX !

— Eu, însă, concret, ce am de făcut ? se interesă Wells.

— Mai întîi, du-te și te unge cu alifia asta. După aceea, am să-ți transmit eu ce mai ai de făcut. Fii sigur că planul meu e bine pus la punct. Doar dacă...

Aici, Sebastien se întrerupse gînditor. Cînd Wells vru să-l mai întrebe ceva, el i-o reteză scurt :

— Lasă ! Mai discutăm noi. Acum trebuie neapărat să plec ! La revedere ! Succes !

— La revedere !

Și Sebastien se făcu nevăzut. Wells trase un sughiț. Își mai studie nițel nasul într-o oglinjoară și se duse la culcare.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL I

U N U

Cu un aer aiurit, Wells străbătu curtea ce înconjura teribilul stabiliment „GLI EROICI FURRORI". În această curte, iarba și bălăriile creșteau de-a valma. Găini grase, cu nume stranii, precum Marțiana, Venusiana, Lunateca slobozeau la tot pasul ouă proaspete.

Cînd să intre pe masiva ușă verde ce ducea spre cabinetul bărbierului-psiholog Piperonni, Wells se lovi nas în nas cu sergentul Petercott, îmbrăcat civil. Petty purta o cămașă în pătrățele, descheiată pe pieptul său cel lat și păros. Sergentul se mai înțolise și cu o pereche de nădragi confecționați dintr-un doc albastru, ieftin, care fluturau cînd mergea, ca două pînze ale unei corăbii prinse de furtună.

Cei doi se opriră unul în fața celuilalt și se studiară reciproc vreme de cîteva clipe. Ochișorii negri, rotunzi, ai lui Petty luceau ironic pe sub sprîncenele sale alcătuite din smocuri negre, războinic zbîrlite.

Wells observă că sergentul avea barba sa cea deasă nițel retezată în partea dreaptă. Acest incident se datora zelului bărbierului-psiholog Luigi Piperonni care chiar în acea dimineață atentase la barba lui, încercînd să i-o taie cu forța din dorința pătimașă de a-i studia acestuia bărbia. Petty se dusese, plin de mîndrie, să-i mărturisească faptul că în noaptea precedentă avusese o întîlnire de gradul trei. Și, cu cine anume ? Cu însuși comisarul Socrate ! Iată deci — concluzionase sergentul — că Pip reușise să cheme extratereștrii pe strada Trei Sîmburi ! De asemenea, Petty dedusese, cu flerul său de viitor detectiv universal, că stratagema cu vopsirea motanilor reușise și ea. Motanul cel verde al cetățeanului Wells îi vorbise în noaptea precedentă ! De unde ser-

gentul dedusese că acest motan fusese luat probabil pe o farfurie zburătoare, unde fusese supus unui tratament special. Cît despre misiunea pe care i-o dăduse comisarul Socrate de la Cosmopol — de a scrie un raport amănunțit pe tema cunoașterii de sine — era o misiune în care omul legii putea fi foarte bine ajutat de un psiholog ca Piperonni.

În urma unor asemenea cutremurătoare mărturisiri, era și firesc că bărbierul să vrea să studieze bărbia sergentului ! Însă Petty se opusese cu vehemență și o ștersese din cabinet.

— Bună dimineața, domnule Wells ! tună acesta. Deci au început să mișune extratereștrii pe strada Trei Sîmburi ? Iar dumneata discuți cu ei prin intermediul beculuí ? Suspect, foarte suspect !

— Suspect — șapte litere — îl ironiză Wells.

Petty dădu un șut la o găină ce i se încurcase în catargele pantalonilor și o porni țanțoș spre poartă.

Wells privi după el, clătinînd din cap. Petercott părăsi curtea, după ce strivi, în mersu-i triumfal, șapte ouă, și ieși smucind poarta cu atîta putere, încît făcu să tremure ca o gelatină gardul din bare de fier ; gard ce semăna cu un pieptene uriaș cu care bărbierul-psihalog își împrejmuise în mod special stabilimentul pentru ca indivizi precum Petercott să-și poată descîlci cu ajutorul lui bărbile lor uriașe.

Și, în timp ce sergentul Petercott pășea triumfător pe strada Trei Sîmburi, într-un cîrîit asurzitor de găini ce scăpaseră o dată cu el din curtea stabilimentului, Wells se pierdu în holul întunecos ce mirosea a săpun, mucegai și varză murată, și care ducea spre cabinetul bărbierului-psiholog.

D O I

Domnul Luigi Piperonni sta în mijlocul cabinetului său și se trăgea de o ureche, aplicînd una din teoriile sale favorite, după care masatul urechilor îl face pe om mai înțelept. Dintr-o dată, o imagine tulburătoare îl făcu să tresară .Era o chelie rozalie, care se răspîndi fără veste în toate oglinzile lucitoare, cu ape strîmbe, ale cabinetului său special, pe a cărui ușă scria : LUIGI PIPERONNI — BĂRBIER-PSIHOLOG. CABINET SPECIAL

PENTRU CLIENȚII CARE AU FOST MARTORII UNOR ÎNTÎLNIRI DE GRADUL TREI.

Cum Pip sta cu spatele la ușă, își cercetă în voie clientul în oglinzile cu apele strîmbe și îl recunoscu pe cetățeanul Wells în figura aceea cu fruntea înaltă și nasul cîrn, figură ce semăna atît de bine cu chipul anticului înțelept Socrate. Apoi se admiră pe el însuși : o figură simpatică, de meridional, cu o claie de păr negru, cîrlionțat și ochi strălucitori de hipnotizator. Cît despre bărbie, oh, bărbia era doar blazonul lui — puternică, avîntată, arăta așa cum trebuia să arate o bărbie ca să i se potrivească deviza : „Omul își poate schimba destinul prin propria sa voință".

După această scurtă autocontemplare, Pip își mută iar privirea asupra cheliei rozalii a clientului său, chelie ce tremura în adîncul oglinzilor asemeni unei muște prinse în plasa unui păianjen. Fulgerător, bărbierul-psiholog se răsuci pe călcîie și îl înșfăcă pe bietul Wells — ai fi zis că un păianjen sare asupra prăzii — și îl înșurubă într-unul din scaune, înfofolindu-l într-un cearșaf alb, ce mirosea a cîine plouat.

— Bine ai venit, domnule Wells ! Luigi Piperonni, bărbierul-psiholog de înaltă sorginte romană, îți stă la dispoziție !

Și, imediat, Pip începu să turuie, povestindu-i cele aflate de la sergent.

— Cum de n-ai venit să-mi povestești mie mai întîi despre cumnatul dumitale cel dispărut în pijama... să-mi povestești mie mai întîi cum te-ai reîntîlnit cu el ? — se plînse bărbierul.

— „Poftim ! își spuse înciudat Wells. Așa-mi trebuie, dacă trăncănesc în toiul nopții cu cine nu merită ! Acum are să afle tot orașul povestea cu extraterestrul în pijama". Și, luînd un aer viclean, scoase cutia cu alifie din buzunar, și începu să explice :

— Cumnatul meu a revenit într-adevăr pe Pămînt, cu ocazia unei expediții. Ei, dar e o poveste lungă, pe care am să ți-o spun altă dată. Acum sînt tare grăbit. N-am venit nici să mă tund, nici să mă bărbieresc. Vreau să mă ungi cu această alifie după ce voi face o baie de aburi.

Și Wells trase un sughiț prelung și își cercetă speriat, în oglindă, vîrful nasului, să vadă dacă nu cumva s-a înverzit.

— Dar ce-i cu alifia asta ?

— Mi-a dat-o cumnatul meu. Cică, dacă mă voi unge cu ea, voi deveni inspirat, voi auzi și eu un glăscior, ca și Socrate... și voi afla lucruri extrem de interesante despre extratereștri. Mai precis, voi afla pe această cale lucruri extrem de interesante în privința relațiilor dintre Socrate și extratereștri. Asta, ca să pot da un final măreț cărții mele !

— Ce tot spui... cum adică... inspirat ? se minună Pip și-i smulse cutia din mînă. Desfăcu grăbit capacul, și mirosi pasta liliachie.

— Mmmm ! Delicios ! Numai cît o miroși și simți că te inspiră !

Luă pe vîrful degetelor puțină alifie și își unse cu ea bărbia.

— Așa, poate o să aflu și eu date interesante asupra relațiilor dintre Giordano Bruno și extratereștri ! glumi el.

După care îi înapoie lui Wells cutia și îl conduse pe acesta spre o cabină de aburi.

T R E I

După ce stătu în aburii fierbinți, de se făcu roșu ca un rac, Wells se întinse pe pat, iar Piperonni îl masă cu alifia dată de Sebastien, din cap și pînă la picioare.

— Dar despre întîlnirea dintre sergentul Petercott și Comisarul Socrate, ce părere ai ? Sau despre motanul tău, care după cum am auzit, vorbește ? se interesă bărbierul.

— Știi, Pip, tu ești cel mai bun prieten al meu ; am să-ți mărturisesc adevărul. Cumnatul meu a venit cu o expediție care are mai multe misiuni pe pămînt. Una din ele este de a încerca să schimbe modul de a gîndi al pămîntenilor.

Și Wells îi explică țelul „Operațiunii Socrate“ și faptul că probabil motanul său fusese supus unui experiment pe o farfurie zburătoare.

Dar, cînd să-i dea mai multe explicații, începu brusc să caște și fu cuprins de o toropeală așa de puternică,

încît ațipi imediat. Probabil era efectul alifiei cu care fusese uns. Sau poate al faptului că nu prea dormise în noapeta precedentă, iar baia de aburi îl moleșise și mai mult !

— Interesante lucruri ! mormăi Pip, mîngîindu-și barba, în care simțea ușoare înțepături.

Apoi, căscă și el, și, revenind în cabinet, se întinse pe divanul pe care se odihneau de obicei clienții săi și ațipi.

PATRU

Dintr-o dată, se auzi un foșnet în cameră și o răsuflare grăbită. Tresărind, Wells întredeschise pleoapele și văzu conturîndu-se în aer, spre tavanul camerei, jumătate din chipul unei femei. Apoi chipul dispăru. Sări în picioare și rămase cîtva timp privind spre locul unde mai înainte apăruse chipul. Vru să se îmbrace, dar își dădu seama că, în loc să fie înfășurat în cearșaf, așa cum îl lăsase Piperonni, era acum îmbrăcat într-un chiton alb, curat și, uitîndu-se în oglinda din perete, găsi că seamănă aidoma lui Socrate, un Socrate de patruzeci de ani. Deschise ușa cabinei, vrînd să se ducă să-l anunțe pe Pip despre ciudata apariție. Femeia semăna teribil cu Yoko. Dar abia făcu trei pași pe coridorul întunecos, cînd se pomeni iarăși în sala de expoziție a Hotelului Alchimiștilor. „Oh ! Am uitat că sînt subcuantic !“ — își spuse el. „M-am gîndit la Yoko, și poftim ! Uite-mă la Paris, iarăși în hotelul acela !“.

În sală nu era nimeni. Wells începu sc admire tablourile. Cînd, dintr-o dată, cineva îi puse mîna pe umăr. Era Yoko. Se priviră o vreme.

— Hai să ieșim — propuse ea. Știi doar de la Fulcanello, că hotelul acesta are posibilitatea de a fi ubicuu. Ieșind afară, vom constata că ne aflăm la Florența.

— De ce tocmai la Florența ?

— Pentru că la Florența, pe o stradă din nordul orașului, se află Clubul Intergalactic.

CINCI

Ieșiră din hotel și, într-adevăr, se pomeniră pe o străduță îngustă, cu case vechi. Merseră pînă la capătul

acesteia și se opriră în fața unei case masive, cu pereții cenușii. Deasupra porții sculptate în lemn se afla atîrnat un telescop prins în lanțuri strălucitoare de un brat arcuit din argint, ce închipuia monograma numelui lui Galileo Galilei. Era o noapte călduroasă, minunată ; bătea un vînticel înmiresmat și Wells trase adînc aer în piept, căci aerul încins din cabina de aburi a stabilimentului aproape că-l făcuse să se înăbușe. Pe cer străluceau o puzderie de stele.

Yoko bătu cu un inel de fier într-o placă de metal. Așteptînd să li se deschidă, Wells observă o altă placă nichelată, încastrată în perete, în dreptul porții. Fu uimit că n-o zărise de la început. De fapt, ar fi putut jura că placa nici nu fusese mai înainte acolo și că apăruse abia după ce Yoko bătuse într-un anumit fel (de parcă ar fi respectat un consemn), cu inelul de fier în placa de metal.

Pe această placă nichelată ce apăruse în mod atît de misterios, se aflau gravate cu litere aurite următoarele :

„ÎN ACEASTĂ CASĂ A LOCUIT GALILEO GALILEI, INVENTATORUL TELESCOPULUI — CU AJUTORUL CĂRUIA A CERCETAT, PLIN DE PASIUNE, ÎNTREAGA SA VIAȚĂ, CERUL ÎNSTELAT. TELESCOPUL I-A RELEVAT MARELUI SAVANT EXISTENȚA UNOR ALTE LUMI ÎN INFINITUL UNIVERSULUI. ȘI DIN ACEASTĂ CAUZĂ GALILEO GALILEI A AVUT CREDINȚA CĂ VA VENI O ZI ÎN CARE OMENIREA VA LUA CONTACT CU ELE. GALILEI A VISAT ȘI A SPERAT LA O ÎNFRĂȚIRE A TUTUROR FIINȚELOR DIN UNIVERS, INDIFERENT DE ALCĂTUIREA LOR. ÎN CINSTEA ACESTUI GÎND MINUNAT AL LUI GALILEO GALILEI, CASA SA A FOST ALEASĂ CA SEDIU AL CLUBULUI INTERGALACTIC“.

— Interesantă inscripție — șopti Wells.

— Înăuntru vei avea parte de o surpriză foarte plăcută, cred eu... și vei afla lucruri deosebit de interesante ! răspunse Yoko.

Aici ea se întrerupse, deoarece ușa se deschise cu un scîrțîit lugubru. În pragul ei apăru o ființă caraghioasă. Era un individ mic de statură, cu picioare subțiri, crăcănate, și un cap uriaș, asemeni unui burduf. Nasul său aducea mai degrabă a pompă de bicicletă, iar urechile erau ca două cîrlige de rufe, de care stăteau agățate niște legături de chei.

— Acesta este Gepsy, portarul Clubului, zise Yoko. Salut, Gepsy ! Te rog să mă lași să intru cu acest bun prieten al meu !

Gepsy le aruncă la amîndoi cîte o privire chiorîșă și își îndreptă, cu gesturi lenețe, uniforma de portar care atîrna aiurea pe el.

— Poo-ooof-tiți ! mîrîi el cu glas răgușit, deschizînd larg ușa.

— A început conferința ? întrebă Yoko.

— Sala geme de lume. Domnul Fulcanello chiar întreba mereu de dumneavoastră... Acum tocmai vorbește motanul Alexis...

— Motanul Alexis ? se miră Wells.

Gepsy se uită mustrător la el, și-i răspunse :

— Eu zic să intrați cît mai repede în sală... Fulcanello a convocat o grămadă de lume, folosind oglinda neagră. Erați și dumneavoastră în program și oaspeții erau gata să se supere. Noroc că domnul Fulcanello, prevăzător, l-a invitat pe secretarul dumneavoastră, motanul Alexis. Știți, acum drăgutul motan tocmai vă prezintă lucrarea „Socrate și extratereștrii".

— Înțeleg că e o conferință despre Socrate ?

— Despre „Operațiunea Socrate" — precizează Gepsy.

Și Gepsy îi conduse prin tot felul de coridoare întortocheate, pînă ce ajunseră în fața unei uși masive, pe care scria :

SALA CONFERINȚELOR

— Deschideți încetișor ușa și intrați în vîrful picioarelor ! îi sfătui el. Și succes !

CAPITOLUL II

U N U

Într-o cameră destul de spațioasă stăteau înghesuiți în jurul unei mese lungi, o sumedenie de extratereștri. Unii arătau aproape ca și oamenii, doar că erau mult mai înalți sau mai scunzi. Alții aveau o înfățișare bizară. Aveau cîte patru ochi sau unul singur, nasuri ciudate, încît păreau chipuri de oameni reflectate în oglinzile strîmbe ale stabilimentului lui Piperonni. În tavan sclipeau cristalele unui lampadar în care ardeau o sumedenie de lumînări parfumate. Pe un perete era prinsă, într-o ramă de jad verde, cu felurite înscripții misterioase, o uriașă oglindă neagră, în apele căreia se vedea o altă sală a unui club, cu extratereștri adunați în jurul unei mese și cu o oglindă neagră în perete, în care oglindă se vedea o altă sală, cu alți extratereștri și cu altă oglindă neagră, și așa, la infinit.

Fulcanello era în fruntea mesei, cu peruca albă, pudrată, pe cap și cu un trandafir roșu la reverul hainei. Lîngă el stătea răsturnat pe scaun, cu ochii în tavan și bătînd darabana cu degetele în masă, chiar Luigi Piperonni, îmbrăcat cu halatul de frizer și cu părul vîlvoi. Lîngă bărbier se afla un scaun liber, unde Wells fu poftit să ia loc de către Gepsy, care văzîndu-l că rămăsese ca înmărmurit în mijlocul sălii, veni și îl luă de mînă, conducîndu-l la locul său. Chiar pe scaunul de lîngă el se afla cocoțat motanul Alexis. Acesta se înțolise cu o vestă veche de a stăpînului său și-și pusese la gît un papion negru. Pe masă, în fața sa, se aflau împrăștiate foile manuscrisului domnului Wells. Motanul vorbea cu patos, luînd din cînd în cînd cîte o foaie și aruncîndu-și grăbit privirile pe ea.

— Așadar — perora motanul pe un ton extrem de afectat — Cicero, marele gînditor roman, spunea — și pe drept cuvînt — că Socrate a adus filozofia din cer pe Pămînt.

Auzind cuvintele „gînditor roman", Piperonni păru că se trezește din apatia sa și începu să arunce priviri triumfătoare în sală, comentînd :

— Da, da, Cicero era un gînditor roman... Străbunii mei, romanii...

— Liniște ! zbieră motanul, scoțînd din buzunarul vestei un lornion cu ramă de aur și, înfigîndu-și-l în ochiul drept, îl fulgeră cu o privire necruțătoare pe bărbier.

Piperonni tuși în sec și, nervos, scoase din buzunar o pilă cu care începu să-și facă unghiile.

— Așadar, repetă Alexis, Cicero spunea că Socrate a adus filozofia din cer pe Pămînt. Pînă acum, s-a interpretat această frază doar la modul figurat. S-a înțeles prin aceasta că Socrate a adus mult bine omenirii, răspîndind filozofia prin polisuri și case și îndemnînd oamenii să mediteze asupra vieții și asupra moralei. Desigur, e o interpretare pe deplin justificată. Dar, aici e aici : vorbele lui Cicero trebuie să fie înțelese și la propriu, nu numai la figurat. Aici e miezul interpretării noii filosofii socratice.

Wells ,auzind vorbindu-se de „noua interpretare a filozofiei socratice", crezu că motanul are să pomenească și despre el și de lucrarea sa „Socrate și extratereștrii". Se înroși, foindu-se neliniștit pe scaun. Însă nerușinatul de motan vorbi mai departe, fără a-i pomeni defel numele :

— Cînd Cicero afirma că Socrate a adus filozofia din cer pe Pămînt, el spunea, fără să-și dea seama, un mare adevăr. Căci filozofia socratică a fost, se pare, o filozofie de inspirație extraterestră...

În sală se produse rumoare. Oaspeții începură să aplaude și să fluiere, iar motanul, cu o lăbuță apăsată pe inimă, se apucă să facă plecăciuni în dreapta și în stînga.

— Bravo ! Bravo ! striga și Piperonni care profitînd de acest prilej, sări în picioare și, alergînd în jurul mesei, începu să împartă cărți de vizită de jur-împrejur, spunînd :

— Cicero a fost un mare gînditor roman! Luați aminte că eu sînt Luigi Piperonni, bărbier-psiholog de înaltă sorginte romană...

Wells se aplecă spre domnul Fulcanello și îl întrebă nedumerit :

— Dar oare cum înțeleg extratereștrii ce vorbește acest motan ?

— A, era să uit, răspunse alchimistul, scoțînd din buzunar un lanț de care atîrna o cutiuță nichelată, de mărimea unei cutii de chibrituri, pe care erau înșirate butoane colorate.

Puse medalionul pe după gîtul domnului Wells, explicîndu-i :

— E un translator universal. Toți oaspeții au cîte unul. Cu ajutorul lui poți înțelege orice limbă din univers.

Wells constată, uimit, că dacă mai înainte îi auzise pe extratereștri ciripind fără să priceapă nimic, acum distingea cu o mare claritate comentariile lor.

Cînd în sală se restabili ordinea, motanul Alexis continuă :

— Vocea interioară pe care o auzea Socrate este o dovadă concludentă că el primea mesaje telepatice de la un maestru din univers. Poate că acest maestru se afla pe o farfurie zburătoare ce staționa pe o orbită în jurul Pămîntului ; sau poate se afla pe o altă planetă, cine știe ? Cert e — după cum a mărturisit-o chiar Socrate — că acest „daimon“ al său îl sfătuia adeseori.

În sală se porni un ropot de aplauze. Motanul, luînd o figură preocupată, scoase un ceas de aur din buzunarul vestei și îl privi îndelung, apoi răsfiră foile din fața sa. Fulcanello ceru din nou să se facă liniște. Alexis își netezi mustățile ; cu capul dat pe spate și cu o lăbuță înfiptă în vestă, porni o nouă tiradă :

— E drept, Socrate afirma că acest „daimon“ al său îl sfătuia doar în momentele cînd era pe cale să facă un pas greșit. Dar, de unde putem ști noi ce îi spunea această voce misterioasă pe care pretindea el că o aude ?

Aici făcu o pauză plină de efect ; în sală era o liniște deplină. Piperonni, care părea acum absent la toate, tocmai își terminase de pilit unghiile de la mîna stîngă, și se apucă de cele de la dreapta. Motanul îi aruncă o privire plină de dispreț și continuă :

— Firește, contemporanii săi ar fi rîs de el dacă Socrate ar fi mărturisit că „daimonul“ său îi șoptește la ureche chiar învățăturile filozofice pe care el le răspîndea prin polis.

Și, aruncînd o privire mîndră de jur-împrejurul mesei, motanul spuse răspicat :

— De unde putem ști noi dacă nu cumva filosofia socratică nu era decît un mod de a gîndi și de a trăi al unei civilizații extraterestre cu care intrase el în contact telepatic ? Căci concepția socratică despre Bine, despre Fericire și Virtute...

Însă aici motanul trebui să se întrerupă. Din oglinda neagră de pe perete începură să sară mai întîi niște scîntei, apoi din apele ei emană o ceață verde, din care își făcură apariția cîțiva extratereștri și cîteva extraterestre.

— Niște invitați întîrziați — zise Fulcanello — după care învîrti de trei ori o manivelă ce ieșea din tăblia mesei.

Sala conferințelor se mai lungi puțin, ca și masa la care stăteau invitații. Apărură ca din senin și cîteva scaune și noii sosiți, plutind pe deasupra mesei, se duseră și își luară locurile în primire. De ciudă că a fost întrerupt, motanul se înecă și tuși o bună bucată de vreme, ceea ce îl sili pe bărbier să se ridice și să-i tragă cîțiva pumni după cap. Apoi, sub pretextul că a scăpat niște foi sub masă, se aplecă după ele și moșmoni multă vreme acolo ; i se vedea din cînd în cînd doar coada, ca o flacără verde deasupra scaunului său. Fulcanello, puțin intrigat, îl rugă să continue.

— Aș putea continua eu — șopti timid Wells. De fapt, motanul prezintă propriile mele idei.

De sub masă, Alexis se apucă însă imediat să-și continue dizertația :

— Socrate înțelegea și visa la înfrățirea între toți oamenii de pe Pămînt, după cum și Galileo Galilei — în a cărui casă avem cinstea să ne aflăm — afirma că, într-un viitor apropiat umanitatea se va înfrăți cu ființele din întregul univers !

— „Operațiunea Socrate“ va fi un prim pas — interveni Fulcanello.

Motanul își netezi mustățile, se scărpină după o urechiușă și îndoindu-și coada sub forma semnului mirării,

puse o întrebare retorică de mare efect, la care tot el răspunse, după o pauză :

— Și care ar fi știința care ar putea racorda pe oameni cel mai bine între ei ? Firește, Morala, adică Știința fericirii.

Fulcanello luă atunci cuvîntul :

— Așadar, să explicăm acum oaspeților noștri în ce va consta „Operațiunea Socrate". Unii din membrii expediției extraterestre venite din Annandya vor lua, prin intermediul artei subcuantice, care dă posibilități nelimitate, chipul anticului filozof Socrate. Și, în postura lui Socrate, extratereștrii se vor plimba pe străzi și vor intra în dialog cu oamenii.

— După părerea lui Socrate — interveni Wells — nu există un mijloc mai bun de a instrui, decît provocînd la discipoli reflexia. Noii Socrați se vor plimba pe străzi și vor reactualiza, în plin secol douăzeci, dialogurile socratice.

— Și astfel Socrații îi vor învăța pe interlocutorii lor, indiferent de limba pe care o vorbesc, sau de rasa lor, că toți oamenii au aceeași natură și că binele unuia este și binele altuia — îi luă vorba din gură motanul.

Fulcanello veni cu noi precizări :

— De fapt, „Operațiunea Socrate" a fost inspirată de acea telegramă pe care a trimis-o Einstein, către toți șefii de state, imediat după război, după teribilul coșmar al Hiroșimei.

Și, scoțînd o foaie de hîrtie dactilografiată din buzunar, Fulcanello începu să citească textul telegramei lui Einstein :

— „LUMEA NOASTRĂ ESTE ÎN FAȚA UNEI CRIZE ÎNCĂ NEPREVĂZUTE DE CEI CE POSEDĂ PUTEREA DE A LUA NOILE DECIZII PENTRU BINE SAU RĂU. PUTEREA DESLĂNȚUITĂ A ATOMULUI A SCHIMBAT TOTUL ! NUMAI OBIȘNUINȚA NOASTRĂ DE A GÎNDI, MODUL NOSTRU OBIȘNUIT DE A GÎNDI NU L-A SCHIMBAT — ȘI IATĂ DE CE MERGEM SPRE O CATASTROFĂ FĂRĂ PRECEDENT. DESTINUL SPECIEI UMANE SE DECIDE ASTĂZI, AICI, ÎN ACEST MOMENT. TREBUIE ÎNTREPRINSĂ O CAMPANIE PENTRU A FACE CUNOSCUT OAMENILOR CĂ UN NOU MOD DE GÎNDIRE ESTE ABSOLUT ESENȚIAL DACĂ OMENIREA VREA SĂ SUPRAVIEȚUIASCĂ ȘI SĂ SE RIDICE LA NIVELE MAI ÎNALTE".

Împături foaia și o puse la loc în buzunar, după care conchise :

— Așadar, „Operațiunea Socrate“ este, într-un fel, chiar acea campanie de a schimba modul de a gîndi al omenirii, la care visa Einstein. Ca om de știință, și-a dat seama că progresul științei a luat-o cu mult înaintea progresului moral al omenirii. Cîtă vreme vor fi războaie și conflicte, cîtă vreme știința va fi folosită mai mult pentru noi arme — din ce în ce mai catastrofale — destinul Pămîntului va rămîne sub semnul întrebării !

În sală răsunară aplauze puternice.

Cînd se făcu din nou liniște, Piperonni nu mai rezistă și, ridicîndu-se în picioare, luă și el cuvîntul.

D O I

— Doamnelor și domnilor, pămînteni și extratereștri ! începu bărbierul-psiholog, făcînd plecăciuni în dreapta și în stînga. Sînt foarte încîntat să mă aflu aici, în mijlocul dumneavoastră ! Mă numesc Luigi Piperonni și sînt bărbier-psiholog de înaltă sorginte romană ! Am un minunat stabiliment pe strada „Trei Simburi“.

Aici Pip se opri, se descheie la halat și scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor, o sticlă plată, pe care era lipită o etichetă zmeurie, cu inscripția „Zamă de varză“. Destupă sticla și bău. Apoi, o puse pe masă, în fața sa, și continuă :

— Ar trebui să vorbesc despre Socrate, dar mai întîi îmi veți permite să spun cîte ceva despre un ilustru străbun al meu, Giordano Bruno. Nu știu dacă, de-a lungul istoriei, cazul Bruno a fost înțeles pe deplin. Bruno și Socrate au cîteva lucruri comune în destinul lor, cîteva aspecte care frapează, prin asemănarea lor...

Pip își trecu o mînă cu degetele răschirate prin părul său răvășit, aruncă o privire spre tavan și continuă :

— Bruno, ca și Socrate, era convins că are o misiune sacră. Și el credea că are misiunea de a reforma din punct de vedere spiritual societatea în care trăia. Bruno, ca și Socrate, vorbea despre o inspirație cosmică a operei sale. Iată, mă gîndesc că și Giordano Bruno a avut un contact, hm ! telepatic, cu o civilizație extraterestră. Cum se spune, ideile zboară prin aer... dar de unde sînt ele trimise în zbor ?

Participanții la conferință aplaudară, iar motanul Alexis, plin de invidie, se strînse ghem pe scaunul său și începu să toarcă.

— Aș mai putea vorbi — continuă Pip — despre marea pasiune pe care Bruno o avea pentru hermetismul egipetan. Vorbind în numele marelui Hermes Trismegistul, Bruno afirma că omul este „marele miracol" și că descoperirea puterilor sale interioare l-ar putea transforma într-un zeu. Aici e aici ! Bruno vorbea despre necesitatea descoperirii puterilor interioare ale omului, Socrate vorbea la rîndul său despre importanța „Cunoașterii de sine". Nu e mai mult decît evidentă asemănarea ?

Motanul Alexis, profitînd de faptul că bărbierul perora cuprins de „eroici furrori", puse laba pe sticla cu „zeama de varză" și o bău cu poftă. Îi dădură lacrimile, strănută și gemu :

— A naibii zeamă de varză. Te apucă „Gli eroici furrori" numai după o dușcă ! Are pe puțin patruzeci de grade !

Extratereștrii care îl observaseră, începură să rîdă pe înfundate, iar Pip profită de moment pentru a povesti tuturor cît de viteji erau strămunii săi, romanii și a atrage atenția asupra faptului că vitejia lor se datora mai ales prin aceea că anticii eroi mîncau multă varză, care conține arsenic și acesta le întărea voința. Apoi îi smulse motanului sticla din labă, vru să bea, dar se răsgîndi și o puse iar în fața sa, pe masă. Atunci unul dintre invitați îndreptă spre bărbier un mic aparat, din care țîșni o rază verde, care îl atinse drept în mijlocul frunții. Pip scoase un urlet, fiind zguduit de un soi de șoc electric.

— Ai ! Ai ! Ai ! Dar ce-a mai fost și asta ?

— Un cadou de pe planeta Xinius ! Și aceasta pentru că ne ești foarte simpatic !

— Mulțumesc, făcu nedumerit Pip. Cum, pe planeta Xinius se dăruiesc șocuri electrice ? Vreau să spun un șoc „politicos" cu raze ?

— Nu e vorba de rază, ci de efectele razei. Dar, te rugăm să continui discursul. Este cît se poate de interesant !

Piperonni aruncă o privire triumfătoare spre motan, care acum avea o figură melancolică de bețivan și sughița încetișor.

— Bruno, reluă el, credea deci că oamenii trebuie să-și descopere puterile lor interioare. Socrate afirma că e necesar să ne cunoaștem pe noi înșine. Domnul Wells, în lucrarea sa „Socrate și extratereștrii“ crede că Socrate pune accent pe necesitatea ca oamenii să devină cît mai raționali. Dar eu unul cred că, atît Socrate, cît și Bruno se gîndeau mai ales la voință. Cheia, domnii mei, se află în voința umană. Hermes Trismegistul este considerat patronul magicienilor și alchimiștilor. Dar ce este magia ? Este o știință, o știință care operează cu un tip de energii mai puțin cunoscute oamenilor de azi.

Și Pip aruncă iar o privire spre sticlă ; probabil că îi era poftă să bea. Dar totodată se ferea să se întrerupă, spre a nu-și pierde firul gîndurilor.

— Magia este o știință, domnii mei. Este știința de a produce schimbări ce au drept cauză propria voință ! Eu, domnii mei, mă ocup mult de problema voinței și studiez din acest punct de vedere bărbiile clienților mei. Chiar am scris un tratat, în care...

Aici bărbierul se opri, neputîndu-se abține să nu arunce încă o privire plină de jind spre sticla cu zeamă de varză. Însă atunci se întîmplă ceva foarte neașteptat și nostim. Dopul sticlei sări, pocnind asemeni unui dop de la o sticlă de șampanie, lovindu-l pe motan drept peste bot. Apoi sticla se ridică singură în aer și pluti lin pînă în dreptul feței bărbierului, așezîndu-i-se încetcu gîtul pe buze. Pip nu avu încotro și începu să bea, cu înghițituri mari. Cînd nu mai rămase nici un strop, sticla se desprinse singură de buzele lui și se așeză, binișor,* pe masă. Pip se șterse cu mîneca halatului la gură și aruncă priviri nedumerite de jur-împrejur ; oaspeții extratereștri rîdeau în hohote.

Cu o figură năucă, Pip continua să se uite cînd spre sticlă, cînd spre cei din jurul său, căci nu înțelegea ce se întîmplă și, mai ales, care era pricina acelei ilarități generale.

— Nu te speria, îi explică același extraterestru care mai înainte își îndreptase aparatul din care țîșnise raza verde spre el. Nu vorbeai tu de voință, de magie și de alte lucruri la fel de interesante ? Și-apoi, nu îți era sete și voiai să bei ? Sticla s-a supus voinței tale. Iată ce efect are raza verde. Îți place cadoul meu ?

Piperonni rămase o clipă descumpănit, privind în gol, apoi cînd înțelese ce i se întîmplase, anume că raza verde îl dotase cu puterea miraculoasă a levitației — sau cam așa ceva — sau poate devenise un magician — începu să țopăie, ca un copil, apucîndu-se cu mîinile de cap :

— Ai ! Ai ! Ai ! Ce frumos ! Acum am să dau lovitura ! Am să bărbieresc clienții fără să ating briciul și pămătuful ! Am să fac briciul să se miște singur ! Ai ! Ai ! Ai !

Motanul Alexis se foi nemulțumit pe scaun. Wells se minuna și o privea ca vrăjit pe Yoko, care de cîteva ori se uitase înspre el, dar fără a părea că îl recunoatșe, ceea ce îl supăra foarte mult.

Cînd se mai liniști, Pip continuă astfel :

— Dar, despre ce vorbeam ? A ! Bruno ! Socrate ! Iată deci cum ar mai putea fi înțeles îndemnul socratic „Cunoaște-te pe tine însuți". Stăpînindu-și propriul suflet, omul ar putea deveni stăpînul întregului univers. Atunci cînd sufletul e pur, cînd e curat ca o oglindă perfectă, în el se oglindește „sufletul lumii", cu care omul intră în contact, căpătînd energii și puteri nebănuite. Aceasta este versiunea lui Bruno. De fapt, pe ușa stabilimentului meu am scris o maximă care...

Aici Pip se întrerupse din nou și, scoțînd un teanc de cărți de vizită din buzunar, începu iar să le împartă în dreapta și în stînga, spunînd :

— Nu uitați ! Mă numesc Luigi Piperonni și am un minunat stabiliment pe strada Trei Sîmburi. Stabilimentul meu se numește „Gli Eroici Furorri" și este unic în galaxie ! Iar eu, de asemenea, ca bărbier-psiholog-magician de înaltă sorginte romană, sînt poate un exemplar unic în galaxie !

Auzind noua sa denumire, „bărbier-psiholog-magician", cu care Pip se tot fălea, motanul pufni nervos și își înfipse ghearele în tapiseria de catifea a scaunului, pe care avea probabil chef s-o sfîșie.

Fulcanello restabili ordinea și Pip continuă :

— Ca psiholog ce sînt, m-am ocupat foarte mult de cazul Bruno. Și mai pot spune cu deplină convingere că de fapt Bruno suferea de o depresiune nervoasă. Aceasta este o formă tipică de manifestare a „Omului Drept", care și-a depășit net contemporanii prin viziunea sa asupra destinului uman.

În sală se făcu acum o liniște deplină. Toți îl ascultau plini de atenție.

— Unii contemporani îl învinuiau pe Bruno că suferea de paranoia. Dar aceasta este, firește, o exagerare. Depresiunea aceasta nervoasă eu o pun pe seama contactului acestor persoane, căci au mai fost multe cazuri de apariții ale Omului Drept în decursul istoriei omenirii, deci contactului acestor persoane, fie el și telepatic, cu ființe aparținînd unor civilizații extraterestre.

Și, întinzîndu-și brațele înainte, Pip întrebă plin de patos :

— Cum s-ar putea altfel interpreta convingerea lui Socrate — și a lui Bruno — că ar avea o misiune divină ?

Se opri, spre a-și mai trage sufletul. Probabil că se gîndea să-și pieptene nițel chica. Pieptenele îi ieși singur, ușurel, din buzunarul de la piept al halatului și, înfigîndu-se în părul său cîrlionțat, încîlcit, începu să facă mișcări bruște. După care, pieptenele zbură lent înapoi în buzunarul halatului.

— Asta zic și eu tehnică ! șopti fericit bărbierul. Apoi își drese vocea și continuă :

— După cum spuneam și mai înainte, există unele asemănări frapante în destinul unor oameni aleși, ca purtători de cuvînt ai unor înalte idealuri ; oameni care au fost mesagerii unor civilizații extreterestre. Socrate a băut cupa de otravă... Iar Bruno, bietul Giordano Bruno, a fost torturat și ars pe rug de către inchiziție.

Și, dintr-o dată, Pip începu să plîngă. O batistă ieși singură din buzunarul halatului și îi uscă ochii.

— Cum ? Cum ați spus ? se interesă un extraterestru mărunțel, cu un ochi în frunte și nasul ca o trompă, atît de lung că îl înfășurase ca pe un fular în jurul gîtului. Ce e aceea „inchiziție“, „tortură“ și „ardere pe rug“ ?

— Da, da ! Ce e aceea „tortură“, „inchiziție“ și „ardere pe rug“? interveniră și alți extratereștri.

Aici Fulcanello se crezu dator să intervină :

— Dragă Pip, foarte mulți dintre extratereștrii aflați acum în sală vin din alte civilizații ale universului, unde nu există nici o formă de violență. Trebuie să le explicăm ce e cu inchiziția...

Wells asculta plin de interes, cînd motanul Alexis îl înghionti cu lăbuța și îi înmînă un bilețel care ajunsese la el din mînă în mînă.

Erau cîteva rînduri scrise de Yoko :

„Te aștept în camera Regală, din Marea Piramidă. E vorba de ceva foarte important.

Într-adevăr, scaunul pe care stătuse pînă atunci Yoko era gol.

„Trag o fugă în mod subcuantic, pînă în Egipt, și apoi mă reîntorc — își spuse el. Sper ca domnul Fulcanello să nu se supere prea mult. Dar de vreme ce este vorba de ceva foarte important...".

Și Wells întinse mîinile, gîndindu-se că vede în fața ochilor Camera Regală din Marea Piramidă, așa cum o știa din cărți.

T R E I

În clipa următoare, Wells se pomeni într-un gang întunecos ; aerul clocotea, era înăbușitor. Cîțiva lilieci trecură în zbor, lovindu-i fața. „N-am nimerit în Camera Regală, ci într-un culoar. Cum o să mă descurc ? Și n-am nici o lanternă cu mine !" — fură primele lui gînduri.

Era întuneric beznă și, chiar dacă era un cetățean subcuantic, simți că îl cuprinde frica. Întinse mîinile înainte, gîndindu-se la strada Trei Sîmburi ; ar fi vrut să se întoarcă acasă să ia o lanternă. Însă, din păcate, rămase locului. Îl apucase, se vede treaba, afurisita de intermitență !

Se așeză deci jos, sprijinindu-se cu spatele de perete și ascultă cu răsuflarea tăiată liniștea deplină, covîrșitoare, întreruptă din cînd în cînd de zgomote îndepărtate.

Dintr-o dată îi veniră în minte fel de fel de istorii despre ființe stranii care ar bîntui piramida în toiul nopții. Oare afară era noapte sau zi ? Își aminti povești înfricoșătoare despre spirite trezite la viață, despre făpturile malefice în paza cărora s-ar afla marile taine ale piramidelor, despre marii preoți ai acestor piramide care ar păzi comorile ascunse. Înainte se amuza pe seama unor asemenea scorneli, ba chiar se folosise de cîteva din ele pentru a face reclamă la o băutură produsă de firma

Housebill. Coniacul „Blestemul Faraonului“ era creația sa. Chiar el propusese această denumire pompoasă produsului respectiv ! Însă acum toate acestea nu-l mai amuzau de fel ! „Superstiții !“ strigă el, mai mult ca să-și dea curaj, iar cuvintele sale se amplificară la nesfîrșit sub bolțile enorme de piatră, făcîndu-l să încremenească de groază. Un ecou grotesc păru a zgudui măruntaiele uriașului colos de piatră. Pe urmă se făcu din nou liniște. Wells asculta încordat, gata să prindă cel mai mic zgomot. Se auzea foșnetul aripilor de lilieci și, de asemenea, cineva părea că se apropie cu pași de felină. Se ridică și începu să meargă pe dibuite pe lîngă pereții reci. Simțea că nu mai poate sta acolo nemișcat. Trebuia să caute o cale de ieșire. Sau poate avea să dea, din întîmplare, chiar peste Camera Regală ! Poate avea noroc și o întîlnea pe Yoko !...

Rătăci așa o bună bucată de vreme cînd, ostenit, vru să se așeze jos. Simți o răsuflare fierbinte în ceafă și două mîini cu degete reci ca de gheață îi acoperiră ochii.

— Ghici, cine e ? se auzi o voce hîrîită, de betiv.

— Ramses al II-lea ! răspunse prompt Wells, deși simțea că leșină de spaimă.

Dar, probabil, fiind cetățean subcuantic, umorul nu-l părăsea nici în clipele grele, deoarece un gînd năstrușnic îl făcu să zîmbească : „Multe am am făcut în viața mea, numai Baba-Oarba în piramidă nu am jucat !“

— N-ai ghicit ! zise celălalt. Sînt paznicul piramidei.

Și, luîndu-și mîinile de pe ochii lui Wells, adăugă :

— Cum naiba te-ai rătăcit pe aici ? Trebuie să încui porțile piramidei, așa că am să te conduc afară !

— Dar eu nu vreau să ies.

— Cum ? strigă uluit paznicul. Bine, dar nu știi ? Nimeni nu are voie să rămînă noaptea în piramidă. Această îndrăzneală se plătește scump !

— Prostii !

— Ascultă-mă, eu sînt bătrîn ; de o viață întreagă stau pe lîngă piramidă. N-ai auzit vorbindu-se despre „blestemul faraonului“ ? Cel ce îndrăznește să rămînă noaptea în piramidă după apusul soarelui, are de înfruntat blestemul faraonului ! Mulți s-au dat viteji și au rămas peste noapte, iar dimineața i-am găsit nebuni sau morți. Cred că muriseră de frică...

— Nu există decît un singur „Blestem al Faraonului", și acesta este un coniac excelent, produs de firma Housebill !

— Că bine zici ! hohoti celălalt. Ei, dacă tot vrei să rămîi, cumpără acest chilipir de la mine ! E un unicat !

Și paznicul scoase din buzunarul pantalonilor, o cupă.

— Ți-o las ieftin, o sută de dolari, deși e neprețuită. E chiar cupa din care a băut Socrate otrava !

Wells cercetă cupa, oarecum neîncrezător. Paznicul ridică lampa deasupra capului și adăugă :

— E o ocazie rară, ascultă-mă ! N-o pierde !

— De unde ai cupa asta ?

— De la un urmaș de-al lui Socrate. Cyr Cyrilloni... de fapt el e în același timp și un străbun de-al lui Socrate. E un înțelept din Atlantida, care deține un ceas de viață lungă. Și-n această viață lungă a făcut multe meserii ! Ha ! Ha ! A fost și faraon. Dar asta, după ce s-a scufundat Atlantida. Acum păzește camerele secrete din Marea Piramidă...

Bătrînul paznic avea chef de vorbă. Wells cercetă cu atenție fața celuilalt, întrebîndu-se dacă omul nu o fi cumva nebun ori beat. „Formidabil — își zise el. Cum seamănă individul cu domnul Cyrillonni, patronul cafenelei „Două Mumii" de pe strada Trei Sîmburi ! Numai că în timp ce Cyr are cam optzeci de ani, acesta pare să aibă... cît să aibă ? Cred că e trecut de o sută ! Cu părul lung, alb, vîlvoi... Și cu nasul lui roșu, de bețiv ! Stranie asemănare !"

Scoase o sută de dolari și o îndesă în buzunarul individului. „Probabil asta e plata, ca să mă lase să stau peste noapte în piramidă" — conchise el.

Paznicul îi lăsă cupa și lampa și se îndepărtă, lălăind. Silueta sa se pierdu în întunecimea coridorului ; Wells auzi multă vreme glasul său de bețiv, îndepărtîndu-se, și se miră cum de se putea descurca pe întuneric. Curînd după aceea în depărtare vuiră porțile grele ale piramidei, pe care paznicul le încuia pentru noapte.

PATRU

Wells își îndesă cupa în buzunar și, cu lampa în mînă, o porni în direcția opusă celei în care plecase paznicul.

Rătăci multă vreme, pînă ce ajunse la capătul unui coridor ce da într-o încăpere largă, în care se aflau fel de fel de minunății.

În mijloc, se găsea un sarcofag desfăcut. Aerul era și aici fierbinte, dar înmiresmat parcă de esențe tari. Wells ridică lampa și privi atent de jur-împrejur. În dreapta se afla imensă, maiestuoasă, statuia zeului-șacal Anubis, cioplită în alabastru. Pe piedestalul înalt, Anubis sta într-o atitudine plină de măreție, cu capul sus și urechile ridicate, parcă ascultînd cu atenție ceva. Se mai aflau acolo cufere și podoabe, flacoane cu parfumuri rare, care emanau acel miros amețitor, vase de alabastru pline cu bijuterii de aur, mai multe litiere și un tron de aur. Într-un colț se afla un cufăr enorm care era păzit de două statui reprezentînd doi strâjeri îmbrăcați cu șorțuri de aur, încălțați cu sandale de aur și ținînd în mîini vergeaua și caducelul, simbolul regalității. Pășind cu grijă, Wells se apropie de cufăr și rupse sigiliul. Înăuntru, învelite într-un lințoliu brodat cu fire de aur, pe jumătate putrezit, se aflau o sumedenie de sticle cu coniac, pe a căror etichete scria : „CONIAC — BLESTEMUL FARAONULUI".

— Ei, poftim ! exclamă, surprins, Wells.

Găsi în ladă și un tirbușon cu care desfăcu dopul unei sticle și trase o înghițitură. Apoi se întinse în sarcofag, punîndu-și lampa, sticla cu lichid chihlimbariu și cupa la cap.

„Ei, drăcie ! își spuse el. Se vede că au fost pe aici drăguții de extratereștri. Sebastian parcă îmi spunea că unii au misiunea de a căuta nu știu ce în camerele secrete din Marea Piramidă. De aceea și-au făcut aici o provizie de băutură, să vină să mai tragă cîte o dușcă, din cînd în cînd...".

Ascultă cu atenție, dar liniștea era deplină. Dintr-o dată, flacăra lămpii pîlpîi, semn că avea să se stingă în curînd. Pe pereți se iviră dansînd umbre înfricoșătoare. Apoi, brusc, flacăra lămpii fu mistuită de o pală de vînt rece. Începură să se audă foșnete și chicoteli. Umbre nedeslușite, spectre fosforescente care-și schimbau necontenit forma țîșniră din beznă, dîndu-i tîrcoale. Ochi uriași, bulbucați, dansau în întuneric, privindu-l țintă și parcă hipnotizîndu-l. Wells întinse mîna

care-i cam tremura, dibui cupa în care tocmai își turnase coniac, și o bău pînă la fund.

Corpuri gelatinoase, cu forme de hipopotami își apropiau fețele de el. O făptură cu un cap uriaș de cocoș, ce alerga pe două mîini de om însîngerate se repezi la el și îl ciupi de genunchi. Și atunci, nu se știe din ce pricină, îi veniră în minte ultimele vorbe ale lui Socrate : „Să jertfiți un cocoș lui Asclepios !“

Aerul se făcu insuportabil, cînd frigea, cînd părea de gheață. Un corp rotitor, fosforescent și spiralat, cu cap uriaș de broscoi se învîrtea acum în jurul sarcofagului. Două mîini transparente, bătînd în mov, îi smulseră cupa făcînd-o să plutească în aer.

Apoi ciudatele arătări făcură cerc în jurul sarcofagului și începură să chiuie și să behăie. La început a fost un vacarm îngrozitor, dar mai apoi Wells desluși clar textul unei reclame, scrisă chiar de el însuși pentru coniacul produs de firma Housebill : „BEȚI CU ÎNCREDERE CONIACUL *BLESTEMUL FARAONULUI !* CONIACUL *BLESTEMUL FARAONULUI* VĂ FACE ENERGICI ȘI PLINI DE CURAJ ! NIMIC NU MAI ESTE IMPOSBIL PENTRU CINE BEA UN PĂHĂREL DIN *BLESTEMUL FARAONULUI !*“

„Nu cumva aceștia sînt colegii lui Sebastien, care se distrează pe seama mea cu niște drăgălașe de glume subcuantice ?“ se întrebă el.

Brusc, nălucile dispărură. Cupa căzu rostogolindu-se pe podele. Din ea începu să iasă un fum verzui, care se ridica șerpuind. O mînă transparentă scăpără un chibrit de tălpile pantofilor lui Wells, și reaprinse lampa. Treptat, din fumul verzui se întrupă un om.

C I N C I

Acel om nu era altul decît Fulcanello, care pocni o dată din degete și făpturile de coșmar dispărură. În jurul sarcofagului în care zăcea Wells apăru un grup de ființe cu chipuri de înțelepți, îmbrăcați în alb. Fulcanello îi zîmbi și îi spuse :

— Cei pe care-i vezi în jurul tău sînt parte din membrii unei societăți secrete intergalactice. Oameni de știință. Noi păzim cu strășnicie comorile științei noastre. Dar tu vei face parte dintre noi. Cu ajutorul beculuí și

andrelelor, vei putea lua oricînd contact cu oricare dintre ei, pentru a te sfătui. Îți voi înmîna cheia de la laboratorul din Mexic, și manuscrisul adus de Sebastien. Caută să faci, din cele ce vei afla, lucruri utile oamenilor. Dar va trebui să păstrezi pentru mult timp, cu strășnicie, secretul științei tale. Sub pedeapsa cu moartea. Omenirea e încă un adolescent imprevizibil.

Și Fulcanello îi arătă cheia laboratorului din Mexic și manuscrisul.

— E timpul să mergem în Mexic — îi mai spuse el. Îți voi arăta cum se folosește bariera magnetică a vilei-laborator...

Și atunci Wells întinse brațele înainte și se gîndi la vila-laborator din Mexic.

Din fericire, intermitența îi trecuse și în clipa următoare se afla în laboratorul vilei, împreună cu Fulcanello. Singurul lucru care-l supăra era faptul că nu reușise să se întîlnească cu Yoko.

PARTEA A TREIA

U N U

Pe strada Trei Sîmburi era o liniște deplină. Sergentul Petercott își plimba barba sa neagră și deasă printre umbrele suspecte lăsate de copaci și de clădiri. Ca de obicei, se oprea sub cîte un felinar și, în lumina gălbuie a acestuia, studia faimoasa revistă „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă". Iar cînd ajungea în fața casei în care locuia cetățeanul Wells, privea încruntat ferestrele întunecate, bombănind în barbă : „Suspect" — șapte litere. De fapt, după părerea sergentului Petercott, nu numai cetățeanul trisîmburist Wells era suspect. Situația, în general, era foarte suspectă. „Aspecte suspecte" existau nu numai pe strada Trei Sîmburi, ci și în orașul întreg, în întreaga țară, ba chiar pe întreaga planetă. Și toate aceste „aspecte suspecte" — lucru deosebit de semnificativ pentru domnia sa — începuseră să-l pună pe gînduri cam de o lună și ceva de cînd cetățeanul Wells dispăruse de acasă în mod cu totul și cu totul misterios. De atunci lumea prinse a fi bîntuită de cîțiva extratereștri, fără acte de identitate, care se dădeau fie drept manechine subcuantice, angajate de firma Housebill (evident, firma la care lucra Wells), fie drept profesori de filozofie, acești indivizi care umblau desculți, în chitoane albe și se recomandau cu numele de Socrate, și care dăscăleau cetățenii ! Și culmea culmilor, în toată această afacere deosebit de suspectă era implicat și un extraterestru în pijama, și el fără acte de identitate !

Sergentul Petercott era convins că se afla în fața unei enigme polițiste de dimensiuni mondiale — dacă nu chiar cosmice — cheia dezlegării acestei enigme aflîndu-se numai în mîinile lui. Nu locuia pe strada Trei Sîmburi băr-

bierul-psiholog Luigi Piperonni, cel care chema extratereștrii cîntînd un descîntec suspect la fierăstrău ? Nu locuia pe strada Trei Simburi cetățeanul Wells, care-i povestise despre un cumnat de-al lui, dispărut în pijama, în univers ?

Pe de altă parte, și bărbierul-psiholog Piperonni bănuia existența unei legături între misterioasele evenimente și domnul Wells. Pip visase într-o noapte că fusese invitat împreună cu motanul Alexis la Clubul Intergalactic de la Florența ! Îl văzuse acolo pe Wells și ascultase dizertații despre acel plan al extratereștrilor numit „Operațiunea Socrate“ — care urmărea schimbarea modului de a gîndi al pămîntenilor. Pămîntenii trebuiau să se înfrățească, să renunțe la războaie și violență, pentru ca știința să poată face noi pași înainte. Dar, oare, nu era Wells însuși, un eminent om de știință ?

Așadar, acolo unde sergentul vedea o enigmă polițistă la scară planetară, implicînd perspectiva unui cutremurător război al lumilor, bărbierul întrevedea doar un misterios, dar cu totul pașnic contact între o civilizație extraterestră și locuitorii planetei Terra. În esență însă, chestiunea rămînea pentru amîndoi confuză și imposibil de elucidat.

D O I

Într-o noapte, pe la sfîrșitul lui august, Piperonni sta pe acoperișul stabilimentului său și interpreta la fierăstrău descîntecul pentru chemat farfuriile zburătoare. Cînd obosi, se lungi pe spate și începu să mediteze, cu ochii la stele. „Ah, Rosa !“ oftă el.

Acum Piperonni avea mult mai multe speranțe ca Vandermeer să accepte să-i dea fata de soție. Deoarece, în ultima lună, el începuse să se îmbogățească în mod miraculos. Banii curgeau gîrlă în seiful din biroul stabilimentului său. Și, întrucît cei trei ucenici ai săi nu mai puteau face față clientelei, mai angajase încă șase. În ceea ce privește această neașteptată îmbogățire a sa, el spunea tuturor, ridicînd ochii spre cer :

— Aici e mîna extratereștrilor ! Probabil că descîntecul meu pentru chemat farfuriile zburătoare a fost auzit de către cine trebuie ! Să vedeți, fraților, în curînd o să

fiu luat pe un OZN și drăguții de extratereștri au să mă scape de cocoașă !

T R E I

La drept vorbind, nu extratereștrii determinaseră îmbogățirea lui Luigi Piperonni, ci interesul crescînd al opiniei publice față de farfuriile zburătoare și civilizațiile de pe alte planete. Interes declanșat și de faptul că firma Housebill angajase o trupă de extratereștri să facă reclamă produselor sale. Ca un bun psiholog ce era, Piperonni aranjase să apară la televiziune, unde istorisise în fața a milioane de telespectatori uimiți, cum vopsise el cîinii și pisicile de pe strada Trei Sîmburi, pentru a atrage atenția extratereștrilor de pe farfuriile zburătoare. Ca urmare, mai spusese el, motanul Alexis al cetățeanului trisîmburist A. N. Wells fusese luat pe un OZN și studiat. I-au dat o pilulă, iar motanul a început să vorbească ! Și, anume, ce le-a spus ? Că ei, extratereștrii, ar putea cîștiga bani buni, făcînd reclamă firmei Housebill. Firmă la care lucra stăpînul său, care scria, de altfel niște texte de reclamă pline de fantezie.

Și, în timp ce bărbierul-psiholog spunea toate acestea, motanul Alexis, care era și el de față, în studioul de unde se transmitea emisiunea „Extratereștrii printre noi", zîmbea enigmatic, tolănit într-un fotoliu și mîngîindu-și mulțumit blănița verde cu una din lăbuțe. Cînd fu rugat să ia cuvîntul, spre delectarea urechilor telespectatorilor, motanul rosti următoarele :

— Pămînteni și pămîntence ! Doriți să aveți o întîlnire de gradul trei ? Doriți să fiți luați pe o farfurie zburătoare și plimbați prin cosmos ? Doriți ca pisica sau cîinele dumneavoastră să fie luați pe un OZN și acolo să fie înzestrați cu darul vorbirii ? Pentru aceasta nu trebuie decît să atrageți atenția farfuriilor zburătoare, vopsindu-vă cîinii și pisicile ! Firma Piperonni vă stă la dispoziție !

În timp ce pe ecranele televizoarelor era înfățișat magnificul său stabiliment de pe strada Trei Sîmburi, Piperonni adăugă plin de patos :

— Bărbierul-psiholog Luigi Piperonni vopsește excelent blănița cîinelui sau a pisicii dumneavoastră. Vizitați cu încredere stabilimentul său „Gli Eroici Furrori" de

pe strada Trei Sîmburi ! Doamnele își pot vopsi părul în aceeași nuanță cu blana cîinelui sau a pisicii ! Vă mai putem oferi, de asemenea, la preț convenabil, o hartă a principalelor locuri unde aveți mari șanse de a întîlni farfurii zburătoare !

Succesul a fost fulgerător ! Peste noapte, toți cetățenii se pomeniră dornici să se plimbe cu farfuriile zburătoare, sau să aibă, pe lîngă casă, cîte un animal vorbitor. Stabilimentul „Gli Eroici Furrori“ începu să fie asaltat de clienți. În numai cîteva săptămîni, Pip reuși să strîngă bani frumoși și să-și realizeze visul de o viață. Mai angajă șase ucenici, renunță să mai lucreze ca bărbier și trecu la ocupații strict intelectuale. Înființă revista „Quarq-Squarq“ a cărei redacție și tipografie erau instalate în două din încăperile stabilimentului său. Angajă cîțiva tipografi și numai doi redactori, socotind că el însuși face cît șase, așa că de alții nu mai avea nevoie. De altfel, deținea o sumedenie de materiale, adunate cu migală, din relatările clienților săi care fuseseră martori la întîlniri de gradul trei. Primul număr al revistei făcuse mare vîlvă. Pip primise un vagon de scrisori de la cititori, scrisori cu care își tapetase pereții redacției. Partea rea o constituia faptul că pe Rosa o cuprinsese gelozia, văzînd cîte cucoane se vîntură pe la stabilimentul logodnicului ei și cîte îi scriu scrisori. Scenele de gelozie nu luară sfîrșit decît după ce Rosa îi smulse lui Pip promisiunea că el o să stea, aproape toată ziua, la o masă în localul „Triunghiul Bermudelor“. Local situat, după cum știm, vizavi de lăptăria „Deliciile Căii Lactee“, astfel încît Rosa putea să-l aibă mereu sub ochi, pentru a fi sigură că nu o să i-l cucerească nici o clientă — vreo damă cu cățel — sau că nu are să fie răpit, doamne ferește, de o extraterestră !

Iată deci pentru ce Pip sta mai toată ziua singur, la o masă de la „prova“, redactîndu-și articolele sau corectîndu-le pe cele pe care i le aduceau acolo redactorii săi. Avea o putere foarte mare de concentrare, astfel că putea face abstracție de zgomotul din jur ; nu părăsea masa decît în cazul cînd începeau să-i zboare pene în jur, adică atunci cînd clienții începeau să facă scandal. Iar noaptea, după ce dormea pînă pe la orele trei, se urca pe acoperiș și cînta neobosit, la fierăstrău, descîntecul pentru chemat farfuriile zburătoare.

Pip era sigur că, de vreme ce extratereștrii îl ajutaseră să se îmbogățească, îl vor ajuta și să scape de cocoașă. Dar iată că, în loc de mult așteptata farfurie zburătoare, pe deasupra casei sale trecu în zbor o... motocicletă cu ataș. Aceasta pluti o vreme silențios în jurul casei sale și apoi dispăru într-un nor.

— Băieți ! Aici sînt ! Eu sînt, Luigi Piperonni, bărbierul-psiholog de înaltă sorginte romană ! Strănepotul lui Giordano Bruno ! zbieră el, înălțînd implorător brațele spre cer.

Dar motocicleta zburătoare nu mai reapăru. „Extraordinar ! își zise Pip. Acum extratereștrii circulă prin cosmos cu motociclete zburătoare !"

Se lungi din nou pe acoperiș, și rămase în așteptare. Dar pînă la urmă adormi.

...În acest timp, sergentul Petercott își făcea ca de obicei rondul de noapte. Numai că, în acea noapte el se oprise sub un felinar și răsfoia — nu faimoasa revistă „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă", ci revista bărbierului-psiholog. Pip avusese grijă să introducă în paginile revistei sale și careuri de cuvinte încrucișate, avînd tematici adaptate, firește, specificului revistei. Cum Petercott se poticnise în dezlegarea unui cinci vertical, se apucase să citească o serie de articole care relatau despre niște evenimente cu care, după opinia sa, trebuia neapărat să fie la curent un viitor detectiv universal.

De pildă, un prim articol care-i atrase atenția a fost următorul :

„LA CAFENEAUA PROCOPE S-A DAT SEMNALUL DE ÎNCEPERE A OPERAȚIUNII SOCRATICE".

Luigi Piperonni, patronul și redactorul șef al revistei „Quarq-Squarq", își salută cititorii cu ocazia acestui prim număr ! El are marea plăcere de a anunța un eveniment epocal, un eveniment extraordinar al secolului XX și de a sublinia faptul că acest eveniment a avut loc la celebra cafenea Procope, din Paris !

„Cafeneaua Procope" a fost înființată în 1694, de către un brav cetățean de sorginte romană, pe nume Francesco Procopio del Coltelli, un sicilian venit din Palermo și care, mai tîrziu, și-a schimbat numele în François Procope Couteau.

„Procope" a avut un enorm succes. Cafeneaua lui a devenit, după cum anunță un text scris pe o plăcuță de marmură, lîngă ușa de la intrare :

„CAFENEAUA CEA MAI VECHE ȘI CEA MAI CELEBRĂ A LITERATURII ȘI FILOZOFIEI DIN SECOLELE XVIII—XIX".

La „Procope s-a întrunit mereu elita intelectuală. Aici au venit personalități de seamă, literare, artistice și politice. Pentru cei interesați de OZN-uri și extratereștri, adaug că aici, la „Procope" venea și domnul Fontenelle, cel care a scris în 1686 „Conversație despre pluralitatea lumilor".

Unii istorici sînt de părere că semnalul de începere a atacului contra Palatului Tuilerrie, în 1792, a pornit tot de la această cafenea. Și iată că, în secolul XX, acum două săptămîni, adică la data de 1 iulie a acestui an, de la una din mesele acestei cafenele s-a dat semnalul începerii „Operațiunii Socrate" !

Mai corect spus, în celebra cafenea „Procope" a intrat anticul filozof Socrate sau — credem noi — o ființă extraterestră care a luat chipul lui. Asupra identității Socraților vom reveni în articolele din numerele viitoare. Așezîndu-se la o masă, înțeleptul a început să converseze cu un client despre problema Binelui și despre cunoașterea de sine.

Începînd de la acea dată, străzile marilor metropole ale Pămîntului au început să fie cutreierate de zeci de Socrați care, în spiritul tradiției lăsate de anticul gînditor, abordează cetățenii, purtînd cu ei dialoguri pline de miez. De altfel, se pot lesne recunoaște în replicile Socraților moderni replicile anticului Socrate, așa cum au fost ele redate de Platon sau Xenofon.

În următoarele numere ale revistei noastre, vom publica cele mai interesante dialoguri purtate de Socrați și discipolii lor moderni, așa cum ne vor fi relatate de către corespondenții noștri".

— Ia te uită ce minunății s-au mai întîmplat pe Pămînt de cînd mă tot învîrtesc pe strada asta ! — exclamă Petty.

Apoi se apucă să studieze un alt articol intitulat :

„GIORDANO BRUNO ȘI OAMENII ÎN NEGRU“ *

de Serge Bergier și Luigi Piperonni

„Dacă omul este destinat cunoașterii universului, cum scria Bruno în una din operele sale, n-are decît să-și ridice ochii și gîndurile înspre cerul ce-l înconjoară și lumile ce zboară deasupra lui. Sîntem siguri că Bruno nu numai că s-a ridicat cu gîndul la lumile din universul infinit, dar că a și avut, probabil, posibilitatea să descifreze manuscrise provenind de la civilizațiile extraterestre. De pildă, noi credem că Bruno, trăind și frecventînd un mediu erudit în Anglia anilor 1583—1589, a avut aici posibilitatea de a studia operele lui John Dee. În anul 1563, englezul John Dee, care se afla pe atunci la Anvers, a găsit într-o librărie un manuscris incomplet al unei cărți numite „Steganografie“. Această carte a fost scrisă de către abatele Trithème și ar avea scopul — după cum se laudă autorul ei — de a dezvălui secretele unor capacități umane practic nebănuite. Dee descifră și completă acest manuscris, care conținea, printre altele, anumite formule de contactare a extratereștrilor. Se presupune că „Steganografia“ conținea formule care, corect folosite, permiteau realizarea de contacte telepatice cu locuitorii altor lumi. Folosind aceste formule, Dee are surpriza de a vedea apărîndu-i într-o zi un „înger“ — cum îl numește el în terminologia vremii — pe care noi, mai în spiritul epocii noastre îl vom numi extraterestru. Această ființă îi lăsă o oglindă neagră, care arăta ca o bucată de antracit foarte bine șlefuit. Ființa îl sfătuiește pe Dee să privească în acest cristal spre a vedea alte lumi și pentru a putea avea contact cu alte inteligențe. Astfel, folosind oglinda neagră, Dee a reușit să spargă bariera existentă între diferitele lumi ale universului, luînd în felul acesta contact cu civilizații de pe alte planete, sau poate, din alte dimensiuni. Despre aceste ființe extraterestre, Dee ne spune că sînt telepate și că pot să călătorească în trecut sau în viitor. Din conversațiile sale cu reprezentanții altor civilizații, Dee a aflat informații

---

* Aici autorul a folosit un pasaj referitor la John Dee și oglinda neagră, din lucrarea „Cărțile blestemate“ de Serge Bergier (n.a.).

extrem de interesante, inclusiv despre planeta Pămînt. Extratereștrii afirmau că Pămîntul nu este chiar rotund, ci ar fi alcătuit din mai multe sfere suprapuse, aliniate de-a lungul unor alte dimensiuni. Intre aceste sfere ar exista puncte sau suprafețe de comunicare. În această teorie — observăm că — s-ar putea găsi o explicație a misterioaselor dispariții de nave și avioane din Triunghiul Bermudelor. Probabil că ele trec în altă „sferă" sau „dimensiune". De asemenea, după părerea interlocutorilor extratereștri ai lui Dee, Groenlanda s-ar întinde la infinit, asupra unor altor pămînturi; ea ar fi o poartă spre alte lumi. Dee mai afirma că, după spusele „îngerilor", s-ar putea extrage din cunoașterea naturii puteri nelimitate.

Despre Dee se mai spune că ar fi ajuns să cumpere și un alt manuscris valoros — care ar fi aparținut regelui Solomon — și care ar fi conținut formule de invocat extratereștrii (demonii, cum li se spunea în epocă). Dee nu a reușit însă să descifreze acest manuscris. Nefiind deloc discret în privința acestor uluitoare informații obținute de la extratereștrii, John Dee a început să fie persecutat, murind umilit și în sărăcie. Trebuie să vedem aici, oare, mîna misterioșilor oameni în negru?

După cum afirmam la început, este foarte posibil ca și Bruno să fi avut acces la aceste documente. Printre scrierile pentru care a fost ars pe rug, se numără și cele în care el afirmă posibilitatea existenței vieții pe alte planete, existența altor ființe, a altor civilizații în universul infinit. Cum am putea oare explica altfel faptul că Bruno credea cu înfocare în existența altor planete locuite? Sau că era convins de rotația Pămîntului în jurul Soarelui, de infinitatea în timp și în spațiu a universului? De faptul că acest univers formează un mare Tot, afirmînd „Nu putem cădea în afara lumii!"?

Bruno cunoștea și multe alte secrete din manuscrisele la care avusese acces, fiind de presupus că, în mod imprudent, datorită temperamentului său vulcanic, a dezvăluit o parte din ele. Iată pentru ce credem că acel agent al Inchiziției, Giovanni Mocenigo, care l-a atras în cursă la Veneția, dîndu-l pe filosof pe mîna stăpînilor săi, nu era decît un pion — poate inconștient — teleghidat, am spune noi, al oamenilor în negru, rezultatul a fost, se știe, arderea lui Bruno, pe rug, la Roma, în piața Campo dei Fiori.

A fost Bruno o victimă a oamenilor în negru? Cine poate ști! Sigur este faptul că există o conjurație a oamenilor în negru — scopul acesteia fiind să țină în cel mai strict secret documentele aparținînd civilizațiilor dispărute, descoperirile importante referitoare la activitatea farfuriilor zburătoare, sau de a împiedica în unele cazuri unele importante descoperiri — cu posibile urmări nefaste, în știința actuală.“

PATRU

Pe la orele patru dimineața Petty căscă și se duse să se culce, pierzînd un eveniment extrem de interesant pe care, desigur, nu ar fi scăpat ocazia să-l consemneze în carnețelul său „Aspecte suspecte“.

După cum știm, Piperonni sforăia liniștit pe acoperișul stabilimentului său, vegheat de stele. Cînd, dintr-o dată, fu trezit de niște cotcodăceli înspăimîntătoare ce venau dinspre cotețul găinilor sale. De cum deschise ochii, văzu lîngă el, acolo pe acoperiș, o motocicletă. Intrigat, coborî iute în curte, să vadă ce se întîmplă în coteț, temîndu-se că extratereștrii vor să-i fure găinile sau, mă rog, să i le împrumute pentru vreun experiment.

Trecînd pe lîngă rugul lui Giordano Bruno, observă și mai uimit, că pe acesta sta tolănit și dormea un individ îmbrăcat în blugi, cu o bluză extravagantă și o pălărie panama peste față. Ridică pălăria și constată uluit că era vorba chiar de onorabilul Benny Smile, profesorul de botanică, marele colecționar de cactuși. „Ce-o fi căutînd aici la ora asta? Parcă îl știam plecat în Mexic!“ se întrebă bărbierul.

Dar nu găsi răspunsul la această întrebare și merse mai departe. Deschise larg ușa cotețului și, făcînd lumină cu lanterna, privi înăuntru. Pe jos, numai pene și piese de șah. Un personaj bizar se bătea cu găinile sale, făcînd o hărmălaie de nedescris. Acesta profită de ocazie și o zbughi pe ușa deschisă, îmbrîncindu-l pe bărbier cît colo. Se refugie în vîrful rugului, lîngă Benny Smile, care dormea liniștit mai departe. Arătarea prinse a-l zgîlțîi pe Benny, zbierînd cu o voce subțirică și un ușor accent străin :

— Hai, şefule, trezește-te! Să mai facem o partidă de șah, numai una!

Deschizînd ochii, buimac de somn, Benny începu să se tînguiască :

— Ringo, sufletelul meu, sînt zdrobit de oboseală !

Apoi, zărindu-l pe Pip, care urmărea scena cu mîinile în șolduri :

— Nu vă speriați ! E un cactusoid ! Cel mai de preț exemplar din colecția mea !

Numitul Ringo era un cactus — sau, mă rog, un coctusoid — înalt cam de statura unui om, și chiar aducea a om. Avea trup, două mîini, două picioare, un cap lunguieț, turtit, doi ochișori rotunzi, verzi, ca de pește și o gură abia conturată.

Arăta ca un om slăbănog, cu pielea verde și acoperit de țepi. Purta un halat de baie, pufos, galben, permanent desfăcut, de sub care ieșeau la iveală niște nădragi albi cu buline, lungi pînă la genunchi. Picioarele îi erau cam crăcănate, iar tălpile sale ar fi putut concura cu cele ale lui Petercott. Nasul, aducînd mai degrabă a cioc de rață, era de fapt o frunză verde.

Bărbierul îl pofti pe Benny în stabiliment, la o porție de friptură rece și la o bere.

Cactusoidul strînse cu grijă toate piesele de șah din cuibar (nestingherit, căci găinile fugiseră care încotro) și, așezîndu-le pe tabla de șah ca pentru o partidă, îl provocă pe Pip. Acesta începu să joace, dar era numai ochi și urechi la cele ce-i povestea oaspetele și vecinul său.

C I N C I

Și Benny începu :

— Știți că am o seră, în spatele casei mele, în care am adunat o colecție furmoasă, de două mii de cactuși... Am plecat în Mexic pentru a căuta niște specii mai rare cu care să-mi îmbogățesc colecția. Așadar, umblam fericit prin podișul mexican, cu motocicleta mea cu ataș...

— Ce-ai spune, dacă și cactușii s-ar apuca să colecționeze oameni ? se stropși obraznic Ringo la el. De pildă, să te ia un cactus pe dumneata, domnule Smile, și să te ducă la dracu-n praznic, în Mexic, în colecția lui de Benny Smile...

Benny se prefăcu a nu auzi, fiind probabil învățat cu obrăzniciile lui, pe care i le tolera cu stoicism, căci era vorba de un cactus !

— Dintre toți cactușii, continuă el, l-am remarcat tocmai pe dumnealui, căci semăna foarte bine cu silueta uniu om, cu brațele ridicate spre cer !

Și arătă spre Ringo, care răspunse prompt :

— Semănam cu un om care implora venirea farfuriilor zburătoare !

Smile continuă :

— Îl scot eu deci frumușel din pămînt și îl pun în hîrdăul pe care îl aveam pregătit în ataș. Voiam să-l duc astfel la hotelul din orășelul din apropiere, unde luasem o cameră. Și de acolo, să mi-l trimit acasă, firește, cu poșta !

— Frumoase maniere ! se oțărî cactusul. Lasă că o să te pun și eu într-un hîrdău și am să te plimb cu motocicleta pe deasupra norilor, să vezi și dumneata cum e !

Piperonni îl privi amuzat pe profesor, imaginîndu-și scena. „Nu i-ar sta deloc rău în hîrdău !“ își spuse el. Într-adevăr, Benny era slăbănog, scofîlcit la față, și aducea mult cu un cactus sfrijit, uscat de sete. Doar că n-avea țepi !

Dar Benny continuă, impasibil :

— Pornesc eu cu motocicleta spre oraș și, nu știu cum, mă rătăcesc. Între timp, se întunecase. De jur-împrejur, cactuși și numai cactuși !

— Și dintre toți — chicoti Ringo — pricepeți ? căzuse beleaua tocmai pe mine ! Să mă înșface cu hîrdăul !

— Și umblam eu, prin pustiul acela, în plină noapte mexicană... dar mă rătăcesc și mai rău ! Și, mereu, de jur-împrejur, cactuși și numai cactuși ! Vă dați seama cam cum mă simțeam, nu ?

— Ca un biet cactus printre oameni ! explică Ringo.

— Cînd, dintr-o dată, văd în mijlocul pustiului, o clădire ! Bucuros, mă îndrept spre ea, gîndindu-mă să cer sprijin și găzduire de la oamenii care o locuiesc.

— Dar de unde știai că e locuită ?

— Păi dacă erau luminate ferestrele... Dar, lucru ciudat, cu cît mă apropiam de ea, cu cît mergeam, cu atîta clădirea se îndepărta. Așa, ca în halucinațiile cu Fata Morgana. Se făcuse aproape dimineață, eram sleit de puteri, dar încă nu reușisem să mă apropii de clădire. Mă tot ciupeam, ca să mă conving că sînt treaz, că tot ce mi se întîmplă este adevărat !

— Dar acum nu simți nevoia să te înțepi nițel, ca să te convingi că nu visezi ? bombăni Ringo.

Benny însă începuse să-și cam piardă răbdarea. Oftînd din greu, zise :

— Poftim, am ajuns să mă terorizeze un cactusoid !

— Ei, lasă-l ! Are simțul umorului ! îl apără Pip. Ce te făceai dacă era un exemplar bleg și plicticos ? Dar nu mă mai fierbe așa și zi o dată ce era cu clădirea aceea ?

— Era o vilă-laborator. Și nu m-aș fi putut apropia niciodată de ea, căci era prevăzută — după cum am aflat mai tîrziu — cu un fel de barieră magnetică, cu rolul de a ține departe orice vizitator nedorit.

— Ca tine ! completă malițios Ringo. Ah ! Cum n-am avut și eu o... asemenea barieră, să te țină departe ! De fapt, dacă mă gîndesc, ce sînt țepii cactușilor decît un soi de bariere ?...

Smile îl privi cu înțeles pe bărbier, dînd din umeri în semn de neptuință.

— Da, arma ta defensivă e obrăznicia, tupeul, dragul meu sufletel ! i-o întoarse el. Ai o limbă... uf ! Vorbele tale sînt pline de țepi !

— Hai ! Spune ce era cu vila ! se rugă Pip, nerăbdător.

Benny însă tăcu un moment, pentru suspence. Își mai turnă un pahar cu bere, și abia apoi urmă :

— Deci era la mijloc afurisita de barieră magnetică, din care pricină eu nu reușeam să mă apropii de vilă. Dar, marele meu noroc a fost că, spre dimnicață, m-am întîlnit cu domnul Wells...

ȘASE

Piperonni, care tocmai își sorbea și el berea, se înecă.

— Nu cumva ai înghițit un pion ? se interesă iute Ringo care, după ce-l făcuse șah mat din cîteva mișcări pe bărbier, îl provocase la o nouă partidă.

Pip îl asigură că nu pionul era de vină, ci vestea pe care o auzise despre Wells.

Cactusoidul se apucă să cotrobăiască pe sub masă, după pion, iar Benny urmă :

— Ai auzit exact, e vorba chiar de Norbert Wells, vecinul nostru de pe strada Trei Sîmburi. Știam că, deși lucra la firma Housebill în calitate de consilier în probleme de reclame, el era un mare om de știință. Așa că nu m-am mirat prea mult, aflînd că s-a retras acolo pentru a se dedica întru totul cercetărilor...

Și, cu un oftat, adăugă :

— Și mie mi-ar place să las baltă cursurile de botanică, și să mă retrag într-un ținut sălbatic, spre a mă dedica pasiunii mele, cactușii !

— Adicătelea — îl maimuțări Ringo, cotrobăind pe sub masă — ai vrea mata să te dedici cu totul cactușilor ? Ce onoare ! Ca și cum bieții cactuși nu ar putea trăi fără dumneata !

— Dar spune-mi, dragă Benny, la ce lucrează Wells în laboratorul lui din Mexic ? se interesă Pip.

Benny zîmbi larg și șopti confidențial :

— Tocmai aici e aici ! Acolo, în laborator, Wells a pus la punct o formulă... un ser, un vacin, cam așa ceva... „zglobulina" !

Bărbierul-psiholog căscă ochii, uluit :

— Ce mai e și asta ?

— Un cactus stimulat cu zglobulină, devine o ființă de geniu ! peroră plin de îngîmfare Ringo.

Ieși de sub masă, icnind și continuă :

— Și eu m-am dedicat cercetărilor sub masă, dar nici urmă de pion !

Chibzui o vreme, apoi întrebă :

— Nu cumva, dumneata, domnule Smile, te-ai apucat să colecționezi pioni ?

Și nici una, nici două, îl căută în buzunarul pantalonilor, scoțînd de acolo, la iveală, pionul dispărut.

— Ringo dragă, sufletelule... nu pricepi că nu toți au chef să joace toată ziua șah ?

— Dar tu pricepi ,sufletelule, că nu toți cactușii au chef să fie colecționați ? i-o întoarse cactusoidul, mutînd prima piesă.

— Apropo, se interesă Pip, de ce ții așa de mult la cactuși ? Știi, ca psiholog...

— E o poveste lungă ! oftă Benny. Dar cactușii mă înțeleg. Eu am considerat totdeauna că plantele au sensibilitatea și inteligența lor. Poți chiar intra în contact telepatic cu o plantă. Ca dovadă, zglobulina lui Wells numai amplifică aceste virtuți latente... Uite la Ringo... după ce i s-a făcut tratamentul cu zglobulină... fiindcă, atunci cînd l-am cunoscut, și... hm ! l-am pus în hîrdău, era un cactus absolut obișnuit...

— Schimbarea nu a fost chiar așa de mare ! i-o tăie Ringo. Ce, credeți că nu gîndeam și înainte de-a lua

zglobulina aceea afurisită ? Numai cît l-am văzut pe Benny și mi-am zis : „Uite ăsta nu mi-e simpatic deloc ! Precis a venit să mă deranjeze din traiul meu tihnit !“

— Cert e că domnul Wells i-a făcut acestui cactus, trei zile la rînd, vaccinuri cu zglobulină. Știți, pentru asta am rămas cîteva zile în vila lui laborator...

— Dar cum de i-a venit ideea să injecteze zglobulină tocmai unui cactus ?

— De fapt, el produsese zglobulina cu scopul de a face un antidot pentru cocoașa ta. Spunea că avea de gînd să facă un experiment cu tine. Că după cîteva injecții cu zglobulină, tu...

Și Benny privi semnificativ spre cocoașa lui Pip. Bărbierul se foi emoționat pe scaun.

— Oare să fie adevărat ? Oare nu va mai fi nevoie de extratereștri ?

— Wells mi-a spus că documentația o avea, oarecum, de la niște extratereștri. Niște documente despre biologia moleculară și alte chestii din astea. El a început să pună în aplicare, creator, datele din acele documente...

— Și, pînă la urmă, a făcut experiență pe acest cactus !

— Da, așa s-a întîmplat ! Cel mai interesant a fost momentul... nu știu dacă e corect să mă exprim așa... momentul umanizării cactusului ! Am văzut cu ochii mei cum, la un moment dat, cactusul a început să se transforme extrem de repede... A început să se miște, a făcut ochi... apoi i-a apărut gurița... În fine, a sărit din hîrdău și a început să alerge...

— Ce mai articol pentru revista mea... își dădu cu părerea Pip.

— Oh, nu ! Te rog ! Să nu sufli un cuvînt ! Eu am venit să-ți spun doar așa, din prietenie... speram că o să te bucuri. Dar Wells m-a rugat să țin în secret toată această întîmplare. Și despre Ringo, să spun că ar fi rodul experiențelor unor extratereștri...

— Dar motocicleta ? Cum de zboară ? se interesă bărbierul.

— Habar nu am. Wells a meșterit ceva la ea. Spunea că o să-i facă o surpriză lui Gerolamo Fapaura, în curînd. Știi, Gerolamo visează să colinde universul...

— Se vede treaba că Wells a ajuns în posesia unor documente foarte interesante — medită bărbierul... Dar

ceea ce mă intrigă... Oare cum se poate ca Ringo să aibă inteligență, să vorbească, să joace șah ?...

— Ce te miri ? Telepatia, domnule, telepatia ! Informațiile zboară prin aer ! răspunse, emfatic, Ringo.

Smile căscă, ridicîndu-se de la masă.

— Dar ce căuta Ringo în cotețul meu ? își aminti intrigat Pip.

— Am parcat motocicleta pe acoperișul stabilimentului dumitale. Dar cum dumneata adormiseși lîngă fierăstrău, mi-a fost milă să te trezesc. Ringo, care are rău de înălțime, a propus să coborîm în curte. Eu eram mort de oboseală, dar el voia să joace șah. Ca să scap de el, l-am încuiat cu tot cu cutia de șah, în cotețul găinilor dumitale. Și, am adormit pe rugul lui Giordano Bruno, unde m-ai și găsit... Am venit direct la dumneata, să-ți comunic această veste interesantă ! explică Benny. Acum chiar că plec să mă culc.

Urcă, împreună cu Ringo, pe acoperiș, și se instalară pe motocicletă. Ringo luînd loc în ataș. Își luară zborul spre celălalt capăt al stărzii, unde se afla locuința și sera lui Benny Smile.

ȘAPTE

Cam peste două săptămîni, într-o după-amiază, Piperonni scria la masa de lîngă vitrină — adică la „masa de la prora“ — după cum se exprima don Gerolamo Fapaura, patronul localului „Triunghiul Bermudelor“.

Trebuie spus că în acest local erau o fumărie, o căldură și un vacarm de nedescris. Cîțiva chelneri cu basmale pe cap și cîte un cercel într-o ureche, alergau printre mese. Alergau chiuind, cu platourile pline cu mîncăruri purtate în echilibru periculos, pe vîrfurile degetelor. În mijlocul încăperii fusese înfipt un catarg de corabie cu un steag de pirați în vîrf. De obicei, Gerolamo se cățăra pînă în vîrful catargului și, trăgînd cu pistolul în tavan — firește, gloanțe oarbe — dădea ordine spre bucătărie :

— Două fripturi de purcel, la a doua masă de la babord ! Patru sticle de vin la a cincea masă de la tribord !

În închipuirea lui Gerolamo, localul era o corabie de pirați ce plutea în nemărginitul mărilor. Mesele erau împodobite cu steaguri piratерești în chip de fețe de masă. În jurul lor, în loc de scaune, se aflau butoiașe pe care

scria „praf de pușcă“, dar care, după cum se putuse constata în glorioasa istorie a localului, erau pline cu pene. Pene pe care Lola, soția lui Gerolamo, le împrăștia prin local, punînd butoiașul desfăcut în dreptul unui ventilator. Atunci prin local începea să ningă cu fulgi de găină, de nu se mai vedea om cu om. Această metodă era folosită în caz de forță majoră, adică atunci cînd clienții se îmbătau și se luau la bătaie. Recalcitranții se linișteau, iar Gerolamo, încălecat pe un butoi, își imagina că l-a prins o furtună în Antarctica. După care penele erau din nou adunate în butoiașe, pentru o viitoare folosire. De fapt, Lola Fapaura putea recurge la propria sa forță, atunci cînd dorea să restabilească liniștea în local. Era o femeie înaltă, lată în umeri ; cînd își punea brațele în șolduri și își încorda mușchii, aceștia se rotunjeau ca două ghiulele. Ca să nu mai spunem că avea ambele brațe și chiar picioarele tatuate ! Lola se lăuda că, timp de zece ani, înainte de a se mărita și a trece după tejghea, își cîștigase existența participînd la meciuri de katch între femei. Acest lucru era mai mult ca sigur adevărat, căci dacă, în ciuda „dușului cu pene“ vreun client mai continua să facă scandal, Lola îl înșfăca urgent și îl purta pe sus, ca pe-un pai, pînă la ușă, zvîrlindu-l în stradă. Gurile rele bîrfeau că la fel îl înșfăcase și pe bietul Gerolamo, cărîndu-l în spate pînă la oficiul stării civile. Dar poate toate acestea nu erau decît scorneli. Lola era frumușică. Avea ochii albaștri și nasul cîrn și o guriță în formă de inimioară, conturată cu un ruj de un roșu sîngeriu. Tenul și-l acoperea cu un strat gros de pudră albă. Părul îi era blond și ondulat ; dar din păcate nu era al ei. De multe ori, punîndu-și la punct clienții, îi sărise peruca de pe cap — și atunci se constatase cu stupoare că Lola era complet cheală. Ea afirma că se rădea în cap ca să poată purta cîte peruci vrea, dar se pare că adevărul era cu totul altul. Se bîrfea că, în timpul unui meci, primise un pumn zdravăn în cap, ce avusese drept efect ulterior căderea completă a părului. Ceea ce i s-ar fi putut reproșa fizionomiei Lolei, ar fi fost cele trei rînduri de bărbii. Dar cică Gerolamo s-ar fi îndrăgostit de ea tocmai din pricina acestor bărbii triple. Gerolamo se pierdea cu totul, contemplînd mișcarea lor tumultuoasă, în timp ce Lola vorbea, dansa sau fuma trabuc. Se pare că era la mijloc dorința refulată a lui Gerolamo de a admira valurile mării, de a pluti pe o corabie în mijlocul

talazurilor dezlănțuite. Bărbiile Lolei sugerau valurile mării, în neistovita lor mișcare, bărbiile Lolei îl făceau să viseze la marea dezlănțuită, la oceanul infinit ! Dar, deasupra acestor bărbii-valuri, Lola avea, din păcate, o guriță în formă de inimioară, care nu mai contenea cu boscorodelile !

Visul lui Gerolamo Fapaura era să scape de gura nevestei sale. Dar nu oricum ! Ci așa cum scăpase și străbunul său, Bombonello Fapaura, după cum istorisea legenda familiei. Să fugă într-o noapte, ascuns într-un coș de rufe, cărat de doi pirați, care, la nevoie puteau fi și simpli marinari... Să fie astfel îmbarcat, pe bordul unei corăbii, și să ia drumul mărilor. Corabia să ajungă în Triunghiul Bermudelor, iar de acolo, să se piardă, cu tot cu Gerolamo, în alte lumi, în alte universuri, de unde nu s-ar mai fi auzit cu siguranță, trăncănelile Lolei. Ei, visuri, visuri !

Desigur, problema principală într-o asemenea aventură ar fi fost coșul, adică dimensiunile coșului. Gerolamo era cît un taur. Înalt, lat în spate, cu gîtul scurt și gros, el semăna în totul, la chip și înfățișare, cu străbunul său, Bombonello Fapaura, al cărui portret în ulei trona în sufrageria apartamentului său, aflat la catul de sus al localului. Gerolamo avea nasul cam turtit, fălci puternice, gura un pic strîmbă, de parcă l-ar fi tras curentul. Ochii săi, cam bulbucați, de culoare vierzuie bătînd spre galben, erau ascunși sub sprîncenele-i stufoase. Părul, roșcovan îi stătea vîlvoi. În ciuda acestei înfățișări impunătoare, Gerolamo tremura ca un mielușel în fața nevestei sale. Uneori, după cîte o ceartă, Lola îl pedepsea punîndu-l să stea într-un butoi uriaș, special așezat în colțul bucătăriei localului. Dar Gerolamo nu se supăra, intra în butoi și visa că s-a ascuns astfel la bordul unui vas, care-l ducea în infinitul mărilor !

Prietenul său, bucătarul Ricardo, îi venea de obicei în ajutor, cu „furtunul consolator". Era vorba de un furtun pentru scos vinul, introdus cu iscusință printr-o gaură a butoiului, dinspre perete. Furtunul se întindea pînă la masa la care trebăluia Ricardo. Pe ascuns, bucătarul turna vin, cu ajutorul unei pîlnii, în furtun... și Gerolamo trăgea la măsea, pînă ce simțea că se clatină butoiul cu el, și adormea. Complotul celor doi era așa de bine pus la

punct, încît Lola n-a înțeles niciodată de ce îl găsea pe soțul său beat mort, după ce se terminau cele patru ore de pedeapsă. Piperonni îi explica plin de seriozitate Lolei, că bărbatul său se autosugestiona atît de puternic că stă într-un butoi cu vin și soarbe din el, că ajungea să se îmbete cu adevărat. Și îl lua cu el, la stabiliment, pentru a studia acest caz teribil de autosugestie. Acolo cei doi mîncau omletă și trăncăneau pînă se săturau despre extratereștri și Triunghiul Bermudelor.

Așadar, în acel local trăsnit, bărbierul-psiholog sta la o masă și își scria articolul pentru cel de-al treilea număr al revistei sale „Quarq-Squarq". Aici îl găsi și Benny Smile, care tocmai se întorsese dintr-o nouă escapadă făcută în Mexic.

O P T

Benny Smile naviga cu un aer dezorientat printre mesele acoperite cu steaguri piratерești, potrivindu-și mereu ochelarii ce-i alunecau de pe nasul umed din pricina căldurii. În cele din urmă, îl depistă pe bărbier, și se așeză la masa sa. Dar Pip continua să scrie, absorbit cu totul de ideile sale. Legănîndu-și șoldurile, ca o navă de mare tonaj, Lola se apropie, trase un scaun de sub masa celor doi, și își propti un picior de el. Cum rochia avea un șliț destul de generos, ieși la iveală o coapsă uriașă, pe care era tatuată harta zonei denumită „Triunghiul Bermudelor".

— Un nou pasager la bordul vasului nostru — exclamă ea, dîndu-și seama că Benny nu era un obișnuit al casei. Cum de te-ai rătăcit pe aici, puișor ? Arăți a șoarece de bibliotecă ! Tu, cel puțin, n-o să mă faci să împrăștii cu pene !

Benny arăta mai d grabă ca un cactus dintr-o seră — și de fapt idealul v.eții sale ar fi fost să se retragă într-o seră, împreună cu plantele și cărțile sale — și să trăiască acolo, departe de lumea dezlănțuită.

Benny o privea nedumerit, iar Pip scria impasibil. Lola se îndepărtă și comandă șampanie pentru noul venit. Un chelner-pirat se apropie, aferat, și dopul șampaniei pocni, sărind drept în ochiul stîng al lui Gerolamo. Acesta toc-

mai sta cocoțat pe catargul său, și visa că se bătea cu pirații din Madagascar. »Piratul Nas-turtit m-a lovit cu o săgeată în ochiul stîng !“ — își spuse el — și, scoțînd o legătură neagră din buzunar, își bandajă iute ochiul cu pricina.

Benny bău singur două pahare și simți că începe să se înveselească. După al treilea pahar avea impresia că localul se învîrte cu el, și că e prieten cu toată lumea.

Gerolamo se dădu jos de pe catarg și, potrivindu-și mereu bandajul cel negru de la ochi și prefăcîndu-se că șchiopătează, se apropie de masa la care stăteau cei doi prieteni. Puse mîna sa cea grea pe umărul pirpiriului Smile și zise cu o voce tunătoare :

— Mii de fulgere ! Un sclav nou a fost adus pe galera noastră ! E obositor să tot vîslești, băiete, nu ?

Smille, care tocmai ducea un pahar cu șampanie la gură, rămase consternat. În limbajul lui Gerolamo, „a vîsli“ însemna „a bea“, lucru pe care nu avea de unde să-l ghicească.

— Poate doriți să trageți și dumneavoastră o vîslă ? îl pofti Pip.

— Pe acest sclav îl cumpăr eu ! tună Gerolamo, spre bărbier. O sticlă de rom și cinci galbeni de aur sînt de ajuns ?

Smile făcea fețe-fețe, iar bărbierul își frunzărea foile, corectîndu-și ultimul articol. Lola, întorcîndu-se de masa lor, puse lucrurile la punct :

— Gerolamo, domnul e un client nou ! Lasă-l în pace, că altă dată nu ne mai calcă pe aici !

Și, către Smile :

— Scuzați-l, domnule... știți, soțul meu are poate prea multă imaginație !

— Prea multă imaginație ! bombăni Gerolamo. Știți de ce sînt oamenii nefericiți, domnule...

— Smile, Benny Smile, se prezintă celălalt.

— Ei bine, oamenii sînt nefericiți pentru că iau prea în serios tot ce e în jurul lor, tot ce se întîmplă. Nu-și folosesc imaginația. Eu unul, stînd toată ziua țintuit în acest local, aș înnebuni dacă mi-aș lua în serios rolul. Dar nu ! Îmi închipui că localul e o corabie ! Eu sînt căpitanul ei. Plec din Veneția, ajung la Capul Horn. Vînd pînzeturi, cumpăr sclavi !

— Noroc de mine, altfel corabia s-ar scufunda și ai da faliment ! adăugă arțăgoasă Lola, îndepărtîndu-se.

Smile privi întrebător, sughițînd ușor, cînd spre Pip cînd spre Gerolamo.

— Lumea e doar o iluzie — continuă acesta. Cel puțin, așa spun indienii. Și dacă e o iluzie, de ce n-aș face din ea o iluzie frumoasă ? Nu, eu nu sînt deloc nebun, eu doar joc ce rol îmi place, pe scena acestui lumi. Și-mi imaginez ce decor poftesc !

Și, către Lola :

— Șeherezado, adu-ne ceva bun de ciugulit !

„Seherezada" dădu din umeri și o luă spre bucătărie.

— Ei, vezi care e rețeta ? continuă Gerolamo. Eu sînt directorul Marelui Teatru. Le dau tuturor, cu mărinimie, rolurile la care visează !

Pip împături foile articolului său și-l întrebă pe Benny ce vești mai are din Mexic.

— Azi-noapte am venit ! oftă Benny.

— Cu motocicleta zburătoare ?

— Nu, cu avionul.

Și Benny privi cu înțeles spre Gerolamo, care se retrase discret.

— Acum o oră m-am trezit... și v-am căutat la stabiliment. Ucenicii dumneavoastră mi-au spus că vă pot găsi aici... Am venit într-un suflet să vă povestesc...

Și Benny îi relată urmarea aventurilor sale în Mexic. Așadar, se întorsese la vila-laborator a lui Wells, cu Ringo și motocicleta sa zburătoare. Dar, chiar a doua zi, Ringo fugi cu motocicleta și cu sticla de zglobulină, pe care Wells o preparase în vederea unor viitoare experiențe. Speriat, Wells plecase împreună cu Smile să-l caute pe cactusoidul dispărut. Wells era foarte supărat din această cauză. Importanta sa descoperire îi scăpase de sub control. De fapt, după ce Benny plecase împreună cu Ringo, el realizase că făcuse o mare gafă, lăsîndu-l pe Benny în laborator, vorbindu-i despre cercetările sale, cît și pentru faptul că îl lăsase pe Ringo să circule liber prin lume. Ca prim mijloc de prevedere, se dusese și ascunsese într-un anume loc, știut numai de el, atît manuscrisul dat de Sebastien, cît și documentele cu formula zglobulinei. Apoi îi comunicase și lui Sebastien, prin intermediul becului și andrelelor, că are anumite probleme și îl chemase la vila-labo-

rator, spre a se sfătui cu el. Dar Sebastien întîrziase să vină. În schimb, revenise Benny și Wells nu avusese puterea să-i refuze cererea de găzduire, mai ales că gafa tot fusese făcută. Dar iată că evenimentele luaseră o turnură neașteptată. Ringo fugise cu sticla de zglobulină, pe care Wells o păstrase în laborator, cu gîndul să-și continue cercetările.

Trei zile întregi, Benny și Wells îl căutaseră pe Ringo, dar zadarnic. Cînd, într-a patra zi, cei doi văzură în dosul unui pîlc de cactuși, o farfurie zburătoare....

— O farfurie zburătoare ! exclamă entuziasmat Pip. Spune-mi mai repede, cum a fost ?

Dar, dintr-o dată, în jurul lor prinseră să zboare fulgi de găină. Cîțiva clienți începuseră să se păruiască, iar Lola voia să restabilească ordinea. Gerolamo se apropie de masa lor, cu un platou plin cu clătite :

— Scufița Roșie trimite bunătăți bunicii ! strigă el. Echipaj, deoarece a început furtuna, propun să ne retragem în cabina mea ! spuse el, arătînd spre tavan.

— Vrei să mergem în apartamentul lui Gerolamo ? îl întrebă Pip pe Benny. La urma urmei, l-ar interesa și pe el teribil povestirea ta despre farfuria zburătoare pe care-ai văzut-o în Mexic !

Benny, care era cam ametit, consimți, deși îi promisese solemn lui Wells, și a doua oară, că nu va sufla nici o vorbă, nimănui, despre întîmplările din Mexic.

Din stradă, Petercott tocmai reperase platoul cu clătite, pe care le privea pofticios, prin geamul vitrinei, înghițind în sec.

N O U Ă

Cei trei o porniră, braț la braț, spre ușa bucătăriei, prin care se ajungea la catul de sus. De sub masă, ieși tiptil motanul Alexis, care pînă atunci stătuse ascuns acolo și ascultase totul. Văzîndu-l, unul din clienții berăriei, un domn gras și roșcovan la față, cu niște mustăți uriașe, îl arătă cu degetul și strigă :

— Ia uitați-vă ! Motanul verde ! Cel căruia i-a apărut poza în ziare. Iar dedesubt scria : „Vopsiți-vă pisicile și cîinii la Stabilimentul lui Piperonni, dacă doriți să aveți o întîlnire de gradul trei !“

Auzindu-l și alți clienți, la fel de cherchelițți, intrară în vorbă :

— Măi motane ! Chiar te-au luat extratereștrii ? !

— Nu zău ; ai prins șoareci pe o farfurie zburătoare !

— Aiureli ! Pip ăsta spune tot felul de bazaconii, numai așa, ca să-și facă reclamă !

— Puneți mîna pe el ! Zău, vreau motanul ! Poate vine diseară o extraterestră semănînd cu Brigitte Bardot, să mi-l ceară, pentru studii !

— Ia vezi, să nu vină o extraterestră cu un ochi în frunte și cu gît de girafă ! îi răspunse un altul.

— Poate te ia una ca asta pe tine de bărbat. Ai să ai parte de o soacră din Andromeda, cu solzi de pește și cu patru guri ! îi ținu isonul roșcovanul.

Un domn cu bărbuță de țap, care juca table la o masă cu un prieten înalt și sfrijit, oftă și spuse :

— Ehei ! grozave erau și manechinele alea ! Nu știți ce-am pățit pe vremea manechinelor lui Housebill ?

Ușa localului se deschise larg și în pragul ei apăru Vandermeer, care așteptase ca Piperonni să plece, pentru a veni să bea și el un pahar de bere... Motanul Alexis se strecură printre picioarele sale și o porni după Pip și Benny care mergeau ținîndu-se de braț spre „cabina căpitanului“ Gerolamo. Vandermeer se așează singur la o masă de la „tribord“.

— Hei ! îi strigă domnul cu barbișon, care juca table, ce mai faci, domnule Vandermeer ? N-ai găsit și dumneata, ca și mine, o sirenă în cada de baie, care să-ți spună, pe un ton languros, să folosești săpunul „Ullysses“ ?

— O sirenă ! Ho ! Ho ! Ho !

— Eu am găsit-o pe nevastă-mea cu un satîr în bucătărie. Cică ieșise din cuptor ! Tocmai îi spunea : „Consumați cu încredere marmelada „Dulcineea“ !

— Eu am găsit-o pe nevastă-mea cu un tip în pijama ! Ea, de colo, susținea că era extraterestru !

— Și nu era ?

— Aș ! De unde ? Era un vecin ! Dar ca să scape, se apucă să se fîțîie prin cameră și să-mi spună : „Pijamalele Zefir vă asigură un somn de calitate !“ Șarlatanul ! Credea că mă duce !

Pe mine m-a găsit nevastă-mea cu trei extraterestre care mă băteau la cap să folosesc nu știu ce detergent ! Și nici pînă în ziua de azi nu am reușit s-o conving că erau manechine subcuantice !

— Da ! Da ! Bine că s-a terminat cu reclama asta a extratereștrilor ! bombăni un alt bărbat, care avea un frate ce lucra la o firmă concurentă ce avusese de suferit de pe urma succesului firmei Housebill.

— Eu preferam manechinele ! oftă un tînăr cu mustăcioară. Dar acum, pe străzi, circulă niște filozofi și bat oamenii la cap cu teoriile lor !

— Piperonni spune că sînt tot extratereștri !

— Ei, Piperonni ! Asta nu visează decît extratereștri... și pe Rosa ! Apropo, domnule Vandermeer, am auzit că ai să-i lași să se căsătorească...

Vandermeer, un tip solid, care plesnea de sănătate, cu obrajii roz și niște teribili favoriți roșcovani, îl fixă cu ochii săi albaștri pe curiosul client, și-i răspunse tărăgănat :

— I-aș da-o pe fiică-mea de nevastă numai dacă aș ști că afurisitul ăla de gheb e o pușculiță doldora de aur !

— He ! He ! Dar acum Pip s-a îmbogățit ! Ce naiba !

— Da, e drept. Dar eu nu vreau să am un ginere ghebos ! Am zis-o !

În clipa aceea în local se făcu liniște deplină. Un bărbat cam la patruzeci de ani, îmbrăcat în chiton alb, își făcuse intrarea, plin de demnitate. Își roti privirile prin încăpere și în cele din urmă, văzîndu-l pe Vandermeer, se duse și se așeză la masa lui.

— O bere la tribord pentru filozoful Socrate — strigă el către Lola Fapaura, care rămăsese încremenită în mijlocul încăperii, cu o farfurie cu alune în mînă.

Imediat se porniră șușoteli :

— Pe legea mea, e chiar Socrate !

— Da, da, e chiar unul din Socrații care bîntuie străzile !

— Și oare de ce s-a așezat la masă cu Vandermeer ?

— Ssst ! Tăcere ! interveniră mai multe voci. Vrem să auzim ce vorbesc !

Socrate ciocni cu Vandermeer și îi spuse :

— Va să zică, nu vrei s-o lași pe Rosa să se căsătorească cu Piperonni ? Și asta pentru că el n-ar fi frumos !

— Frumos ? Păi dacă ar fi numai urît ! Dar e și urît, și ghebos ! Nu știu ce-a găsit fiică-mea la el !

— Un suflet ales. Un suflet frumos.

— Pfuui ! Ce, sufletul se vede ? ! Cum adică, un suflet frumos ?

— La fel aș putea să te întreb și eu : de unde știi că e urît la trup ? Știi tu ce e „frumos“ și ce nu ?

Vandermeer dădu din umeri.

— Știi tu — continuă Socrate — ce înseamnă o mașină frumoasă ? O clădire frumoasă ? Un cuțit frumos ?

Lăptarul se foi, încurcat, pe scaun.

— Recunoști că aceste lucruri sînt frumoase dacă sînt bine adaptate scopului pe care vrem să li-l dăm ?

— Ah ! Da ! Chiar așa gîndeam și eu !

— Ei bine ! Atunci spune-mi, de ce este Piperonni urît ?

— Are ochii bulbucați !

— Ei, bine ! Dar pentru care scop avem nevoie de ochi ?

— Pentru a vedea, după cîte mi se pare — răspunse șovăielnic Vandermeer — și cîțiva clienți chicotiră.

— Dacă e așa, atunci ochii lui Piperonni sînt mai frumoși decît ai dumitale. Ai dumitale nu văd decît în fața lor, pe cînd ai lui Pip văd și pe de lături — tocmai pentru că sînt bulbucați !

— Ha ! Ha ! L-a înfundat ! strigă domnul cu barbișon.

— Atunci poate vrei să spui, domnule, că nasul dumitale, borcănat și cîrn e mai frumos decît nasul meu, drept și bine proporționat ? bolborosi furios Vandermeer.

— Desigur ! Și asta, deoarece natura ne-a dat nări ca să percepem mirosurile. În timp ce nările dumitale se dirijează spre Pămînt, nasul meu cîrn se deschide către toate vînturile și parfumurile din univers !

Și, adulmecînd aerul, Socrate adăugă, plescăind pofticios :

— Ah ! Tocmai simt un miros delicios de friptură !

— O friptură de purcel la tribord ! urlă Lola Fapaura spre bucătărie.

Vandermeer trînti furios cu pumnul în masă :

— Acum poate vrei să spui că și cocoașa din spatele lui Piperonni e frumoasă ?

— În măsura în care îl ajută pe acest bărbier să stea mai bine aplecat deasupra clienților, da, e frumoasă. Și apoi, de-ar fi să admitem că Pip ar fi urît și ghebos, atunci ar trebui să recunoaștem că el a căutat să-și compenseze aceste defecte prin calități morale. Piperonni este bun, înțelept, harnic și foarte cult. Pentru asta îl place Rosa. Iată de ce, înțelept ar fi din partea dumitale să-i lași să se căsătorească !

În sală răsunară aplauze și fluierături. Furios, Vandermeer se ridică în picioare și, roșu de furie, ieși trîntind ușa.

Z E C E

— Așadar eu și Wells am văzut, după un pîlc de cactuși, o farfurie zburătoare — își depănă Smile mai departe firul povestirii. O ușă s-a deschis și s-a coborît o scară. Dar, imediat ce-am urcat pe farfuria zburătoare, împreună cu Wells, m-a apucat așa, ca un fel de toropeală... și am adormit. Cînd m-am trezit, zăceam întins pe spate, pe o masă de faianță.

...Stăteau în sufrageria lui Gerolamo, în jurul unei mese ovale, acoperite cu un macrameu ce reproducea harta lumii. Mileul fusese lucrat de Lola. Pe un perete, trona un tablou uriaș, cu rama aurie. Era tabloul lui Bombonello Fapaura, piratul timid. Despre acest tablou, Gerolamo spunea cunoscuților săi că e un „tablou magic". Pictorul ar fi fost un vrăjitor, care ar fi încorporat sîngele lui Bombonello în culori. Și ar fi folosit un anumit ritual cînd l-a pictat, conferindu-i astfel modelului viață veșnică. Cîtă vreme tabloul era în bună stare, Bombonello trăia sănătos și tînăr, avînd mereu vîrsta la care era reprezentat în tablou.

— ...Deci eram întins pe masă — urmă Smile. Eram conștient, însă ca și paralizat. Nu mă puteam mișca de fel. Și, privind în jur, ce văd ?

Aici Benny se opri, privind cam intrigat înspre ușă.

— Ei, ce-ai văzut ? întrebară în cor Pip și Geralomo, cercetînd din ochi clătitele, ca să le înșface pe cele mai rumene.

— Sergentul Petercott ! rosti cu glas scăzut Benny.

Pip clătină neîncrezător din cap :

— Sergentul Petercott pe o farfurie zburătoare în Mexic ? De unde și pînă unde ?

— E de-ai noștri ! se mulțumi să comenteze Gerolamo, mestecînd cu poftă și făcînd iar cu ochiul.

Smile tuși, încurcat. Iar Gerolamo, uitîndu-se prin încăpere după o carafă cu apă, văzu că ușa salonului era deschisă și că sergentul Petercott îi privea oarecum implorator.

— Aha ! Valetul de cruce al străzii Trei Sîmburi ! mormăi el. Hai, intră cu totul, dacă tot ai început. În

viață nu e bine să faci lucrurile doar pe jumătate.

Atunci Petty intră și luă loc, oarecum sfios, pe marginea unui scaun. Întinse mîna, luă o clătită și o examină pofticios. Apoi, hodoronc-tronc, așa, ca să se afle în treabă:

— Aceste superclătite seamănă cu documentul acela, pictat în mîna lui Bombonello !

Într-adevăr, piratul Bombonello fusese pictat ținînd în mîna dreaptă un sul de hîrtie galbenă, răsucit ca un cilindru. Petty murea de curiozitate, gîndindu-se ce putea să fie oare scris în acel document. Dar aceasta nici Gerolamo nu știa.

Sergentul ciuguli din clătită, îi plăcu gustul și se așeză mai cu temei pe scaun.

— Hai, Benny, dă-i drumul ! oftă Pip. Numai pereții au urechi, Petercott are doar stomac !

— Deci văd un extraterestru în fața mea. Unul din aceia... cu pielea verde și cu țepi... Extraterestrul mi-a spus că îl cheamă Xintu și că nu-mi va face nici un rău. Apoi m-a atins cu un soi de vătrai de argint. Atunci am simțit furnicături prin tot corpul și, brusc, mi-a dispărut frica și am putut să mă mișc !

— Un vătrai din ăla mi-ar fi și mie de folos, cînd zac ca un butuc în pat și nu mă pot trezi — comentă Petty.

— Deci mă dau eu binișor jos de pe masă — continuă Benny. Mă aflam într-o încăpere circulară foarte curată. Pardoseala era metalică și din ea, ca și din pereți, emana o lumină albăstruie. Camera avea trei uși arcuite. În aer plutea un miros de zahăr ars.

— Poate făceau și extratereștrii clătite — își dădu părerea, Petty.

— Taci, mamelucule sau îți tai limba ! rosti emfatic Gerolamo, ce intrase probabil în rolul sultanului ce ascultă solul venit din partea extratereștrilor.

— Așadar, extraterestrul cu pricina a început să-mi vorbească. Mi-a spus că se numește Xintu. Ba, mai mult, că mă cunoaște destul de bine. Neamul său se trage din cactuși, din care pricină îl interesează pămîntenii care fac colecții de cactuși. Xintu mi-a mai spus că echipajul farfuriei pe care mă aflam venise de pe o planetă îndepărtată... și că face parte dintr-o expediție de zece farfurii zburătoare, care toate intră într-o navă-mamă, sub formă de trabuc ! Fiecare echipaj, de pe fiecare farfurie, avea o altă misiune. El, Xintu — care era șeful echipajului de

pe farfuria respectivă — avea misiunea de a studia teoria bermulativității.

— Asta ce mai e ? se interesă Pip.

— Termenul nu vine cumva de la Bermude ? Triunghiul Bermudelor ? întrebă curios Gerolamo.

— Dar ia spune, polițiști nu aveau printre ei ? făcu sergentul. Vorba ceea : fiecare cu ce-l doare !

— Vă lămuresc imediat — continuă Smile. Da, domnule Petercott, după cîte am înțeles, una din cele zece farfurii are la bord — după cum mi-a relatat Xintu — un echipaj compus exclusiv din polițiști extratereștri. Menirea lor este de a urmări bunul mers al expediției, de-a raporta șefilor de pe planeta de origine cum merg lucrurile, și de-a interveni, în caz de nevoie...

— Aha ! spuse mulțumit sergentul. Detectivi și polițiști extratereștri ! Mi-ar place să îi cunosc ! Ăștia precis au relații la Cosmopol !

Benny povesti mai departe :

— Xintu s-a oferit să-mi dea o probă concretă de teoria bermulativității. M-a condus în altă încăpere care părea a fi tot așa de mare ca și întreg aparatul lui de zbor. În acea încăpere se aflau trei ființe ce stăteau în trei fotolii, cu spatele la mine și cu fața spre un tablou de bord. Purtau pe capete niște căști ce erau conectate prin niște fire, la acel tablou de bord, sau ce-o fi fost el. Mai erau acolo tot felul de ecrane, de butoane și butonașe. Xintu a apăsat pe un buton. Atunci fotoliile s-au întors spre mine. În clipa aceea am văzut...

Aici Smile se opri și privi atent pe cei din jurul său. Părea că nu are curajul să continue

— Ei, hai, raportează o dată ce-ai văzut ! mîrîi Petty, mestecînd a treia super-clătită.

— În scaune se aflau trei ființe umane. În primul fotoliu era un alt Benny Smile. Adică un individ care semăna identic cu mine. În al doilea, un bărbat îmbrăcat cu un chiton alb, care semăna cu anticul filozof Socrate. În al treilea fotoliu era Wells, vecinul nostru de pe strada Trei Sîmburi. Toți trei stăteau nemișcați și priveau impasibili, în gol. Păreau hipnotizați.

— Și nu le-ai cerut actele de identitate ? comentă sergentul.

— I-am pipăit. Erau oameni, în carne și oase. Xintu a scos căștile de pe capul celui ce semăna cu mine. L-a

atins cu vătraiul și acesta a început să se miște. „Cum vă cheamă ? Cine sînteți ?“ l-am întrebat eu, curios. Iar el a răspuns : „Numele meu este Benny Smile. Sînt profesor de biologie. Am o mare pasiune pentru cactuși. Unde mă aflu ? Dar dumneavoastră, care semănați așa de bine cu mine, cine sînteți ?“ Xintu l-a atins iar cu obiectul acela care aducea a vătrai. Și apoi i-a pus din nou căștile pe cap. Individul a recăzut în starea aceea de apatie de la început.

Pip, Gerolamo și Petty îl ascultau cam neîncrezători.

— Pe urmă, Xintu l-a atins cu vătraiul pe cel din al doilea fotoliu. Acesta a început să vorbească în greaca veche. A spus că îl cheamă Socrate, că e din Atena și s-a interesat dacă noi nu sîntem cumva zei... cel puțin, așa mi-a tradus Xintu. Știți, Xintu avea un translator universal, un mic aparat, cît o cutie de chibrituri, prins pe după gît cu un lanț de argint. Aparatul repeta ca un ecou, spusele persoanei ce vorbește o altă limbă ; le repeta chiar cu vocea persoanei, dar în limba lui Xintu, apoi Xintu mi le traducea mie.

— Eh, tehnică extraterestră ! murmură extaziat Petercott.

— Pe scurt, Benny Smile II era adus de pe o planetă identică Pămîntului, un Pămînt al secolului XX. Socrate, de pe o planetă identică Pămîntului, dar aflat în epoca antichității. Numele planetelor nu erau identice, cea a lui Benny II se numea Terassis ; cea a lui Socrate — Erttis.

— Și de ce-i luase de pe acele planete ? se interesă Petty.

— Ca să-i studieze. Să adauge noi date la teoria bermulativității. Pe Socrate trebuia să-l ducă înapoi cît mai repede, deoarece pe Erttis tocmai urma să aibă loc faimosul proces al înțeleptului...

— Dar era o ocazie bună de a schimba istoria — opină Pip. De ce să-l ducă înapoi pe Erttis ? Ca să bea cupa de cucută ?

— Xintu mi-a spus că avea voie numai să studieze persoanele identice din universuri, dar nu să și schimbe cursul istoriei...

— Și cu Wells, ce era ?

— Noi ne urcasem împreună pe farfurie. Extratereștrii îl studiaseră și pe el. Dar să vedeți ce s-a întîmplat ! Tocmai îi scosese Xintu lui Wells căștile și îl atinsese cu

vătraiul, cînd lîngă noi a apărut un individ îmbrăcat în pijama. I-a spus lui Xintu că are de discutat ceva urgent cu Wells.

— Aha ! Aha ! bombăni triumfător Petty. Cumnățelul... extraterestrul în pijama !

Și le expuse pe scurt istoria cumnatului dispărut în pijama, așa cum o auzise de la Wells.

— Tipul în pijama împreună cu Wells s-au retras în încăperea alăturată... — continuă Benny.

— Și tu n-ai putut să tragi cu urechea la ce-au vorbit ? Individul ăsta în pijama este foarte suspect !

— Dar tu de unde știi de el ?

— Eu știu totul și ceva pe deasupra ! răspunse lăudăros Petty. Asta îmi este meseria ! (Fraza cu „Știu totul și ceva pe deasupra", aparținînd lui Pico de la Mirandola, o auzise de la bărbierul-psiholog și o introdusese în repertoriul propriu).

— Ei, și ce s-a mai întîmplat ? întrebă Gerolamo. Ah, ce mi-ar place să mă ia pe o farfurie... să mă ducă aiurea, în cosmos...

— Mie îmi spui ? replică visător bărbierul.

— Xintu s-a oferit să-mi vorbească despre teoria bermulativității. Să vedeți ce interesantă e ! Pentru asta, mi-a dat niște hărți înfățișînd universuri și galaxii diferite, pe care existau planete identice pămîntului nostru. Mi le-a făcut cadou, o să vi le arăt imediat ! Și s-a oferit să-mi arate sistemul de propulsie al farfuriei zburătoare, sistem care cică ar avea legătură cu teoria bermulativității !

— Ei, hai, arată-ne și nouă hărțile ! făcu neîncrezător sergentul. Sînt trecute oare pe ele și planetele pe care există alți sergenți Petercott ?

Smile își pipăi buzunarele hanoracului și scoase la iveală un obiect cilindric, învelit în ziar. Pe cînd dezlega sforile cu care era înfășurat, continuă :

— Culmea culmilor a fost cînd Xintu m-a condus să-mi arate sistemul de propulsie. Trebuia să trecem prin camera în care se retrăsese domnul acela în pijama și Wells. Ei bine, în camera respectivă nu se mai afla nici un fel de Wells, ci un alt Socrate, identic cu Socrate cel de pe Erttis, adică un bărbat de șaptezeci de ani, care dialoga cu individul în pijama !

— M-aș fi mirat să vezi un alt Petercott — spuse sergentul.

— Dar și Xintu s-a mirat de aceasta. A început să vorbească într-o limbă necunoscută mie, cu tipul în pijama, pe urmă și-a continuat drumul către camera în care se aflau clepsidrele acelea ciudate...

— Și nu l-ai întrebat unde era Wells ? Și ce era cu acel al doilea Socrate ? tună Petty.

— Ba da, dar Xintu mi-a răspuns că asta nu mă privește deocamdată pe mine. Să vedeți acum cu clepsidrele...

Între timp, Smile reuși să dezlege sforile, desfăcuse ziarul, scoțînd la iveală niște foi de papirus, înfășurate sub forma unui cilindru. Le întinse, le netezi. Foile erau notate mărunt, cu o scriere necunoscută, semănînd cu hieroglifele.

În clipa aceea se auzi un tărăboi mare, dinspre stradă. Se repeziră cu toții la fereastra deschisă. Prin mijlocul străzii trecea un convoi comic : cinci ucenici ai lui Pip alergau după o pisică siameză. Probabil era pisica unei cliente, ce fusese adusă pentru a i se vopsi blana și care scăpase din curtea stabilimentului. Pisica se strecură pe ușa deschisă a localului și ucenicii o urmară.

— Iată, au intrat cu toții în localul meu, observă Gerolamo. Lola o să se enerveze cînd o să vadă ce tevatură va ieși !

Se întoarseră înapoi la masă. Smile voia să-și continue povestea. Cînd colo... în spatele său apărură pe neașteptate doi bărbați îmbrăcați în haine negre. Unul dintre ei întinse mîna și luă papirusurile de pe masă.

— Așadar, asta era ! comentă el, cu o voce metalică, uniformă. Domnul Wells s-a refugiat pe farfuria zburătoare aflată sub comanda lui Xintu. Ce spui, Rafael ?

Celălalt om în negru îi răspunse :

— Da, Mikael, e clar. Doar ai auzit și tu relatarea cetățeanului Benny Smile. E clar, Sebastien l-a ajutat pe Wells să ia chipul bătrînului Socrate. De altfel, Wells și semăna destul de bine cu marele înțelept. Și dacă i-a mai dat și o tabletă BSC-II... Iată de ce nu-l găseam noi nicăieri...

— Da, bun travesti — își dădu cu părerea și Mikael.

Doar eu însumi am făcut de două ori cîte o inspecție pe farfuria zburătoare comandată de Xintu... Ei bine, eu am văzut acolo doi bărbați identici, dar Xintu mi-a spus că făcuse rost de doi Socrați, de pe planete diferite, și că îi luase la bordul navei sale pentru a studia teoria bermulativității. Deci, unul din cei doi Socrați este cetățeanul Andrew Norbert Wells, cel pe care-l căutăm noi ! Să mergem să raportăm !

Apoi, către cei de față :

— Papirusurile se confiscă. Și nici o vorbă, nimănui, despre cele ce ați auzit de la domnul Benny Smile, relativ la Wells și la activitatea sa din vila-laborator din Mexic !

Spunînd aceasta, cei doi oameni în negru se făcură nevăzuți, lăsîndu-i uluiți pe cei patru cetățeni trisîmburiști.

PARTEA A PATRA

U N U

Al doilea număr al revistei Quarq-Squarq avu un succes și mai mare decît primul. Și pe drept cuvînt, căci cuprindea în paginile sale un interviu luat de către Piperonni lui Benny Smile, o relatare despre „găinile-fotograf", dialoguri dintre Socrate și oameni ai secolului XX (consemnate de motanul Alexis !), un articol despre „oamenii în negru" și altele despre Atlantida, extratereștri și regatul subpămîntean al Agarthei.

În interviul său, Benny Smile vorbea despre călătoria efectuată în Mexic, întîlnirea cu farfuria zburătoare, dar, la rugămintea lui Pip, nu pomenea nimic despre Wells sau despre vila-laborator a acestuia.

Povestea găinilor-fotograf stîrni senzație. Era, practic, vorba de găinile lui Piperonni care, după ce ciuguliseră din cactusul Ringo, în timp ce acesta era încuiat în coteț și se lupta cu ele, deveniseră găini „zglobulinice" care vorbeau (dar vădeau doar o inteligență destul de redusă). În schimb, posedau capacitatea miraculoasă de a face ouă-fotografii, care aveau imprimate pe coaja lor imaginile receptate de respectivele găini în momentul cînd le slobozeau. Primul care observase această minune fusese Petercott. Traversînd curtea stabilimentului, spre a-i face o vizită brăbierului-psiholog și a-i cere amănunte despre Smile și despre cactusul ajuns acum gloria străzii Trei Sîmburi, văzu o găină ouîndu-se. Se proțăpi în fața ei, gata să înșface oul proaspăt, spre a-l consuma cu borș crud și miere, după cum îi recomandase medicul. Observă însă că pe coaja albă, strălucitoare, era imprimată imaginea sa. I-a raportat imediat faptul lui Pip iar acesta, cînd a aflat despre ce este vorba, s-a apucat neîntîrziat să comercializeze ouăle-fotografii. Clienții și clientele care

solicitau acest lucru, puteau obține oul cu chipul lor imprimat pe el pentru suma de numai cinci dolari. Și afacerea mergea de minune !

Din numărul 2 al revistei Quarq-Squarq spicuim :

TREI OAMENI ÎN NEGRU *

„Un caz simptomatic a fost cel al lui Albert E. Bender. Acesta organizase un birou internațional OZN. El reușise să adune o serie de date pe baza cărora se putea deduce adevărata explicație a originii farfuriilor zburătoare și a scopului lor. Pe această temă, Bender a scris un eseu, pe care l-a trimis prin poștă unui prieten de încredere. Aceasta se petrecea în septembrie 1953. Peste puțin timp, Bender a primit vizita a trei oameni îmbrăcați în negru ; unul din ei ținea în mînă scrisoarea lui Bender. Ei i-au impus să țină secrete concluziile sale despre OZN-uri, tocmai fiindcă, dintre toți cei care se ocupau cu această problemă, el găsise soluția corectă.

Bender le-a vorbit unor prieteni de-ai săi despre această vizită, dezvăluindu-le că ori de cîte ori dorea să vorbească despre OZN-uri, îl apucau îngrozitoare dureri de cap care, se pare, erau controlate de oamenii în negru.

Singurul lucru pe care l-a putut destăinui a fost că, atunci cînd oamenii vor afla adevărul despre OZN-uri, se vor produce schimbări dramatice, iar știința va primi o mare lovitură.

CONCLUZII DESPRE OZN-uri

de Jacques Vallée

OZN-urile au fost văzute pe parcursul întregii istorii umane cunoscute și au primit întotdeauna o explicație în termenii culturii-gazdă. În antichitate, ocupanții OZN-urilor erau luați drept zei, în evul mediu — drept magicieni, în secolul al XIX-lea — drept genii ale invențiilor, în sfîrșit, în epoca noastră — drept vizitatori interplanetari.

Tendința actuală de a privi OZN-urile ca purtînd cu ele vizitatori veniți din spațiu nu e bazată pe un ratio-

---

* Pasaje luate din lucrările : „Colegiile invizibile“ de Jacques Vallée. „Istoria secretă a omenirii“ — de Bert Charroux și „Oameni, demoni, zei“ — de Ferdinand Ossendowsky.

nament în întregime logic. S-ar putea ca acest fenomen să aibă o explicație mult mai complexă. De exemplu, o tehnologie ce utilizează pentru deplasările OZN-urilor o anume structură spațiu-timp sau avînd originea într-un eventual univers paralel. Dacă timpul și spațiul nu sînt atît de simple cum le presupune azi fizica, chestiunea de a afla „de unde vin ei" s-ar putea să n-aibă sens. Cheia înțelegerii problemei rezidă în efectele psihice pe care le produce fenomenul (sau la schimbarea de conștiință psihică pe care o facilitează la cei care îi observă). Viețile martorilor sînt schimbate profund și ei dezvoltă talente stranii, consecințe psihologice pe care aceștia nu le stăpînesc întru totul. Numărul martorilor care relevează și publică detaliile unor asemenea experiențe este mic pentru că marea majoritate păstrează această experiență ca pe una strict personală.

Totul se desfășoară ca și cum fenomenul ar fi produs de o tehnologie urmînd scheme și reguli foarte precise, deși fantastice după standardurile umane. S-ar putea ca influența asupra creativității și aspirațiilor umane să fie foarte mare. Faptul că noi nu deținem metoda științifică de analizare a acestor influențe nu e decît o nouă probă a faptului că noi știm încă foarte puțin despre propria noastră viață psihică și determină o tristă concluzie asupra stadiului cunoașterii noastre în ce privește spiritul uman.

SOCIETĂȚI SECRETE EXTRATERESTRE

The aetherius society — aetherius house, Fulham Road, London

Gr. Georges King conduce un cerc care se întrunește la adresa de mai sus. El afirmă că poate coresponda telepatic cu extratereștri și că face adeseori vizite pe alte planete în stare de proiecție astrală. Din aceste călătorii el aduce informații științifice pe care le păstrează secrete față de publicul larg, nedivulgîndu-le decît adepților săi: teleportarea, utilizarea radionilor, posibilitatea de a călători cu o viteză de patru milioane de ori mai mare decît a luminii, controlul perfect al forțelor cosmice etc. După părerea sa, venusienii ar avea puterea de a schimba locul planetelor în sistemul solar.

Membrii A.S. afirmă existența farfuriilor zburătoare și voința extratereștrilor de a salva pămîntenii de la consecințele gravelor lor erori. După părerea lor, maeștrii precum Buda, Confucius, Socrate ar fi inteligențe ale spațiului cosmic, folosindu-se de corpuri terestre pentru a-și îndeplini misiunile lor.

EUGENIO SIRACUZA PRIMEȘTE UN MESAJ DIN PARTEA UNEI CONFEDERAȚII INTERGALACTICE

Pe cînd avea 33 de ani, Eugenio Siracuza văzu pe cer o farfurie zburătoare. El auzi atunci o voce interioară care-i dezvălui misterele creației, ale cosmogoniei, și îi vorbi despre viețile sale anterioare, cît și despre misiunea sa actuală pe Pămînt. Astfel, el află că, în urmă cu 12 000 de ani, era student în Posseidon, în Atlantida, într-o societate bazată pe dragoste și înțelepciune.

După cîtva timp, plimbîndu-se într-o seară pe muntele Etna a întîlnit ființe extraterestre, cu care a intrat în contact telepatic. Era vorba de două ființe înalte, atletice, cu plete blonde pînă la umeri, îmbrăcate în costume spațiale argintii. La glezne și la încheieturile mîinilor purtau niște brasarde ce păreau a fi făcute din aur, iar talia le era înconjurată de o centură luminiscentă. Pieptul le era împodobit cu plăci strălucitoare. Unul din ei a îndreptat asupra lui un obiect pe care îl ținea în mînă și din care țîșnea o lumină verde. Drept urmare, Eugenio fu cuprins de un puternic sentiment de calm și de încredere.

— Noi te-am așteptat, îi comunicară telepatic ființele extraterestre. Înregistrează în memorie cele ce-ți vom spune.

Urma un mesaj la adresa tuturor șefilor de state de pe glob :

„Sîntem trimișii unei confederații intergalactice care întrunește un foarte mare număr de planete din univers. Confederația pe care o reprezentăm a făcut procesul civilizației pămîntene. După părerea noastră, Pămîntul, cu istoria lui sîngeroasă, seamănă mai mult cu un ospiciu. Pe Pămînt au existat crime numite acte de eroism, conjurații ale minciunii, violență, ură rasială. Oameni de va-

loare care au adus importante contribuții la progresul uman — Socrate, Bruno, Galilei, Mozart au fost uciși, ponegriți, lăsați să se zbată în nevoi și necazuri. Au fost distruse în jafuri și războaie sau din voința potentaților documente de o covîrșitoare valoare, în care s-ar fi găsit azi soluții pentru nenumăratele probleme cu care este confruntat Pămîntul.

Omenirea n-a învățat nimic din experiențele tragice prin care a trecut. Omenirea se înarmează în continuare în timp ce, cu un mai susținut efort al tuturor savanților lumii s-ar putea descoperi chiar și posibilitatea călătoriilor în cosmos, unde există nenumărate planete nelocuite, pe care ar putea exista viață".

„TRIUNGHIUL BERMUDELOR ȘI ATLANTIDA"

de BERT CHARROUX

Au existat mereu doi poli geografici tereștri, opuși celor doi poli magnetici. Acum cîteva mii de ani, Atlantida rivaliza cu țara lui Mu. Mu, acest misterios continent care se afla situat în centrul Pacificului, exercita mai puțină atracție decît Atlantida, desigur, în virtutea depărtării sale de Occident. Or, s-ar părea că la a 35-a paralelă în Triunghiul Bermudelor, există vestigii ale acestui continent.

Se pare că scufundătorul francez Dimitri Rebicoff a fost primul care a remarcat importantele mase geometrice aflate lîngă coasta de vest a insulei Bimini. În colaborare cu profesorul american Manson Valentin, el a făcut cercetări din avion, prilej cu care a luat vederi convingătoare : aceste mase geometrice sînt ziduri autentice !

Avînd în vedere estimarea de către arheologi la o vechime de 12 000 de ani, ajungem la data Potopului și trebuie să ne gîndim că vestigiile de la Bimini aparțineau unui continent atlantic antediluvian, al cărui nume este consacrat încă de la Platon : Atlantida.

Edgar Gayce a avut o viziune aproape clasică despre ceea ce a fost Atlantida. Ea a suferit trei distrugeri : primele două, pe la anul 15600 înainte de era noastră, au împărțit continentul în insule. A treia a constituit-o scufundarea în ocean a ceea ce mai rămăsese. Vechiul con-

tinent se întindea de la Marea Sargaselor la insulele Azore, pe o suprafață egală cu a Europei și a Asiei Mici, la un loc. Înaintea ultimului cataclism, atlanții au migrat spre Peru, Egipt, Mexic sau în America — New Mexic și Colorado.

Pietrele atomice. *Atlanții au descoperit secretul capturării energiei solare, pe care o concentrau asupra unei pietre cu proprietăți magnetice, care emitea mai multă energie decît primea! Această energie, pe care în terminologia zilelor noastre o vom numi produs al dezintegrării atomice, era distribuită în diferite circuite de utilizare: industrie, transport, menaj — „așa cum ne servim azi de radio pentru a ghida vehiculele".*

Marea Piatră Atomică era așezată într-o construcție în formă de dom, prevăzută cu panouri culisante, ca la observatoarele astronomice. Strălucirea sa se exercita în toate direcțiile. Radiațiile care se propagau erau invizibile, dar acționau asupra pietrelor-suport de forță, care furnizau energie motrice avioanelor, vehiculelor de plăcere care circulau aproape de Terra, sau navelor mergînd pe sub apă. Se pare că asemenea pietre erau folosite și ca sursă de energie pentru farfuriile zburătoare; atlanții cunoșteau secretul folosirii lor în scopul spargerii barierelor spațio-temporale.

Piatra cu energia solară era un cristal mare, cilindric. Partea de sus era tăiată pentru a capta energia și a o concentra în mijlocul cilindrului.

Se pare că folosirea nesăbuită a energiei atomice ar fi provocat dezintegrări neprevăzute în natura înconjurătoare, radiațiile ar fi determinat apariția unor specii monstruoase — de pildă, niște lupi uriași, care bîntuiau continentul.

În cele din urmă, stațiile atomice, supuse la un registru prea ridicat sau poate rău reglate, au fost cauza directă a distrugerii finale, a scufundării Atlantidei.

Toate acestea par a fi adevărate. Oare în poveștile orientale cu rubine magice, inele cu diamante fermecate, zîne cu stea în frunte nu e vorba de „piatra de energie solară", a cărei amintire a fost, între timp, transfigurată de legendă?

DESPRE ATLANTIDA

După documentele secrete ale bibliotecii Rosecrucienilor AMORC, Platon a fost depozitarul tradiției atlantiene iar relatarea sa este autentică.

Se crede că o parte din învățătura AMORC a fost relevată membrilor asociației de Marele Maestru Raymond Bernard. Atlantida, scrie acesta, continent puternic civilizat și dispunînd de mijloace de comunicare și transport pe lîngă care cele pe care le cunoaștem azi sînt nimic, era, la vremea respectivă, INIMA LUMII. Popoarele „colonizate" primeau o cunoaștere pe măsura disponibilității lor. În unele țări deosebit de „deschise", era stabilită o filiație directă de către Colegiul înțelepților, adică de cei mai inițiați în acel timp, depozitari ai înțelepciunii secrete. Această filiație era marcată prin TEMPLUL PIRAMIDAL, după imaginea piramidei supreme, unde stătea Colegiul și era păstrată cunoașterea. O singură piramidă a reprodus ulterior piramida supremă, deși la o măsură diferită: piramida zisă a lui Keops. Ea perpetuează în fața lumii INTEGRALITATEA înțelepciunii atlanteene, pe cînd celelalte nu relevă decît o parte.

Atlanții cunoșteau natura și puterea unor forțe cosmice. Piramidele, dolmenii și menhirii marcau cu precizie locurile de conjuncție a forțelor de focalizare a energiei universale. Poate erau legate, din punct de vedere al energiei, de piramida supremă, astfel, încît întreg Pămîntul constituia un fel de receptacol extrem de eficace pentru forțele cosmice.

Piramida supremă a fost alterată în urma intrigilor ignoranților și ambițioșilor, iar catastrofa planetară care a înghițit Atlantida a transformat profund suprafața Terrei, gravîndu-se în imaginația populară sub numele inexact de Potop. În timpul catastrofei, înțelepții supremi s-au refugiat în Egipt. Ei au salvat astfel cunoștințele științifice și tehnice care făceau din Atlantida un continent a cărui civilizație n-a fost egalată nici azi.

Cunoștințele atlanților veneau dintr-o altă galaxie și au fost aduse de cei care au devenit primii șefi ai Atlantidei. Unii dintre acești extratereștri au plecat, alții au rămas pe Terra în misiune. De la aceștia din urmă provine întreaga civilizație a lumii noastre.

AGARTHA — ARHIVELE SECRETE ALE TUTUROR CIVILIZAȚIILOR DIN TRECUT

de FERDINAND OSSENDOWSKI

Imensele labirinturi subterane ale regatului Agarthei sînt semnalate în cele mai diferite regiuni ale globului pămîntesc : deșertul Goby, Thibetul, Islanda, Lumea nouă, Polinezia etc. Agartha înseamnă în sanscrită „insesizabilul", „intangibilul", „inviolabilul". Accesul în acest misterios regat, în care sînt ascunse arhivele secrete ale tuturor civilizațiilor din trecut (printre care și ale Atlantidei) este supus oscilațiilor, după etapa ciclică în care se află omenirea. Tot felul de mărturii fac caz de barierele magnetice obținute prin mînuirea unor forțe invizibile, grație cărora inițiații din Agartha interzic oricărui posibil intrus intrarea în regatul subteran.

Un lama tibetan a făcut unui cunoscut savant european următoarea confidență :

„Oamenii din Shamballah (capitala Agarthei) se arată citeodată în lume spre a-i întîlni pe colaboratorii lor care trăiesc pe pămînt. Ei trimit uneori, spre binele omenirii, daruri prețioase, relicve remarcabile, manuscrise de inestimabilă valoare".

Imposibilitatea de a pătrunde în Agartha s-ar putea explica și printr-o altă ipoteză. Potrivit acesteia, ar exista, în planul nostru de existență, regiuni diferite, aflate la un diferit nivel vibratoriu. Acestea ar constitui un fel de zone privilegiate, ființînd într-un univers paralel cu al nostru și în care nu s-ar putea pătrunde din cauza amintitelor bariere magnetice. S-ar putea ca Samballah să aibe două planuri care să coexiste, să fie ceva simbolic și totodată concret. Astfel, Samballah ar putea fi simbolul principiului care pune în mișcare evoluția ciclică a omenirii. Acest principiu poate să se manifeste printr-un centru spiritual stabilit în lumea terestră, printr-o organizație însărcinată de a păstra integral depozitul tradiției sacre de origine „neumană" prin care înțelepciunea primordială să se transmită de-a lungul timpurilor celor ce sînt capabili să o primească.

De asemenea, în revista „Quarq-Squarq“ au mai apărut dialogurile dintre noii Socrați și diferiți cetățeni de pe Pămîntul secolului XX. De exemplu, următorul interviu dat de unul din Socrați chiar lui Piperonni însuși :

„CINE SÎNT SOCRAȚII ȘI CE VOR EI ?

Pip : *Aș vrea să știu ce fel de ființe sînteți și care este scopul vostru ?*

Socrate : *În ce privește locul de unde venim, din păcate trebuie să păstrez secretul. Poate venim de pe altă planetă, poate din altă dimensiune. Scopul nostru este de a provoca o schimbare în modul de a gîndi al oamenilor.*

Pip : *Este neapărat necesară această schimbare ?*

Socrate : *Ea era necesară încă începînd cu multă vreme în urmă ; dar pașii uriași făcuți de știință în ultimul timp, o cer acum cu necesitate. De această schimbare cred că depinde chiar supraviețuirea civilizației actuale și progresul ei.*

Pip : *Totuși știința a adus multe lucruri bune...*

Socrate : *Cunoașterea științifică a adus schimbări uluitoare în viața omului și totuși — la nivel planetar — omul însuși a progresat destul de puțin. Ca dovadă, neînțelegerile permanente între națiuni ; dezvoltarea lor inegală, pericolul perpetuu al unui război catastrofal, preocuparea constantă a oamenilor pentru înarmare.*

Pip : *Deci oamenii nu au devenit mai înțelepți, chiar dacă știu mai multe, din punct de vedere științific, despre ei și despre natură.*

Socrate : *Mai înțelepți ? Nu-i putem învinui pe toți de aceasta. Există un număr foarte mare de oameni care au luat-o pe calea cea bună.*

Pip : *Și credeți că metoda folosită de dumneavoastră va fi fructuoasă ?*

Socrate : *În momentul actual, o armată întreagă de Socrați se plimbă prin orașele Pămîntului și discută cu oamenii. Sînt vizați mai ales oamenii politici, oamenii de știință. Poate nu vom reuși să-i schimbăm pe toți ; poate nici nu au nevoie cu toții de schimbare. În orice caz, omenirea nu are nimic de pierdut din această experiență, din contra ! Pămîntul a devenit acum un fel de Atenă*

uriașă, în care nenumărați Socrați vor să sensibilizeze spiritele. S-ar putea să reeditățm la o scară mai largă ceea ce am încercat cîndva folosind un singur om, pe care l-am programat, dacă mă pot exprima așa.

Pip : Sînt încîntat să aud acest lucru. De fapt, chiar și eu am scris o lucrare pe această temă : „Socrate și extratereștrii". Toată viața sa Socrate a vorbit de o „divinitate" sau o „voce divină" care venea să-l avertizeze de pericolele care-l amenințau. Probabil că această „voce" i-a insuflat, pe cale telepatică, și întreaga înțelepciune socratică...

Socrate : Și noi căutăm să avertizăm acum omenirea de pericolele care o amenință. Oamenii trebuie să fie uniți, trebuie să renunțe la arme și la războaie. Aceasta poate părea o utopie — și mulți cred mai degrabă în posibilitatea unui nou război catastrofal, decît într-o schimbare a modului de a gîndi al speciei umane. Și totuși, și această din urmă ipoteză e la fel de realizabilă. Oamenii trebuie să se conștientizeze și să acționeze în consecință.

DIALOGUL DINTRE SOCRATE ȘI Mr. JOHN FOGG, DE PROFESIE CONTABIL LA O BANCĂ*

Socrate a început prin a-l întreba pe dl. Fogg cum a reacționat el față de „reclama manechinelor subcuantice". Fogg a răspuns că aceasta a fost o experiență extrem de veselă și interesantă, care l-a determinat să-și dorească o sumedenie de lucruri, dintre care pe unele a reușit să le cumpere, iar pe altele nu. Socrate a remarcat atunci că reclama la diferitele produse, atît de folosită în secolul XX dă o concepție cam naivă omenirii din secolul vitezei asupra fericirii. Fogg a dat nedumerit din umeri, spunînd că această problemă nu și-a pus-o, și nici nu are de gînd să și-o pună, deoarece îl depășește. Socrate a răspuns că totuși această chestiune îl privește și pe el ; desigur, domnul Fogg vrea ca să fie fericit, a spus Socrate. Fogg a recunoscut atunci că, într-adevăr, și el, ca și alți oameni, caută fericirea în viața de toate zilele. „Deci fericirea e un lucru bun, devreme ce o caută toți oamenii?" — a mai întrebat Socrate. „Desigur, a recunoscut Mr. Fogg, fericirea este un lucru bun. Toți oamenii vor să fie feri-

* Aici autorul a folosit dialogurile dintre Socrate și discipolii săi din Platon — „Dialoguri".

ciți, și caută în viață lucrurile pe care le consideră bune, evitîndu-le pe cele rele".

Socrate : *Fără îndoială, că tu știi care sînt adevăratele lucruri bune și rele ?*

Mr. Fogg : *Dacă le-aș ignora, aș fi un prostănac !*

Socrate : *Atunci împărtășește-mi și mie ideile tale în această chestiune.*

Mr. Fogg : *Nici nu e dificil ! Mai întîi, cred că sănătatea este un bine, iar boala este un rău ; apoi cauzele uneia sau alteia — adică băutura, alimentele, eforturile în general — sînt bune cînd contribuie la sănătate și rele cînd dau boli.*

Socrate : *Trebuie să te contrazic. Boala și sănătatea sînt ele însele bune cînd provoacă binele și rele cînd cauzează răul.*

Mr. Fogg : *Vrei să spui că sînt cazuri cînd sănătatea produce răul, și boala binele ?*

Socrate : *Sînt atîtea exemple de oameni care, plini de încredere în buna lor sănătate, au plecat să-și caute moartea într-o aventură puțin glorioasă și alții care, fiind reținuți acasă de boală, au scăpat de mari pericole.*

Mr. Fogg : *E adevărat ; dar trebuie să remarc că, datorită sănătății putem profita de bunele ocazii în timp ce le pierdem cînd sîntem bolnavi.*

Socrate : *Asta ne arată că boala și sănătatea sînt cînd utile, cînd nefaste, deci ele sînt un bine sau un rău relativ.*

Mr. Fogg *cade pe gînduri și își mai toarnă un pahar de whisky (discuția are loc într-o după-amiază, într-un bar din New York). Atunci am să dau alt exemplu de lucru bun. Cred că instrucția e un bine ; căci în care afacere omul instruit nu are mai mult avantaj decît omul neinstruit ?*

Socrate : *Cum ? ! Nu ai auzit de cazuri în care oameni au fost pedepsiți pentru știința lor ? Dar Bruno care a ars pe rug ? Dar oamenii de știință care au avut de suferit pentru că nu au vrut să-și dezvăluie secretele ? Oameni de știință care au avut de suferit pentru că nu și-au pus știința în slujba unor guverne sau a armatei ? Oameni a căror știință a trezit invidii în jur și le-a fost fatală ? Oare nu se repetă azi în formă modernă vechiul mit al lui Dedal ? Oare nu ai auzit de Dedal care, prins de Minos din cauza științei sale a fost constrîns să îl servească, privat atît de patrie cît și de libertate ?*

Mr. Fogg *(rușinat)* : *Mda... parcă am auzit despre tipul ăsta. Da, se pare că și aici ai dreptate, Socrate. Și atunci, oare... fericirea nu este un bine ?*

Socrate : *Ba da, dar nu trebuie să credem că ea consistă în lucrurile echivoce.*

Mr. Fogg : *Eh ! Dar ce e echivoc în ideea de fericire ?*

Socrate : *Nimic ! Numai că nu trebuie să legăm ideea de fericire de cea de frumusețe, forță, bogăție, glorie, cît și de mii de alte lucruri asemănătoare.*

Mr. Fogg *(strîmbînd din nas)* : *Totuși, noi, oamenii legăm ideea de fericire de toate acestea. Căci dacă nu-i așa, ce ar mai rămîne pentru a compune fericirea ?*

Socrate : *Trebuie să te avertizez că dumneata confunzi fericirea cu atîtea lucruri care cel mai ades sînt funeste. De cîte ori frumusețea nu a fost coruptă de infami seducători ? Cîți oameni nu au căzut pradă nenorocirii doar fiindcă și-au făcut planuri prea mari, căci aveau prea multă forță ? Cîți alții, amorțiți de viața în bogăție, nu au avut puterea să riposteze, căzînd victime invidiei ?*

Mr. Fogg : *Mi se pare că îmi ceri să renunț la fericire.*

Socrate : *Nu. Nu la fericire trebuie să renunțe un om înțelept, ci la falsele concepții despre fericire. Trebuie să ne detașăm de opinia vulgară că există bunuri absolute, bunuri în sine. Trebuie să recunoști că bogăția, sănătatea, gloria, puterea nu sînt bune decît în măsura în care ele procură omului fericirea. Ele sînt condiții ale fericirii, dar condiții care n-au nimic necesar în ele.*

Mr. Fogg : *Deci nu există un lucru bun în mod absolut ; și nu trebuie să ne condiționăm fericirea de bogăție, sănătate, glorie... atunci poate îmi poți arăta, tu care ești așa de înțelept, unde voi găsi binele, sau fericirea ?*

„*SOCRATE — Ms. JEAN DUBOIS*“

discuție care a avut loc într-o cafenea din Paris. Domnul Dubois este profesor la un liceu din Paris.

Socrate : *Aș vrea să știu, domnule Dubois, dacă sînteți un om fericit.*

Ms. Dubois : *Cu toții căutăm fericirea.*

Socrate : *Oare dumneata crezi că gloria, puterea, sănătatea, bogăția sînt condiții indispensabile ale fericirii ?*

Dubois *(dînd din umeri)* : *Știu eu... depinde...*

Socrate : *Cred că ești de acord, înainte de toate, că omul este un suflet, și nu un corp, căci corpul ascultă de suflet, și nu invers ?*

Dubois *(nedumerit, chicotind)* : *Da, desigur...*

Socrate : *Deci orice om care are grijă de corpul său, are grijă de ce e al lui, nu de el ?*

Dubois *(cam neliniștit)* : *Mda. Așa e.*

Socrate : *...iar orice om care iubește bogăția, nu se iubește nici pe el, nici ce e al lui, ci iubește un lucru încă și mai străin de ființa sa decît ce e al lui.*

Dubois : *Așa îmi pare.*

Socrate : *Deci cel care se ocupă numai de bogății, nu se ocupă de fapt de propriile sale interese...*

Dubois *(roșind)* : *Desigur... așa e !*

Socrate : *Deci sănătatea și bogăția nu sînt un bine în sine. Dar noi vrem să examinăm natura a ceea ce e bun pentru oameni. Înainte de aceasta însă — cred eu — ar trebui să ne examinăm pe noi înșine și să aflăm ce sîntem. Cum să aflăm ce este pentru noi un lucru bun, dacă nu avem cunoștință de nevoile noastre ? Cum să definim ce ne este util, dacă nu am definit ce vrem ?*

Dubois *(foarte convins)* : *Noi vrem fericirea, bineînțeles.*

Socrate : *Dar fericirea nu este decît satisfacerea tendințelor noastre veritabile, a voinței noastre reale. Ce vrem noi să fim ?*

Dubois rămase multă vreme pe gînduri, dar neputînd să dea un răspuns clar, ridică din umeri, roșindu-se.

Socrate : *Pentru ca să aflăm ce convine naturii umane, trebuie să studiem mai întîi chiar natura umană ; de aceea și este scris, pe frontonul templului din Delhi, înțeleapta maximă :* Cunoaște-te pe tine însuți.

Dubois *(oftînd ușurat)* : *Desigur, desigur...*

Socrate : *Trebuie să ne studiem pe noi înșine, să ne îngrijim de sufletul nostru. Sufletul este cel care comandă corpul, iar facultatea de a comanda este în mod esențial rațiunea, rațiunea este partea divină din noi și, contemplînd-o, noi ne vom putea cunoaște pe noi înșine perfect.*

Ms. Dubois tușește tulburat, foindu-se pe scaun.

Socrate : *Ești cred, de acord cu mine, că binele suprem al omului constă în a dezvolta în sine rațiunea detașîndu-se pe cît posibil de bunurile corpului, dăunătoare sănătății sufletești.*

Ms. Dubois își zornăie nedumerit banii în buzunar.

Socrate : *Trebuie să recunoști că lucrurile nu sînt rele, nici bune prin ele însele, ele nu valorează decît prin modul în care le folosim... A cultiva rațiunea în sine și în alții, iată care este adevărata fericire a vieții...*".

„DIALOG ÎNTRE SOCRATE ȘI HANS MULLER, INGINER ȘI OM DE ȘTIINȚĂ DIN BERLIN

Socrate : *Există o știință pentru fiecare meserie ; dar oare, nu ar trebui să existe și o știință a fericirii ?*

Muller : *O știință... desigur, știința fericirii, da, asta e foarte important.*

Socrate : *Oare nu e morala știința fericirii ? Căci morala are ca obiect binele și răul, justul și injustul, frumosul și urîtul...*

Muller : *Dar oare știința, în genere, nu ne indică doar numai care sînt mijloacele ce trebuie să le folosim pentru a realiza un anumit scop particular ? Hm ! Hm ! De exemplu, pentru a construi o casă ?*

Socrate : *Exact. Dar nu e mai puțin adevărat că morala este știința care ne indică raportul dintre toate scopurile particulare și acel scop superior la care trebuie să conducă toate celelalte scopuri : fericirea omului.*

Muller : *Da, da asta e.*

Socrate : *Iată de ce eu consider morala ca fiind știința prin excelență căci oferă acel gen de cunoaștere care ar putea acorda cel mai bine oamenii între ei. Cunoaște-te pe tine însuți, și vei cunoaște ceea ce îți este convenabil. Eu cred că în ce privește condițiile fericirii, ele nu variază de la individ la individ. Ar fi suficient ca oamenii să raționeze cu justețe, pentru a putea discerne condițiile valabile ale fericirii lor.*

Muller *(căscînd) : Și oare, ar cădea de acord ?*

Socrate : *Sînt convins că, în ce privește condițiile fericirii, ele nu variază de la individ la individ... cred că ele se reduc la cîteva principii generale asupra cărora toți oamenii, dacă ar reflecta sincer ar cădea de acord.*

Muller *(din ce în ce mai neîncrezător) : E oare posibil ca toți oamenii să-și facă aceeași opinie asupra veritabilului lor interes ?*

Socrate : *Exact. De pildă, dezarmarea, în epoca actuală. Este un interes comun.*

Muller *(sorbind din bere)* : *Voi, Socrații ați venit probabil cu un OZN de pe o altă planetă... din altă lume.*

Socrate : *Da, așa e...*

Muller : *Ei bine, acolo de unde veniți voi, oamenii stăpînesc cu toții știința fericirii ?*

Socrate : *Noi am depășit de foarte multă vreme problemele cu care se confruntă astăzi omenirea. Noi am reușit să ne acordăm asupra veritabilelor interese, nu numai la scară planetară, ci chiar... la scară galactică. Facem parte dintr-o ligă universală...*

Muller : *Și noi, oamenii ne-am putea înfrăți aici, pe pămînt, așa... la scară planetară ?*

Socrate : *E posibil. Depinde cum vor evolua evenimentele. Dacă va fi depășită criza actuală, aceasta va fi pînă la urmă calea de urmat !*

Muller : *Și... oamenii vor face parte și din liga voastră intergalactică... sau cum aș putea oare să o numesc ?*

Socrate : *Desigur... și rasa umană va fi acceptată poate, într-o zi, în cadrul acestei uniuni... de rase, din univers. Dar nu este vorba ca voi, pămîntenii să ne acceptați pe noi, ci ca noi să vă acceptăm pe voi.*

Muller : *Revoluția socratică are tocmai scopul de a ajuta rasa umană în acest sens ? Ce părere au extratereștrii despre tehnologia oamenilor de pe pămînt ?*

Socrate : *Tehnologia își are importanța ei, dar nu trebuie supraestimată. Omul ar putea să pună mai mult accentul pe evoluția sa morală. Dezvoltarea științei și tehnicii a depășit, în stadiul actual, cu mult programul social. Aici este punctul nevralgic. Pe de altă parte, dacă toate țările de pe pămînt și-ar uni forțele, atunci ar ajunge la rezultate cu mult mai mari. Dar înainte de toate, omenirea actuală trebuie să-și schimbe concepția despre pace. La baza ei trebuie să stea buna înțelegere între popoare și nu...*".

T R E I

Într-o noapte, sergentul Petty Petercott își făcea ca de obicei rondul pe strada Trei Sîmburi. Tocmai ajunsese în dreptul lăptăriei lui Vandermeer, și număra găurile

Caşcavalului Universal. „Dacă iese un număr cu soţ, înseamnă că ajung detectiv la Cosmopol ; dacă nu, rămîn un sergent oarecare pe strada Trei Sîmburi“ — îşi spunea el. „E adevărat, nu am reuşit să scriu raportul acela afurisit despre cunoaşterea de sine. Şi nici Comisarul Socrate nu a venit să mă întrebe de el. Ar trebui să ajung eu acolo... dar cum ? Da, aşa ar trebui... Doar se duce Mohamed la munte — cum e zicala aia — şi nu vine muntele la Mohamed !“

Dar nu termină bine de numărat găurile caşcavalului, că se petrecu un eveniment cutremurător. Auzi un vuiet deasupra capului său, şi se simţi scăldat într-o lumină portocalie. Privi în sus şi, de spaimă, scăpă tartina din mînă. Deasupra sa, pe cer, staţiona o imensă farfurie zburătoare, argintie din care răzbătea o lumină portocalie. Farfuria era prevăzută cu mai multe antene şi cu o sirenă, ca maşinile de poliţie. Deasupra unei uşi rotunde scria cu litere de neon, care se aprindeau şi se stingeau precum reclamele : COSMOPOL.

Dinspre farfurie se auzi o voce metalică :

— Sergent Petercott ! Vino pe maidanul din capătul străzii !

După care farfuria zbură lin spre maidan.

— Hait ! Pînă aici mi-a fost ! se pomeni vorbind singur Petty.

Brusc realizase că una e să visezi, şi alta să dai ochii cu visul devenit realitate. Străbătu ca în transă strada pe care nu era ţipenie de om.

— Păi da ! bombănea sergentul, tropotind cu bocancii săi uriaşi. Dorm cu toţii, sforăie gospodăreşte ! Numai eu, sărmanul, trebuie să fac ordine în cosmos !

Iar cînd ajunse pe maidan şi zări uriaşa farfurie, cu uşa deschisă, ca o gură ce sta gata să-l înghită, simţi că i se moaie genunchii. Sentiment profund uman, la urma urmei ! Cîţi nu visează la fapte de vitejie, dar cînd ajung pe cîmpul de luptă sînt gata să o ia la sănătoasa ? Aşa şi Petty, visa să ajungă detectiv la Cosmopol, spunîndu-şi totodată în sinea sa că nu are cum să ajungă acolo. Cînd iată, venise muntele la Mohamed ! Venise Cosmopolul la el ! Şi, la urma urmei, de ce nu ar fi logic şi normal ca sediul poliţiei intergalactice să fie mobil, şi să se deplaseze prin Cosmos, după necesităţi ?

Ca hipnotizat, Petty pătrunse în interiorul farfuriei zburătoare, adică a Cosmopolului. O bandă rulantă îl transportă de-a lungul unor coridoare străjuite de pereți de sticlă, în dosul cărora se vedeau nenumărate birouri, dulapuri cu hîrțoage, și funcționari foindu-se afe-rați, vorbind la un soi de telefoane sofisticate, și privind pe ecrane la imaginile în culori, sosite din tot Cosmosul. Încăierări, jafuri, urmăriri cu farfuriile zburătoare ! Pe birouri se aflau, de asemenea, o sumedenie de globuri de felurite dimensiuni, înfățișînd probabil diferitele planete locuite din univers. Ba, în unele încăperi, Petty zări și niște indivizi cu mutre dubioase — cu cătușe la mîini —, probabil gangsteri extratereștri ! Deja îi clănțăneau dinții în gură și tremura tot ! Banda rulantă se opri în fața unor uși cenușii, de plastic, care se deschiseră brusc. Sergentul păși într-o încăpere imensă. Tolănit pe un fotoliu, cu picioarele ridicate pe un birou nichelat, stătea comisarul Socrate. Ușile cenușii se închiseră în spatele sergentului.

— Fă-te comod, sergent Petercott, i se adresă, cu o oarecare maliționitate în glas comisarul Socrate, apoi apăsă pe un buton.

Dar Petty abia făcu doi pași pe covorul moale, ce înfățișa o hartă a universului, că simți că își pierde greutatea ; bocancii săi uriași se desprinseră de covor și peste o clipă plutea prin cameră, cu bocancii spre tavan și cu capul în jos.

— Te deranjează imponderabilitatea ? se interesă Comisarul. Eu unul o ador.

Și începu la rîndul său să plutească prin cameră.

Petercott bolborosi ceva, icnind din greu și căznindu-se să ia o poziție cît mai decentă.

— Să trecem direct la subiect, începu comisarul. Mi s-a raportat că ai vrea să-ți oferi serviciile Cosmopolului. În calitate de detectiv universal, nu ?

Petty, care ajunsese să se proptească, după lungi eforturi, cu capul de perete, și cu picioarele de un dulap alăturat — ceea ce îi conferea oarecare stabilitate — mugi ceva ce semăna a „Oh, yes, sir".

— De fapt, noi am mai stat de vorbă, cîndva... ți-am dat un test ! Raportul acela, l-ai făcut ?

Petty se înroși tot, și bolborosind „Cunoaște-te pe tine însuți", scoase cu mare greutate din buzunar carnețelul

său „Aspecte suspecte". Vru să-l răsfoiască, pentru a arăta comisarului paginile în care mîzgălise încercările sale asupra cunoașterii de sine. Dar carnetul îi scăpă din mîini și începu să plutească, pe undeva, pe lîngă tavan.

— După cum văd, raportul tău nu prea are greutate ! zîmbi larg comisarul. Dar să trecem peste asta ! Cosmopolul are nevoie, și urgent, de un om destoinic ca tine !

— Dar poate — scrîșni Petty, ce plutea pe lîngă tavan din nou — poate sînt mai mulți sergenți Petercott în univers. Poate un alt Petercott e disponibil — disponibil — zece litere !

— Oh, yes, yes ! rîse Comisarul. Cosmopolul a apelat de nenumărate ori la serviciile cîte unui brav sergent Petercott. Curajoși oameni ! Din păcate, mulți au căzut la datorie ! Știi, meseria asta de detectiv în Cosmos... implică riscuri !

Sergentul simți că-i îngheață sîngele în vine. Iar Comisarul Socrate vîsli dibaci prin aer („ăsta știe să circule în imponderabilitate... și pe verticală, și pe orizontală" — gîndi Petty) și apropiindu-se de birou, apăsă pe un buton.

Și atunci din tavan țîșniră o sumedenie de tije metalice ; și, la capetele lor începură să se umfle, încet-încet, baloane colorate. Erau niște globuri, luminate pe dinăuntru, care înfățișau toate planeta Pămînt, dar cu o geografie diferită a mărilor și continentelor, așa cum se schimbaseră acestea în decursul mileniilor.

— Iată numai cîteva din planetele identice Pămîntului vostru asupra ordinii cărora trebuie să supraveghez ! oftă Comisarul. Ca să nu le încurc, în catalogul Cosmopolului au nume diferite : Pămînt, Terassis, Erttis, Annandya, Ramadamaloka, și așa mai departe. Unele dintre ele se află în aceeași etapă a istoriei ca și Pămîntul, altele se află într-un punct al istoriei sale trecute, sau viitoare... Erttis se află, de exemplu în trecut, în epoca Greciei antice ; Ramadamaloka, în vremea apogeului Atlantidei ; Annandya — e un Pămînt al secolului șaizeci...

— Complicată muncă, spuse lingușitor Petercott.

Comisarul apăsă pe alt buton ; atunci sferele se desprinseră din țevi (de fapt erau baloane ce fuseseră atașate la țevi) și începură să se dezumfle, zburînd de colocolo prin încăpere și făcînd un zgomot ridicol.

Cînd lucrurile se liniștiră, comisarul continuă :

— Prima ta misiune va fi de a găsi un manuscris.

— Oho ! Manuscrisul ! M-am săturat deja de povestea cu manuscrisul, bombăni Petty. Și apoi, poate găsiți un alt sergent Petercott...

Și arătă, în mod semnificativ, spre mulțimea baloanelor dezumflate, împrăștiate pe podea.

— Ba dumneata ai să fii acum angajat detectiv la noi ! Și asta din două motive ! În primul rînd, a fost recepționată și aprobată oferta dumitale telepatică de a colabora cu Cosmopolul. Nu te gîndeai mereu că vrei să ajungi detectiv universal la Cosmopol ? Și apoi avem o urgență care ține de strada Trei Sîmburi. Domnul Wells a ajuns, prin mijloace pe care prefer să le trec sub tăcere, în posesia unui manuscris. Se pare că e vorba de proiectul unei arme ; o armă gastronomică ! „Marmelada blestemată“ — care urmează să fie vîndută prin intermediul firmei Housebill, o delicioasă marmeladă, impregnată cu zglobulină. Mîncînd-o, oamenii degenerează, transformîndu-se în maimuțe...

— Războiul lumilor ! strigă Petty.

— De asemeni, zglobulina inoculată cactușilor îi face să evolueze spre cactusoizi. Astfel, se urmărește transformarea oamenilor în maimuțe și popularea Pămîntului cu cactusoizi — cactușii inteligenți.

— Suspect ! Foarte suspect ! bombăni sergentul.

— Manuscrisul aparține unor extratereștri și trebuie să ajungă la aceștia, înapoi. Acest manuscris a fost ascuns și dumneata trebuie să ne ajuți să-l găsim ! Ai ca zonă de acțiune strada Trei Sîmburi. Iscodește peste tot — continuă comisarul. Poate afli ceva... Și pune-ți mintea la contribuție. Gîndește-te unde ar putea fi dosit manuscrisul !

Și comisarul Socrate luă un balon de jos și începu să sufle în el.

— Să trăiți, am înțeles. Îi voi trage pe toți de limbă. Voi scotoci peste tot, și pe verticală, și pe orizontală. Dar parcă au venit niște oameni în negru și-au luat un manuscris de la Benny Smile.

— Oamenii în negru sînt aghiotanții mei. Da, e adevărat, dar era vorba de altceva... niște hărți. Sergent, dacă nu găsești manuscrisul care mă interesează, Wells va muri !

Auzind aceasta Petty tresări, cutremurat. Ținea la vecinul său, cu care avea afinități ! Cum să-l lase să moară ? Acum, cînd știa că viața lui era în mîinile sale, indiferent dacă Wells era un infractor sau nu, hotărî brusc să facă tot posibilul pentru a afla unde e manuscrisul. La urma urmei, Wells era un pămîntean de-al lui. Simți dintr-o dată o ciudă pentru acești extratereștri poruncitori și atotputernici, și un sentiment de înfrățire față de semenii săi, pămîntenii.

— Da, voi face tot ce îmi va sta în puteri... declară el, cu glasul tremurînd de mînie. Poate Wells a lăsat manuscrisul la unul din prietenii săi...

Comisarul Socrate terminase de umflat balonul, și căzuse pe gînduri. Ghicise probabil sentimentele sergentului. Și în mintea sa se înfiripă o nouă cale de acțiune.

— Dar oare — întrebă el, cu un aer aparent nepăsător, visător — dacă prietenii săi, Benny, Pip, Gerolamo... ar fi de față la moartea lui ? Poate își vor aduce brusc aminte unde e ascuns manuscrisul !

— Eu... asta nu mai știu. Dar de ce să ne grăbim ? De ce să nu mai chibzuim ?

— Ascult și eu de ordinele venite de sus. Deci, te întorci pe strada Trei Sîmburi și treci la acțiune !

— Dar eu... murmură sergentul, care plutea cu capul în jos, deasupra biroului, eu nu sînt pregătit pentru așa o meserie grea ! Detectiv la Cosmopol !

Nervos, comisarul Socrate înțepă cu un ac balonul, care pocni cu un zgomot sec.

— Nu-i o problemă. Te trimit să faci un curs intensiv de detectivi universali ! Dar mai întîi să ți-i prezint pe aghiotanții mei — propuse comisarul Socrate — și apăsă pe un buton. Atunci în încăpere apărură cinci bărbați. Patru dintre ei erau înalți, bine făcuți, semănînd ca niște manechine dintr-o vitrină. Erau îmbrăcați în costume negre, noi, cu pantofi și ciorapi negri și purtau pe cap cîte o pălărie neagră. Cel de al cincilea era micut, foarte urît și cu pielea verde. El îi întinse lui Petty o carte de vizită pe care scria :

Schubert Narr
asasin subcuantic
specialist în torturi și otrăviri

— El e mîna mea dreaptă ! precizează comisarul Socrate.

Apoi, oamenii în negru se prezentară pe rînd.

— Rafael, maestru în umor negru, zise primul dintre ei.

Acesta avea la buzunarul de la piept al hainei sale o eprubetă cu un lichid negru, ce clocotea și din care răzbăteau hohote de rîs. Cravata îi era împodobită cu un ac de cravată de aur, cu un mic diamant negru.

Mikael — maestrul de magie neagră — purta o flacără la buzunarul de la piept ; Uriel — maestru în blakholes — avea ca semn distinctiv cinci clape de pian, trei albe și două negre, pe care le ținea tot în buzunarul de de la piept al hainei sale, iar Gabriel — maestru în oglinzi negre — ținea și el o mică oglindă neagră în același buzunar al hainei sale.

— Încîntat de cunoștință ! zise ceremonios sergentul, mormăind în barbă : „Le-aș cere actele de identitate, căci tare mai au fizionomii suspecte, — suspecte, opt litere... Dar...".

Cei patru oameni în negru se retraseră, iar Comisarul urmă :

— Și acum te trimit să studiezi intensiv tot ce trebuie să știe un detectiv universal !

Și apropiindu-se de birou apăsă pe un buton verde. Biroul se desfăcu în două, dînd la iveală o trapă din care ieși un braț metalic ce-l înșfăcă pe sergent. Și bietul Petty se pomeni instalat într-un cărucior, ce aluneca pe niște șine, printr-un coridor întortocheat.

PATRU

Pereții coridorului se luminară, începînd să înfățișeze scene din filme polițiste extraterestre. Urmăriri cu mașini diabolice, urlete, scene de groază... Apoi căruciorul se opri în fața unei cabine. Alături, în spatele unui pupitru acoperit cu butoane, sta un robot, care i se adresă lui Petty cu o voce metalică :

— Dezbrăcați-vă ! În mașina de învățat se intră numai în slip ! Ați fost programat pentru trei cursuri intensive de pregătire a detectivilor universali !

Sergentul se dezbrăcă, tremurînd. Intră în cabină. Era destul de incomod, trebuia să stea în picioare, ca în ca-

binele telefonice. O cască se coborî din tavan și îi acoperi capul ; era asemănătoare căștilor cu care își usucă doamnele coafura. Din pereții cabinei ieșiră niște sîrmulițe prevăzute cu un soi de periuțe de dinți, care i se aplicară pe piele, de simțea numai furnicături. Și culmea, o pompă, ce aducea cu pompele de desfundat chiuvetele, țîșni din peretele din față al cabinei, și i se lipi de piept. Dintr-o dată, toate acestea începură să „funcționeze" : periuțele de dinți i se plimbau ușor pe piele, pompa intra în perete și ieșea, lipindu-se cu zgomot de pieptul său păros ; casca începu să se rotească, încetișor, și să bîzîie. Și Petty avu fericirea de a i se turna în cap în timp record — zece minute — toate informațiile necesare unui detectiv universal. Era vorba de științe foarte sofisticate care, probabil, ajutau mult în arta deducției : ASTRONOMIA CUANTICĂ, CRISTALOFONIA, GEOMETRIA PSIHEDELICĂ, TEORIA ONDULATORIE A GUTURAIULUI DEPRESIV.

Urmă o pauză de cinci minute, în care robotul îi puse lui Petty o întrebare-test, anume cum s-ar putea scrie un roman polițist în care asasinul să fie cititorul. Petty nu știu ce să răspundă și se trecu la a doua fază a cursului, ce urmărea cizelarea minții sale și dezvoltarea flerului de detectiv. Dar cum sergentul refuza să asculte ordinul de a intra din nou în cabină, se apelă la alți doi roboți, care îl băgară înăuntru cu forța. Din grabă, fu introdus cu capul în jos, într-o poziție ciudată — un picior îi intrase în cască, iar talpa celuilalt picior era mîngîiată de periuțele de dinți, gîdilindu-l îngrozitor. Și Petty fu inițiat în următoarele obiecte de studiu, după care oricărui savant de pe pămînt i-ar fi lăsat gura apă : INTRODUCERE ÎN CALCULUL DIFERENȚIAL PE SUB LIMBĂ ; METAFIZICA PASTELOR FĂINOASE ÎN GALAXIE ; ANATOMIA COMPARATĂ A GÎNDACILOR NEGRI DE BUCĂTĂRIE MUMK I ȘI ZEZE CIBO III ; TEORIA CORPUSCULARĂ A MIGRENELOR DIALECTICE ; KARATELE HOLOGRAFICE. Din păcate, toate aceste delicioase cunoștințe au fost asimilate de sergent, datorită poziției sale, pe dos.

Apoi, considerîndu-se programa de studii epuizată, robotul apăsă pe o manetă pe care scria „Memorare". Un calculator electronic arătă pe un ecran rezultatul : creie-

rul lui Petercott asimilase sută la sută din cunoştinţe. Era şi inevitabil, cu asemenea tehnici perfecţionate ! După care robotul apăsă pe o altă manetă cu inscripţia „Uitare". Căci şi experţii de la Cosmopol, ca şi pe Pămînt, defineau cultura drept ceea ce îşi mai amintea omul după ce uita aproape tot ce învăţase.

Mai mult mort decît viu, sergentul-detectiv fu scos de roboţi din cabină şi îmbrăcat. Apoi fu depus pe o bandă rulantă care-l duse afară din farfuria zburătoare.

C I N C I

Şi Petty se întinse pe iarbă, răsuflînd adînc. Vehiculul spaţial se ridică în zbor şi dispăru după nori, cu sirena aprinzîndu-se şi stingîndu-se, urlînd înfiorător. Pe undeva prin Cosmos era o urgenţă !

„Cît de înţelept părea primul comisar Socrate, care m-a pus să scriu raportul despre cunoaşterea de sine... şi cît de crud este acesta — gîndi Petty. Oare n-o fi vorba de doi comisari Socrate ? Dar poate există o infinitate de comisari Socrate, de ce nu ?"

Aşadar, Petty privea cerul, stelele, se gîndea melancolic la ceilalţi sergenţi Petercott din univers — căzuţi la datorie — cînd atenţia îi fu atrasă de un om în negru ce apăruse lîngă el. Se pare că era vorba despre Rafael.

— Şeful m-a trimis să vă informez că misiunea dumneavoastră se va numi codificat „Operaţiunea Tartina", rosti acesta cu o voce tărăgănată.

— Care „Tartină" ? se minună Petty.

— „Tartina" e manuscrisul pe care trebuie să-l găsiţi. Dumneavoastră sînteţi „Crocodilul". Comisarul e „Scarabeul".

— Aha ! Şi dumneata ?

— Eu sînt Rafael, specialist în umor negru. Şi să nu uit, veţi comunica de acum înainte, cu superiorii dumneavoastră de la Cosmopol, prin intermediul „Burlanului-Intergalactic".

— Asta ce drăcovenie mai e ?

— O să vedeţi. Aveţi un burlan nou, instalat pe peretele dinspre nord al casei dumneavoastră. E doar aparent burlan, în realitate e un aparat de comunicare... intergalactică.

— Cum se poate asta ?

— Nu știu, că nu mi-au turnat informația în cap: Dar, deduc... că burlanul vizibil se continuă cu un burlan invizibil, care ajunge sus, în cer, la o farfurie zburătoare pe care se află o stație de emisie-recepție, prin intermediul căreia se ia legătura cu Cosmopolul.

— Deștept băiat ! se bucură Petty. Ah, abia aștept să văd burlanul, burlănașul !

Petty se bucura de mașinăria ce-i fusese pusă la dispoziție, așa cum se bucură un copil de o jucărie nouă. Și sergentul se îndreptă grăbit spre casa sa unde se apucă să studieze burlanul ; îl ciocăni, și apoi strigă în gura acestuia :

— Aici Crocodilul ! Aici Crocodilul !

Se auzi un bubuit, apoi o voce din străfunduri :

— Aici Scarabeul !

— Pornesc în căutarea „Tartinei" ! raportă Petty.

— Către Crocodil ! se auzi iar vocea. Ai ordin să-i convoci de urgență pe Benny Smile, Piperonni, Gerolamo Papaura și motanul Alexis la cafeneaua lui Cyrill.

Petty aruncă o privire la ceas. Era ora douăsprezece jumătate noaptea.

— La ora asta ? !

— Ordinele se execută, nu se discută ! se auzi vocea.

— Bine, dar cu ce motiv ?

— Vei găsi motivul în mijlocul străzii Trei Sîmburi !

— Să trăiți, am înțeles ! bolborosi Petty, în burlan.

Apoi își îndreptă spatele, privi cu obidă stelele și, la fel ca prietenul său Wells, amenință cu pumnul cerul. Sau poate pe extratereștri, ori chiar pe cei de la Cosmopol !

PARTEA A CINCEA

U N U

Petercott se plimbă oarecare vreme în susul şi in josul străzii, dar nu descoperi nici un fel de obiect care să-l atragă atenţia. Toată lumea dormea pînă şi motanul Alexis, care torcea tolănit pe pervazul ferestrei.

Totuşi, de după obloanele trase ale cafenelei lui Cyrill răzbătea lumină. Sergentul se apropie şi bătu încetişor în uşă. Dinăuntru se auzeau voci. Dar nimeni nu veni să-i deschidă. Cu degetul graţios îndoit, sergentul bătu din nou. Nici un semn de viaţă. Era gata să se dea bătut, cînd dintr-o dată uşa se deschise şi în pragul ei apăru un personaj necunoscut. Era un omuleţ slab, micuţ, cu o şapcă neagră pe-o ureche şi părul negru, lins, cu cărare pe-o parte. Purta ochelari rotunzi, fumurii, care-i tot lunecau pe vîrful nasului său prelung, ca o păstaie. Între buzele subţiri, împodobite cu o mustaţă subţire, neagră, ale cărei vîrfuri se ridicau în mod suspect în sus, ţepene (ca mustăţile lui Salvador Dali !), ţinea o pipă elegantă, cu modele orientale şi împodobită cu o mică piatră albăstruie. Surprins, Petty reacţionă aşa cum îi era tipicul în asemenea ocazii :

— Cine sînteţi dumneavoastră ? Şi ce căutaţi în cafeneaua lui Cyrill la ora aceasta ? Nu sînteţi cetăţean trisîmburist, sînt sigur ! Actele la control, vă rog !

— Regret, dar nu am actele de identitate la mine. A trebuit să plec în grabă de acasă. Mă numesc Bibi Biber. Sînt noul proprietar al cafenelei „Două Mumii". Acum o oră am cumpărat-o de la bunul meu prieten Cyrill.

— Şi unde e Cyrill ?

— Cyrill tocmai a împlinit astăzi şaptezeci de ani. A hotărît să se lase de afaceri şi să-mi vîndă mie cafeneaua !

— Ți-a trimis o telegramă-fulger ?

— Nu, m-a chemat folosind telepatia. Mi-a vîndut, deci, cafeneaua, și a și șters-o la Paris, ca să se distreze.

Sergentul Petercott se scărpină încurcat, după ureche. Îl văzuse pe Cyrill, pe la vremea prînzului, înfulecînd o friptură în localul „Triunghiul Bermudelor". Nu-i pomenise nimic despre ziua lui de naștere, despre vînzarea cafenelei, sau despre faptul că în toiul nopții avea de gînd să ia avionul spre Paris, ca să se amuze la Moulin-Rouge.

— Și spui că ai plecat în grabă și că ai uitat actele dumitale de identitate ? îl ironiză sergentul pe numitul Biber.

— Da, le-am uitat în Posseidonya, pe strada Sirenelor, numărul 40 bis — răspunse acesta cu un aer degajat.

— Cînd o să vi le aduceți, să mi le arătați și mie. Dar cum adică, le-ați uitat ?

— Am plecat în mare grabă. Abia de mi-am pus basca, halatul și mi-am luat valiza...

Sergentul îl măsură pe noul proprietar al cafenelei din cap și pînă la picioare. Acesta purta, peste cămașă și pantaloni, un halat din molton vișiniu, un halat de spital. „Adică, a plecat în grabă. Deduc, ca un mare detectiv universal ce sînt, că ori a furat ceva de pe acolo, ori a făcut cine știe ce infracțiune. Ia să-l interoghez eu..."

— Deci, ați plecat cam în grabă... reluă el discuția.

— Păi, dacă se scufunda, domnule !

— Cine se scufunda !

— Orașul. Posseidonya. Buf ! Pac ! Pămîntul se scufunda, crăpa, așa ca la cutremur... apele năvăleau pe uscat !

Sergentul asculta năuc.

— Dar pe unde vine, hm... Posseidonya asta ? întrebă el rușinat, cam cu juma' de gură. Parcă am întîlnit cuvîntul prin careurile mele de cuvinte încrucișate.

— Posseidonya ? Cum, nu știți ? ! Fosta capitală a Atlantidei. S-a scufundat, după cum spuneam, cu Atlantida cu tot. Mare noroc am avut ! Mi-am luat calabalîcul și am șters-o. De fapt, tocmai aveam valiza făcută, fiindcă mă pregăteam să-i fac o vizită lui Cyrill. Mă chemase telepatic, după cum v-am mai spus, să-mi vîndă cafeneaua. Așa că uite, sînt salvat !

Petercott își trecu palma este fruntea înfierbîntată.

— Dar Atlantida asta — Atlantida nouă litere — parcă a existat cu mult timp în urmă... Așa-mi spunea Piperonni.

— Aici, pe planeta asta. Dar eu vin de pe altă planetă identică Pămîntului, pe nume Ramadamaloka. Istoria acesteia se afla tocmai în momentul apogeului civilizației atlante.

Atunci Petty își aduse aminte de toate sferele ce împodobeau tavanul din biroul comisarului Socrate, și se lumină la față.

— For-mi-da-bil ! exclamă el. Un atlant pe strada Trei Sîmburi !

— Nu sînt primul. Și Cyrill era tot atlant. Dar el se trăgea din neamul atlanților... de pe planeta dumneavoastră. Acum, mă scuzați, dar am musafiri...

— Tocmai de aia — i-o tăie bravul sergent, vreau să intru, să beau o cafeluță. Ce musafiri ai, din Atlantida ? Și, în gîndul său, se întrebă : „Ce să fie asta ? Invazia Pămîntului, pe șest ?“

Intră țanțoș în cafenea. Își roti ochișorii de jur-împrejur și rămase înmărmurit. La o masă, stăteau Rafael, specialistul în umor negru, și Mikael, specialistul în magie neagră.

— Să vă fac cunoștință, se oferi Biber.

— A, nu, ne cunoaștem. Sîntem prieteni — făcu acru sergentul.

— Domnii tocmai îl căutau pe Cyrill. Din păcate, au sosit prea tîrziu, explică Biber.

Luă un ibric, îl umplu cu apă, și se duse în spatele lui Mikael.

— Cum vreți cafeaua, domnule sergent ? La foc potolit, sau la foc iute ? întrebă el, extrem de politicos.

— La foc potolit... Hi-hi-hi ! am auzit că e mai bună ! răspunse Petty, nebănuind ce are să urmeze.

— La foc potolit, ați auzit, domnule Mikael ? repetă Biber.

Flacăra ce ieșea din buzunarul de la piept al omului în negru se subție și se alungi, trecîndu-i cam cu o palmă peste înălțimea umărului. Biber ținu cu mîna ibricul deasupra ei, cu aerul cel mai serios din lume. Cînd apa începu să fiarbă, luă o linguriță de argint de pe masă, și

puse cu grijă, din două borcănele de porţelan, zahăr şi cafea. Amestecă, şi ţinu iar ibricul deasupra flăcării din buzunarul lui Mikael.

— E cafea din Atlantida ? întrebă cu jumătate de gură sergentul.

— Nu, e cafeaua lui Cyrill. Eu abia de-am reuşit să-mi iau cîteva lucruri strict necesare în valiza mea...

Şi arătă spre o valiză uriaşă, ce zăcea desfăcută, în mijlocul cafenelei. Sergentul aruncă o privire experta. Din valiză ieşeau la iveală, de-a valma, haine, hîrţoage, un craniu, cîteva ceasuri de tip vechi, din cele ce se prindeau cu lanţ de buzunarul vestei. Într-o casetă deschisă se zăreau nişte pietre ce sclipeau foarte tare, părînd a fi diamante veritabile. Se mai vedeau şi cîteva fructe cu înfăţişări bizare.

— Dacă doriţi, puteţi servi o sfîrlomagă. E un fruct delicios, din Atlantida. Sau poate, o scofîrleagă. Sfîrlomagele sînt alea ca nişte ridichi uriaşe, verzi, iar scofîrlegele arată ca un ştiulete de păpuşoi, cu boabele roşii.

Petty nu se lăsă de două ori rugat. Se apropie de valiză şi înşfăcă întîi o sfîrlomagă, devorînd-o ; apoi luă şi o scofîrleagă. Cu această ocazie observă, sub un pulovăr ros de molii, un papirus vechi, îngălbenit de vreme.

„Ia-n te uită ! N-o fi ăsta manuscrisul ? — se gîndi el. Deduc, aşa ca un mare detectiv ce sînt, că poate Wells i l-a lăsat lui Cyrill, adică l-a ascuns la Cyrill... iar Cyrill, auzind că-i rost de bucluc — l-or mai fi căutat oamenii în negru în legătură cu manuscrisul — a şters-o şi i l-a lăsat lui Biber. Da, domnule, lucrurile se leagă. Asta e cheia enigmei !“

Prefăcîndu-se că nu a observat nimic, se duse şi luă loc la masă. Biber tocmai turna cafea în cesti. Turnă cafea în toate trei cestile şi, deşi ibricul era destul de mic, rămase plin pe jumătate.

— Va să zică îl căutaţi pe Cyrill ? întrebă sergentul pe cei doi oameni în negru. Şi oare aş putea afla în ce problemă ?

— Nu, domnule Petercott. E secret profesional — zise Rafael şi scoţînd din buzunarul de la piept eprubeta în care clocotea un lichid negru, din care răzbăteau hohote de rîs, o privi în zare.

„Şi dacă Biber a plecat în grabă... de unde o fi plecat,

a fost pentru că a șterpelit pietrele alea prețioase — mai cugetă, plin de zel, sergentul. Tii, dar ce ușor e să fii detectiv universal !“

Rafael turnă cîte o picătură de lichid negru în ceștile cu cafea. Apoi își puse eprubeta la loc. Sergentul sta și privea stupefiat.

„Ceva nu-mi miroase a bine ! Dacă vor să mă otrăvească ? Am mai văzut scene din astea, în filme !“

Cafeaua din cești începuse parcă să fiarbă ; răzbăteau acum și din ea hohote de rîs. Dar cei trei indivizi din fața sa nu păreau a se sinchisi. Ridicară simultan ceștile, le clătinară puțin, și sorbiră toți trei odată. Apoi puseră, tot în mod sincronic, ceștile pe farfurioare. Plescăiră toți trei din buze, de plăcere, apoi, tot în aceeași clipă, cu același gest, luară iar ceștile și sorbiră tacticos. Iarăși le puseră jos, și iarăși plescăiră de plăcere, simultan. Și tot așa, de cîteva ori, pînă cafeaua se sfîrși. Biber umplu din nou ceștile ; ibricul rămase, la fel, pe jumătate plin.

— Dar dumneavoastră nu serviți ? întrebă el pe sergent.

„Ăștia parcă-s înțeleși să-și bată joc de mine — gîndi Petty. Ia să fiu eu atent... ce mi-or fi pus în cafea ?“

Și rosti cu voce tare, cu un calm aparent :

— Așteptam să se răcească. Dar oare ce a pus domnul în cafele ? Ce e acolo, în eprubetă ?

— Elixir ilariant, răspunse Rafael. Face cafeaua picantă. Și nu numai cafeaua, ci și viața. Ați auzit de al șaselea simț ? Cel al intuiției, nu ? Ei bine, elixirul meu dezvoltă cel de al șaptelea simț, aflat în stare latentă la oameni.

— Și... care e acest al șaptelea simț ?

— Simțul umorului. Eu unul, prefer umorul negru. Beți, o să vedeți ce bine o să vă simțiți !

— Cum spunea înțeleptul Democrit : Omul trebuie să învețe să se împace cu sine însuși, apoi cu alții, să fie pregătit să lupte cu dușmanii, și mai ales, să nu-și piardă buna dispoziție în orice împrejurare a vieții ! peroră Mikael.

— Eu unul, aș mai vrea o picătură, ceru Biber. Tocmai eram cam indispus de ultimele evenimente ; scufundarea Atlantidei m-a cam întors pe dos !

Rafael mai turnă o picătură din lichidul negru în

ceașca lui Biber. Apoi, iarăși, toți trei, se apucară să-și bea cafeaua în mod sincronic.

Petercott înghiți în sec și împinse ceașca înainte. Nu avea curaj să bea.

— Cum de vă stau mustățile așa... țepene, în sus ? E formidabil, domnule Biber ! se interesă el.

Biber clipi din ochi, și îi răspunse :

— Le ung cu marmeladă, domnule Petercott. Era o adevărată modă, în Atlantida mea, ca să-ți ungi mustățile cu marmeladă. Cu cît ai mustățile mai lungi, și cu cît stau așa, țepene, cu vîrful în sus, ești mai elegant ! Cyrill m-a asigurat că și aici, pe Pămînt, se fabrică o marmeladă excelentă, cu care îți poți unge mustățile. Dar, ca să fiu sigur, am adus cu mine rețeta după care fabricau altanții marmelada !

Petercott înțepeni pe scaun. „Marmelada blestemată ! — parcă îi urlă o voce în ureche. Nu vorbea comisarul Socrate de o rețetă de marmeladă ? Noua armă gastronomică...".

— Aș... vrea să văd și eu... rețeta... adică manus... papiru... mă rog... aș vrea s-o văd și eu !

Biber zîmbi enigmatic, își mîngîie mustățile, și vru să spună ceva. Dar Rafael nu-l lăsă să deschidă gura, luîndu-i-o înainte :

— Dar nu vedeți că glumește, domnule Petercott ? Chiar nu aveți de loc simțul umorului ? Zău așa, beți cafeaua asta, să vedeți ce bine, ce relaxat o să vă simțiți !

Uitînd de pericol, cu gîndul numai la valiză și la papirusul din ea, Petty trase ceașca spre el, o apucă grațios, de toartă, ținînd degetul mic depărtat, și bău totul dintr-o înghițitură. Îl cuprinse deodată așa, un val de amețeală, parcă ar fi băut o băutură tare. Brusc, deveni foarte vesel.

— Ha ! Ha ! Ha ! Desigur, ce glumă bună ! Să-ți ungi mustățile cu marmeladă !

Rafael își scoase acul din cravată. Șterse cu o batistă piatra neagră ce îl împodobea și apoi o puse în dreptul ochilor, privind cu atenție.

— S-a terminat cu scufundarea ? întrebă Biber, îngrijorat.

— Aproape, aproape !

Întoarse diamantul în altă poziție și privi iar.

— Vezi planeta Erttis ? Cum e vremea la Atena ? A început procesul ?

— Mda, vremea e frumoasă ! Îl văd pe Platon cercetînd un manuscris. Curînd va începe procesul.

— Un manuscris ? tresări sergentul. Ce manuscris ?

Dar Rafael zîmbi misterios și-și înfipse iar acul în cravată.

— La revedere, domnule Biber. Îmi pare rău că nu l-am găsit pe Cyrill.

Cei doi oameni în negru dădură mîna cu Biber și ieșiră pe ușă. Biber îi conduse pînă afară. Sergentul profită de ocazie și alergă la valiza deschisă, cotrobăind prin ea. Scoase la iveală manuscrisul ; era un papirus vechi, acoperit cu o scriere enigmatică, semănînd cu hieroglifele egiptene. Tocmai voia să-l ascundă în buzunar, cînd Biber intră din nou în cafenea. Sergentul lăsă papirusul să cadă înapoi în valiză, printre haine și hîrțoage, și scoase cîteva sfîrlomage.

— Am mai îndrăznit să iau cîteva fructe din astea... sînt delicioase ! îngăimă el, mușcînd zdravăn dintr-o sfîrlomagă.

Biber îl privi bănuitor. Se apropie, închise valiza, și o duse pe tejghea.

— Eu mă duc să-mi continui rondul, domnule Biber ! se hlizi cu un aer prefăcut degajat, sergentul, și o porni tropotind spre ușă.

DOI

O luă în susul străzii, meditînd adînc la toate cîte le descoperise. Papirusul, diamantele, mustățile unse cu marmeladă ! Toate erau cît se poate de suspecte ! Actele de identitate uitate în Atlantida ! Și toate astea, se întîmplau sub nasul lui, pe strada Trei Sîmburi !

Chiar în dreptul localului „Triunghiul Bermudelor", ceva sclipea, sub razele lunii. Era piatra prețioasă de la acul de cravată, din aur, al omului în negru, specialist în umor negru — Rafael. Sergentul se aplecă icnind, vrînd să-l ridice. Dar nici pomeneală să reușească. Acul era așa de greu, că nici nu-l putea măcar clinti din loc.

— Cum zicea deșteptul ăla ? Eppur si muove ! Și totuși se mișcă ! se stropși sergentul.

Dar acul de cravată nu se lăsa clintit din loc.

„Văd lumină la Piperonni ! Nebunul s-a trezit ca să cînte la fierăstrău. Ia hai să-l chem să încerce el !“

Bărbierul nu se lăsă mult rugat. Curînd apăru în mijlocul străzii, nebărbierit, în pijama și cu un halat de catifea pe deasupra, cu o scufă pe cap. Încercă și el să ridice bijuteria sau să o miște cu piciorul, dar nu avu nici un fel de succes.

Motanul Alexis, care se dusese în vizită la Benny Smile, se apropie însoțit de profesor. În jurul acului se iscară discuții aprinse ; drept care, Gerolamo Fapaura, care se certase cu Lola și dormea singur într-o mansardă dinspre stradă, de la etajul localului, apăru la geam, întrebind ce-i cu tot tămbălăul acela. Coborî și el în stradă, într-o cămașă lungă, de noapte și învelit cu o cuvertură, cu o sticlă de coniac sub braț. Petercott se simțea foarte vesel, habar nu avea nici el de ce. Dintr-un reflex profesional, începu să strige :

— Hei, cetățeni ! Circulați, vă rog ! Circulați ! La urma urmei, nu-i decît un ac de cravată !

Biber apăru din senin lîngă ei. Își făcu loc cu coatele, printre Gerolamo și Smile, și ajunse lîngă obiectul suspect.

— Ah ! Acul de cravată al lui Rafael ! Desigur, nu aveți cum să-l ridicați ! Doar e împodobit cu un bermulak !

— Ce-i aia „bermulak“ ? Și de unde îl are ? îl iscodi sergentul.

Biber oftă și bolborosi :

— Bermulakurile astea îmi aduc aminte de Atlantida mea.

— Cetățeanul acesta e noul proprietar al cafenelei „Două Mumii“, pe care a cumpărat-o — așa zice el — de la bătrînul Cyrill — îi lămuri sergentul pe cei de față.

— Da, sînt noul proprietar al cafenelei. Cyrill se săturase de ea... la 70 de ani, mai vrei să te și relaxezi un pic !

— Poate mă înșel — observă Gerolamo — dar așa, pe întuneric... sub razele lunii... semănați mult cu Cyrill. Parcă ar fi vorba de Cyrill întinerit. Un Cyrill de patruzeci de ani ! Zău, eu am văzut o fotografie de-a lui, din tinerețe !

— Fleacuri ! — se eschivă Biber.

— Da, are dreptate, observă și Pip. Aveți aceeași fizionomie !

Petty se aplecă și încercă iar să miște așa-zisul bermulak. Motanul Alexis, care tăcuse și ascultase ca un filozof, concise :

— Un nebun aruncă o piatră în baltă și zece deștepți se căznesc s-o scoată. Ia hai să ne culcăm, domnilor !

— Ba mai bine poftiți în cafeneaua mea, îi rugă Biber. Fac cinste în noaptea asta ! Și, dacă vreți, vă vorbesc despre bermulakuri !

Ideea le plăcu la toți, așa că îl urmară pe Biber în cafenea.

Petty, care rămăsese mai la urmă, gîndea : „Scarabeul mi-a dat ordin să-i convoc exact pe acești indivizi la cafenea. Cu sau fără voia mea, am făcut-o. Abia acum realizez că am îndeplinit ordinul. Oare sînt teleghidat ? Oare licoarea aceea, pusă în cafea n-a făcut din mine un robot — robot — cinci litere ? Ei lasă că trimit eu un memoriu — urlat prin burlanul intergalactic !“

TREI

În cafenea, alăturară două mese, și se așezară de jur împrejur. Și, în timp ce Petercott își punea la îndemînă, pe neobservate, carnetul lui cu „Aspecte suspecte“, pentru a nota faptele demne de un viitor raport, Biber își scoase din buzunar pipa împodobită cu un mic ametist, se învălui în rotocoale de fum, și începu :

— Da, domnii mei, nimeni nu poate, deocamdată, să ridice acul de cravată căzut în mijlocul drumului. Și știți de ce ? Ați observat că e împodobit cu o mică piatră prețioasă, un diamant negru. Dar nu e vorba despre un diamant obișnuit. Este vorba de un bermulak — o piatră prețioasă extraterestră. Aici, pe planeta voastră, bermulakurile erau folosite în timpurile străvechi de atlanți, la construirea farfuriilor zburătoare. Își făceau rost de ele prin intermediul comerțului intergalactic !

— Dar acul de cravată aparține lui Rafael, omul în negru care te-a vizitat mai înainte, domnule Biber.

— Rafael îl căuta pe Cyrill. Voia ca acesta să-i repare micul aparat antigravitațional, care i se stricase. Bermulakul, domnii mei, devine uneori teribil de greu.

Și atunci trebuie pus în funcțiune aparatul antigravitațional, pentru a-i anula greutatea, pînă redevine iar ușor.

— Deci, era stricat aparatul acela, nu l-a găsit pe Cyrili, ca să i-l repare, și cînd a ieșit în stradă, bermulakul a devenit greu, și a căzut în drum, cu tot cu acul de cravată... își dădu cu părerea Pip.

— A căzut, sau poate Rafael anume l-a zvîrlit acolo. Nu putea să-l mai care ! strigă Smile.

— Să-l caaare ?! obiectă Biber. Nu știți despre ce vorbiți. Bermulakul lui Rafael era o piatră prețioasă tăiată în formă de piramidă ; după proporțiile exacte ale marii piramide din Giseh. Cînd devine greu, are exact greutatea piramidei !

— O ! O ! O ! exclamară ascultătorii.

— Și de ce devine greu ? interogă sergentul.

— Bermulakul acesta... este constituit dintr-o materie care se află în rezonanță cu găurile negre și găurile albe din univers. Cînd intră în rezonanță cu găurile albe, devine ușor ; iar cînd intră în rezonanță cu găurile negre, devine greu. Ei bine, și atunci se petrec fenomene misterioase. Cu mai multe bermulakuri se poate construi o mașinărie de distorsionare a timpului și spațiului. Folosind bermulakurile, se pot face călătorii în timp, în spațiu, se pot deschide porți între universuri...

— Și dumneata de unde știi toate astea ? întreabă Petty.

— Știu... pentru că acolo, de unde vin eu... se folosesc în mod obișnuit aceste bermulakuri !

Și Biber îi făcu sergentului cu ochiul, în sensul că pricepe el unde bate și trebuie să păstreze secretul numai între ei doi, dar Petty nu avea chef de secrete.

— Poate nu știți, dar domnul Biber vine din Atlantida. Avem cinstea de a primi între noi, onorabilii cetățeni trisîmburiști, un nu mai puțin onorabil cetățean din Atlantida, atlant ! Fără acte de idenitate !

Pip, Gerolamo, Smile și Alexis îl priviră uluiți pe Biber, iar acesta le explică și lor istoria cu planeta identică Pămîntului Romadamalorka, unde tocmai avusese loc scufundarea Atlantidei.

— Și își unge mustățile cu marmeladă ! adăugă plin de obidă Petty.

— Dar șah se joacă în Atlantida ? întrebă Alexis.

— Dar atalanții nu știau să vindece cocoașele ? — se interesă și bărbierul-psiholog.

— Dar ce, voi chiar credeți că vine din Atlantida ? se burzului sergentul.

Căzură cu toții pe gînduri. Dintr-o dată Benny Smile se făcu alb ca varul, gata parcă să leșine.

— Măi băieți, oooh ! exclamă el, cînd își mai reveni. Acum, auzind toate acestea, mi-am adus aminte dintr-o dată... Știți, în Mexic, eu am fost luat pe o farfurie zburătoare. Acolo am stat de vorbă cu un extraterestru simpatic, Xintu... care, printre altele, s-a oferit să-mi arate sistemul de propulsie a navei spațiale !

PATRU

— Chestiunea asta mă interesează foarte mult ! se bucură Pip. Spune cum a fost, o să scriu un articol pe cinste !

Smile începu să povestească :

— Xintu a apăsat pe un buton și mi-a spus să mă așez pe un fel de trapez, care se afla pe podea. El a luat, de asemenea, loc lîngă mine. Și astfel ne-am pomenit amîndoi într-o cameră care se situa sub cea în care fuseserăm înainte.

— Ai coborît deci în pivnița farfuriei zburătoare ! chicoti amuzat Petty. Și, întorcîndu-se spre motan :

— Ia întreabă-l, Alexis, a văzut șoareci extratereștri acolo ?

Motanul își mîngîie însă mustățile și mîrîi disprețuitor :

— Nătărăule !

— Cum să fie vorba de o pivniță ? se enervă și Smile. Era sala motoarelor, sau, mă rog, sala în care se aflau mijloacele de propulsie ale farfuriei zburătoare. Și ce credeți că am văzut acolo ?

— Niște motoare alimentate cu marmeladă ! O trînti sergentul și, aplecîndu-se peste masă, pipăi mustățile țepene ale lui Biber.

— Nu știu dacă ar fi propriu să le numim așa ! obiectă Smile. Fiindcă, în acea încăpere se aflau mai multe postamente care se roteau mereu și pe care erau instalate clepsidre uriașe în care străluceau pietre prețioase.

— Bermulakuri, firește — spuse Biber, zîmbind cu subînțeles.

— Tocmai la asta mă gîndeam și eu acum, opină Benny, că am aflat ce e cu aceste pietre prețioase și la ce folosesc... Abia acum parcă, parcă pricep ceva. Știți, pietrele aflate în clepsidrele respective erau de toate mărimile. Unele, mari cît un ou de găină, altele, mici cam cît un bob de piper. Și ce culori minunate aveau ! Însoțitorul meu mi-a explicat că acele clepsidre umplute cu pietre formau sistemul de propulsie al aparatului lor de zbor.

— Ți-a spus adevărul ! sublinie Biber.

— Iar eu — continuă Benny Smile — am insistat să-mi explice mai pe larg principiile de funcționare, dar Xintu a refuzat, pe motiv că nu cunosc principiile fizico-astronomice de bază ale teoriei ber...

Benny se întrerupse, pentru a se căuta prin buzunare. Scoase la iveală un bilețel, pe care probabil notase informațiile primite de la extraterestru.

— Ale teoriei bermu... începu el să citească.

Dar Biber i-o luă înainte :

— Ale teoriei bermulativității !

— Exact ! Se miră Smile. Dar de unde știți ?

— Lasă, că de asta o să mă ocup eu, mai tîrziu ! bombăni Petty. Asta ne este meseria !

CINCI

Smile se uită, cam speriat, la sergent, dar Alexis îl liniști :

— Șefule, nu-l lua în seamă. Dacă oamenii de pe Pămînt ar fi piese într-un joc de șah, Petercott ar fi nebunul !

Furios, Petty voi să-l înșface pe motan pentru a-l zgîlțîi puțin. Dar motanul o zbughi la fugă.

— Dar spune-ne odată, Smile, despre teoria bermulativității ! exclamă nerăbdător Piperonni.

Și Smile continuă :

— Xintu mi-a explicat că atunci cînd se întorc clepsidrele alea la stînga, timpul curge înapoi, și ei pot călători în trecut. Cînd se întorc spre dreapta, călătoresc în viitor. Pe scurt, se pot face fel de fel de manevre cu clepsidrele, așa că timpul și spațiul pentru ei... hm !

Benny Smile se opri iar, încurcat. Se concentră și continuă cu greutate, căci erau niște idei greu de înțeles și pentru el :

— Pe scurt, Xintu mi-a zis că, dacă aș înțelege teoria bermulativității, aș putea înțelege de ce există mai mulți Benny Smile în univers... mai mulți Socrați... Mi-a dat de exemplu istoria Atlantidei. Spunea că au existat, există și vor exista o infinitate de Atlantide în univers, pe o infinitate de planete identice Pământului nostru. Și că istoria Atlantidei care s-a scufundat în momentul de apogeu al civilizației ei s-a repetat, se repetă și se va repeta mereu în viitor. Și asta pentru că...

— Ia stai puțin ! îl întrerupse Petercott. Și, fixîndu-l cu o căutătură cruntă pe Biber, întrebă răspicat :

— Dar dumneata cum ai ajuns de pe planeta aceea...

— Planeta Ramadamaloka... o planetă identică Pământului vostru — îl completă Biber cu bunăvoință.

— Mă rog ! Cum ai ajuns de pe Ramadamaloka — douăsprezece litere, la noi ? Ziceai că se scufunda Atlantida și ai șters-o cu o valiză !

— Simplu. Am venit chiar cu farfuria zburătoare pe care a întîlnit-o domnul Smile. Xintu tocmai făcea o escală pe Ramadamaloka, în drumul său spre Pământul vostru. Făcea parte dintr-o expediție de zece farfurii zburătoare, îmbarcate toate pe o navă mamă, sub formă de trabuc, ce venea din altă galaxie, de pe planeta Annandya.

— Ați sosit împreună cu Xintu ? Formidabil ! se miră Smile.

Biber continuă :

— Domnilor, atlanții mei aveau deja farfuriile lor zburătoare. Mulți au emigrat în univers, dar nu erau destule farfurii pentru toată populația. Alții s-au îmbarcat pe farfurii venite din cosmos, în trecere prin Atlantida. Cum a fost cazul meu. De fapt, eu tocmai îmi făcusem valiza să vin pe Pământul vostru !

— În ce scop ? interogă iarăși sergentul.

— Nu v-am spus ? ! Urma să cumpăr cafeneaua de la Cyrill și de asemeni Cyrill urma să-mi lase caseta cu bermelakuri, pe care eu o voi duce acolo, pe Erttis, pentru a încerca să-l răscumpăr pe Socrate.

Ascultătorii săi se priviră intrigați.

— Deci ne veți părăsi curînd, deduse Pip, cu tristețe.

— Aș, un mic voiaj. Mă voi reîntoarce !

— Cît de mult mi-ar plăcea să călătoresc și eu prin cosmos ! oftă Gerolamo. Stau acolo, călare pe un butoi, în localul meu... și visez că sînt pe o corabie... că străbat mările și oceanele, sau că sînt pe o farfurie zburătoare, și zbor prin univers.

— Există posibilitatea de a călători prin univers și cu o corabie, îl avertiză Biber.

— Cum așa ?

— Conform teoriei bermulativității... Bermulak sau bermulativitate sînt cuvinte care provin de la cuvîntul „bermude". Ați auzit că în zona Triunghiului Bermudelor dispar vase, avioane... Și știți de ce ? Din Triunghiul Bermudelor poți trece direct pe alte planete din univers. Planete identice Pămîntului.

— Și de ce, mă rog ? iscodi iar Petty.

— Pentru că, pe fundul Oceanului Atlantic, în zona Triunghiului Bermudelor, zace o ladă plină de bermulakuri.

— Și a cui e lada ? Și cum de a ajuns acolo ? întrebă Petty din ce în ce mai suspicios. Alibiul dumneavoastră e așa de încurcat că v-aș duce imediat la secție !

— Alibiu ? se miră Biber. Dar ce infracțiune am făcut ?

— Poate l-ați omorît pe Cyrill, ca să-i furați pietrele. Și papirusul, vorbi amenințător sergentul.

Își dădu seama că făcuse o imprudență, că vorbise fără să se gîndească, abia după ce Biber îl chestionă la rîndul său :

— Papirusul ? Dar de unde știți de papirus ?

Pip, Smile și Alexis ascultau numai ochi și urechi. Petty își făcu iute socoteala că sînt șase contra unul, așa că se ridică în picioare și strigă :

— Domnilor, în geamantanul dumnealui se află un manuscris. Un papirus. înțelegeți ce vreau să spun ?

Cei de față se priviră contrariați.

Biber începu să rîdă încetișor, și nu răspunse nimic. Doar se lăsă pe spătarul scaunului, își scoase ochelarii și începu să-i șteargă tacticos cu poala halatului său vișiniu.

ȘASE

Și Biber își puse ochelarii din nou pe nas și explică calm :

— În cazul acesta, domnule Petty, alibiul meu este chiar istoria omenirii ; alibiul meu este chiar teoria bermulativității.

Sergentul deschise în mod fățiș carnețelul său cu „Aspecte suspecte“ îl puse pe masă, pregăti pixul, și comandă :

— Foarte bine. Vorbiți. Dovediți-mi că nu l-ați omorît pe Cyrill ca să-i furați diamantele și manuscrisul. Că de unde o fi avut Cyrill diamantele și manuscrisul, e o altă enigmă, pe care tot eu am s-o dezleg !

Biber oftă, și începu :

— Papirusul și bermulakurile le am de la Cyrill, care mi le-a lăsat de bună voie... e o înțelegere între noi. Dar ca să pricepeți despre ce e vorba, ar trebui să vă explic, mai întîi, teoria bermulativității. O să o explic așa, fără formule, în mod metafizic, simplificat ! E o teorie care combină problema bermulakurilor, a Triunghiului Bermudelor și teoria relativității.

Și Biber iar se opri, căzînd pe gînduri. Căuta probabil cuvintele cele mai potrivite pentru a explica pe înțelesul cetățenilor trisîmburiști teoria bermulativității.

— Ei, hai, dă-i drumul ! bătu nerăbdător Petty cu pixul în masă.

— Deci, spuneam că pe fundul Oceanului Atlantic zace o ladă cu bermulakuri, care determină disparițiile misterioase de vapoare și avioane...

— Te-am mai întrebat — se burzului Petty — a cui era lada ?

— Lada era a căpitanului Nikos Alopache, un străstră-strănepot al înțeleptului Socrate. E momentul să vă spun că bătrînul Cyrill era înrudit, după mamă, cu Socrate. Maică-sa era grecoaică, dar tatăl său era egiptean. Acest bărbat avea ascendenți printre faraoni. Și, prin acești faroni, se înrudea cu atlanții. Deci un străbun de al lui Cyrill trăise în Atlantida. El se numea Bib-Er-Quatzl. Era un om foarte învățat. Meseria sa era de a șlefui bermulakuri și de a fabrica ceasuri de viață lungă. Folosind bermulakurile, el putea face călătorii nu numai în spațiu, ci și în timp. Astfel, el știa tot ce avea să urmeze în viitor, inclusiv scufundarea Atlantidei. Știa care vor fi toți descendenții săi, printre care și primul faraon egiptean — căci în urma catastrofei, o parte din atlanți s-au refugiat în Egipt. Alții urmau să emigreze pe

o planetă asemănătoare pămîntului, din altă galaxie. Bib-Er-Quatzl mai știa că un descendent al faraonului se va stabili în Grecia și, căsătorit cu o grecoaică, îl va naște pe Socrate.

— Deci Socrate era înrudit cu atlanții ? se minună Pip.

— Desigur ! Oare n-a vorbit Platon, care a fost elevul lui Socrate, despre Atlantida ? Desigur, avea informații de la maestrul său ! Dar să continui povestea lui Cyrill. Cum își cunoștea toți descendenții, Bir-Er-Quatzl știa că într-o bună zi se va naște și Cyrill... Cyrill, ca și Socrate, se aflau trecuți în testamentul lui Bib-Er-Quatzl. Ei se numărau deci printre descendenții aleși anume pentru a-i continua tradiția, avînd dreptul de a învăța arta șlefuirii bermulakurilor și a fabricării ceasurilor de viață lungă !

— Cum îi mai merge gura ! oftă Petty, închizînd cu zgomot carnețelul său, și trîntindu-l pe masă cu obidă. N-am timp să notez nimic.

— Dar nu vorbesc ca să notezi dumneata ! îi ripostă Biber. Le fac o plăcere noilor mei prieteni, povestindu-le aceste istorii minunate !

Furios, Petercott se întoarse către Benny Smile, și-i zise printre dinți :

— Unii te plimbă cu farfuriile zburătoare, alții te duc cu prețul...

Dar Biber nu luă în seamă aluzia, și continuă netulburat :

— Ca toți copiii aleși anume, din ilustra sa familie, Socrate, cînd a împlinit vîrsta de șapte ani, s-a urcat pe acoperiș și a interpretat un descîntec pentru chemat farfuriile zburătoare. Melodia și notele descîntecului erau notate în testamentul străbunului său...

Și Biber se ridică de la masă și se duse la valiză. Scoase de acolo papirusul, pe care-l oferi spre cercetare tuturor celor de față. Papirusul, aproape putrezit, era acoperit cu o scriere misterioasă, amintind hieroglifele.

— Și ce scrie aici ? se interesă Petty.

— E lista tuturor descendenților lui Bib-Er-Quatzl care au dreptul de a învăța meseriile sale. Și notele și cuvintele descîntecului pentru chemat farfuriile zburătoare.

— Care farfurii zburătoare ?

— Prin testament se stipulează că toţi urmaşii lui Bib-Er-Quatzl sînt daţi în grija unei civilizaţii extraterestre. E vorba de acei extratereştri care, cu mult timp în urmă, poposind pe Pămînt, au pus bazele înfloritoarei civilizaţii a Atlantidei. Căci atlanţii proveneau de pe o altă planetă, identică Pămîntului, pe care existase o Atlantidă. Cînd Atlantida s-a scufundat, o parte au venit pe Pămîntul vostru. Istoria se repetă, conform teoriei bermulativităţii.

Sergentul privi ţintă, ca prostit, mustăţile lui Biber. Apoi şopti cu glas sfîrşit :

— Poate dacă-mi ung şi eu barba cu marmeladă, pricep toate aceste drăcovenii.

— Dar e simplu ! strigă Alexis. Imaginează-ţi o infinitate de table de şah, în univers. Cu aceleaşi piese, nu ? Şi pe care s-ar juca, la infinit, exact aceeaşi partidă. Cu aceleaşi mişcări. Aşa e, nu, domnule Biber ?

Biber aprobă, dînd din cap, şi mîngîindu-şi mustăţile.

— Şah-mat a doua oară, domnule Petercott ! conchise triumfător motanul Alexis.

O clipă se lăsă o tăcere penibilă. Fu întreruptă de Gerolamo Fapaura.

— Mii de balene şi de tunete ! Dar cum e cu căpitanul acela grec cu lada de bermulakuri ? Cu Socrate, care era trecut şi el în testament ?

— Aici e aici ! începu din nou Biber. Deci, la şapte ani, Socrate a cîntat descîntecul... şi a fost luat pe farfuria zburătoare. Dar el le-a spus extratereştrilor că preferă mai degrabă să şlefuiască minţile oamenilor, decît bermulakurile. Sufletul uman — spunea Socrate — e o piatră preţioasă neşlefuită.

— Dar poate chiar aşa voiau extratereştrii aceia. Poate că era teleghidat ! observă sergentul, amintindu-şi de eprubeta cu lichid negru şi de felul cum acţionase el în acea noapte.

Biber îl privi pentru prima oară cu vădită consideraţie, dar nu comentă deloc ipoteza lui.

— Da, meditä cu glas tare Pip, oare cine ne face să vrem ceea ce vrem ? Sîntem atît de liberi pe cît credem că sîntem ?

— Ia lăsaţi prostiile ! tună Petty, într-un nou acces de autoritate. Vreau să aflu ce e cu lada aceea cu bermulakuri !

— Extratereștrii i-au explicat micului Socrate că e greu să șlefuiești un bermulak... dar și mai greu să șlefuiești mințile semenilor tăi. L-au avertizat care va fi destinul lui, dacă va apuca pe această cale... Își va face mulți prieteni, dar și mulți dușmani. Căci Socrate, stînd de vorbă cu semenii săi, pentru a le șlefui mințile, le arăta și cît de ignoranți sînt. L-au avertizat că urma să fie condamnat pe nedrept, tocmai de acești dușmani ai săi și că va fi nevoit să bea o cupă cu otravă. Dar micul Socrate a rămas neclintit în hotărîrea sa. Atunci extratereștrii i-au promis că, în timpul procesului, vor veni cu o ladă cu pietre prețioase, bermulakuri, cu care vor încerca să-i răscumpere libertatea.

— De ce tocmai bermulakuri ?

Biber dădu din umeri :

— Așa o cere istoria. Probabil ca să poată exista apoi un Triunghi al Bermudelor. O poartă către alte lumi, către alte pămînturi.

Și Biber se ridică și puse papirusul la loc, în valiză. Abia își reluă locul, pe scaun, că Petty începu :

— Dar zi-ne odată ce-i cu lada ?

ȘAPTE

Biber trase cu sete din pipă, se învălui într-un nor de fum și istorisi următoarele :

— Cînd Socrate împlini vîrsta de șaptezeci de ani, fu adus deci în fața tribunalului. După cum știm, a fost găsit vinovat. Trebuia să-și hotărască singur pedeapsa. Dar, de asemenea, și-ar fi putut răscumpăra libertatea. Atunci au apărut extratereștrii, după cum promiseseră. I-au dăruit lada plină cu bermulakuri, tocmai în acest scop, dar Socrate a refuzat să se folosească de ea.

— Ce păcat ! exclamă Piperonni. Știm cu toții că Socrate era cu totul nevinovat, iar acuzațiile ce i se aduseseră erau fără temei.

— Tocmai de aceea, Socrate era convins că va reuși să-i convingă prin elocința sa pe cei care-l judecau — continuă Biber. Cum însă, în urma procesului, el fu găsit vinovat, își ispăși pedeapsa cu moartea, bînd cupa de cucută. Iar lada cu pietre prețioase fu lăsată moștenire fiului său mai mic.

— Ei, asta mă interesează ! interveni Petty. Cu lada ce s-a întîmplat ? A furat-o careva ?

— Lada a fost moștenită, din generație în generație, de diferiți urmași ai lui Socrate. Așa a ajuns în posesia unui căpitan de vas, plin de îndrăzneală, Nikos Alopache. Pînă la acesta, nimeni din familia lui Socrate nu s-a atins de conținutul ei. Trebuie spus că lada era prevăzută cu un mecanism antigravitațional, care s-a dereglat însă în decursul secolelor. Așa că uneori devenea ușoară ca un fulg, de plutea chiar prin încăpere, alteori devenea așa de grea, că n-o puteai ridica nici cu zece macarale. Știți cauza — fenomenul de rezonanță dintre bermudakuri, găurile albe și găurile negre din cosmos.

— Ehei ! Și eu am plutiiit, cu capul în jos ! oftă Petty.

Dar își dete iute seama că nu e cazul să trăncănească prea multe despre angajarea sa, ca detectiv la Cosmopol, tocmai lui Biber. Așa că tăcu mîlc, și privi cu un aer nevinovat spre tavan. Ceilalți îl scrutau uimiți, așteptînd să continue, dar Alexis le făcut semn, învîrtindu-și lăbuța pe lîngă tîmplă, în sensul : „E nebun, lăsați-l în pace !“.

— Mi-ar fi plăcut ca grecul ăla să fi fost pirat — șopti visător Gerolamo Fapaura. Pirat, ca și străbunul meu, Bombonello Fapaura.

— Bombonello ? Bombonello Fapaura ? tresări entuziasmat Biber. Dar tocmai pe el îl aștept în astă seară !

— Dar ce, Bombonello trăiește ?

— Desigur. Doar a cumpărat un ceas de viață lungă, chiar de la Cyrill. Căci Cyrill, datorită ceasului său de viață lungă, trăia și pe vremea lui Bombonello.

— Păi dacă-i vorba de un ceas de viață lungă — conchise Pip, mijindu-și ochii — poate că Cyrill e numele pe care și l-a luat Bib-Er-Quatzl. Care, datorită ceasului său de viață lungă... ar putea trăi și azi !

— Dar ia zi, cum adică, îl aștepți pe Bombonello ? Și de ce ? Ce treabă ai mata cu piratii ? întrebă Petercott, scos din sărite.

— Îl aștept pentru că trebuie să mă duc pe planeta Erttis, cu corabia lui. Erttis e o planetă identică Pămîntului ; acolo istoria a ajuns la momentul antichității ; tocmai are loc procesul lui Socrate. Cyrill mi-a lăsat o ca-

setă cu bermulakuri ca să mă duc să-l răscumpăr pe Socrate.

— Și cum ai să ajungi, cu corabia, pe o altă planetă ? se miră Pip.

— Nu v-am mai spus ? În zon Triunghiului Bermudelor... se întîmplă fenomene stranii. Treci în alte lumi. Pe alte planete, identice Pămîntului. Bombonello știe cum să navigheze, astfel că ajunge pe ce planetă vrea el !

— Mă întreb, ce oare vrea să însemne acel papirus cu care e pictat Bombonello... în tabloul pe care-l am în sufragerie ? Ați observat cu toții, nu ? Ține un papirus în mînă !

— E o hartă a cosmosului. Pe care sînt însemnate toate planetele, inclusiv planetele identice Pămîntului — îl lămuri Biber. Căci Bombonello, cu asta se ocupă — face comerț cu bermulakuri și cu alte mărfuri extraterestre... comerț intergalactic !

Petty reflectă o vreme. Apoi mîrîi :

— Tot n-am priceput cum e cu lada din fundul Oceanului Atlantic !

— A ! Că uitasem să vă spun continuarea ! se grăbi să explice Biber. Deci acest Nikos Alopache, profitînd de faptul că lada devenise odată foarte ușoară, ca un vajnic lup de mare ce era, a săltat-o pe corabia lui, alături de alte mărfuri și a pornit în largul mărilor. Probabil că voia să vîndă pietrele prin străinătățuri. Desigur, habar nu avea de valoarea lor reală. Căci un singur bermulak face cît zece diamante mari cît un ou de porumbel, de douăzeci și patru de carate !

Ceilalți fluierară a mirare.

— Așadar, ajungînd Nikos Alopache să traverseze acea zonă din Atlantic, cunoscută azi sub numele de Triunghiul Bermudelor, a suferit un accident îngrozitor ; pe neașteptate, lada a redevenit foarte grea, și astfel corabia s-a scufundat ! Așadar pietrele alea afurisite din ladă, care zac acum pe fundul Oceanului Atlantic, sînt de vină pentru tot ce se întîmplă în zonă !

Și, către sergent, ironic :

— Ei, v-ați lămurit, domnule sergent, cum e cu lada ?

— Da, cu lada, mda, să zicem. Dar cum e cu teoria bermulativității ?

Biber își potrivi ochelarii fumurii pe nas își trase basca neagră mai pe o ureche, și glăsui cu vocea sa joasă, răgușită :

— În concluzie, conform teoriei bermulativității, universul este un labirint infinit. Există telepatia, și astfel gîndurile, ce nu cunosc limite în timp și în spațiu unesc lumile și ființele. În felul acesta totalitatea infinită a gîndurilor formează un nesfîrșit labirint al cunoașterii. În acest sens, am putea privi universul și ca pe un gînd imens, care implică tot ce s-a gîndit, se gîndește, și se va gîndi vreodată.

— Așadar... e ca și cum... universul ar fi cabinetul meu, cu pereții tapisați cu oglinzi ! Cînd intri, te vezi multiplicat la infinit ! își dădu cu părerea Piperonni.

— De ce nu ? confirmă Biber.

Petercott își mîngîie barba, și cu ochii la mustățile lui Biber, care îl obsedau, întrebă cu prefăcută naivitate :

— Dar dumneata... ce meserie aveai, acolo, în Atlantida ? Nu vreau să insinuez nimic, dar de cînd am auzit că-ți ungi cu marmeladă mustățile... Nu cumva fabricai marmeladă ?

Și, în gîndul său : »Poate o fi chiar inventatorul extraterestru al „Marmeladei blestemate“ — infernala armă gastronomică, extraterestră pe care a venit s-o experimenteze pe Pămînt“.

Dar Biber îl dezamăgi :

— Oh ! Nu v-am spus ? Păi și eu, de fapt, eram șlefuitor de bermulakuri și meșteream ceasuri de viață lungă... acolo, pe Ramadamaloka.

Puteți deci să mă numiți meșterul Biber !

— Sai puțin, dar dacă spui că vii de pe Atlantida, Atlantida de pe Ramadamaloka... dacă istoria se repetă... dumneata ești chiar Bib-Er-Quatzl ! strigă Benny Smile.

— Dar poate e chiar Cyrill. Seamănă teribil cu el — comentă Pip. Pare a fi Cyrill, întinerit cu patruzeci de ani...

— E adevărat — zîmbi enigmatic Biber — că și eu eram mai bătrîn un pic... dar, cu ajutorul ceasului de viață lungă, pe care îl port... m-am întinerit puțin. Însă nu sînt Cyrill, fiți siguri !

— Deci, cu ajutorul ceasurilor de viață lungă, te poți întineri ? insistă Piperonni.

— Desigur. Bombonello, care poartă și el un ceas de viață lungă, nu se întinerește mereu ? Acum arată de patruzeci și cinci de ani, o să vedeți cînd va veni.

— Și cînd va veni ? Și de ce ? interogă mohorît Petty.

— În noaptea asta. Dacă a căzut bermulakul în mijlocul străzii, se creează un fenomen de rezonanță cu zona Triunghiului Bermudelor, unde zace pe fund lada aceea cu bermulakuri. Ori tocmai acum navighează pe acolo și Bombonello, care poartă în ureche un cercel împodobit cu trei mici bermulakuri. Așa că, în curînd, datorită rezonanței... corabia lui va dispare din Triunghi și va ajunge pe strada Trei Sîmburi. Apoi ne vom întoarce în zona Bermudelor — eu și Bombonello — și vom călători direct pe Erttis. Navigarea prin rezonanță bermuladiakă e o treabă extrem de grea. Dar Bombonello e expert.

— Și de ce toate astea ? Și de unde le știi ? făcu tot mai nedumerit sergentul.

Atunci Biber trînti bomba :

— Pentru că sînt informat că domnul Wells, vecinul nostru, a fost dus pe planeta Erttis, unde urmează să moară, să fie executat în locul înțeleptului Socrate. Drept pedeapsă pentru faptul că nu înapoiază extratereștrilor un anumit manuscris...

— Insinuați că onorabilul Wells a furat un manuscris de la extratereștri ? strigă înfierbîntat Pip.

— Exact, se oțărî Petty. Dacă vreți să știți, am primit misiune de la Cosmopol să găsesc cît mai iute acest manuscris. Dacă manuscrisul va fi găsit la timp, Wells nu va mai muri...

Cei de față, în afară de Biber, rămaseră cu gurile căscate.

— Poate Wells a lăsat manuscrisul la unul dintre dumneavoastră... Atunci ar fi cazul să colaborați cu legea, și să mă informați...

Dar Benny Smile, Gerolamo și Piperonni se jurară că în viața lor nu au auzit de nici un manuscris.

În încăpere se lăsă iar tăcerea. Meditau cu toții la toate minunățiile auzite, și mai ales la vestea mai greu de crezut, a pericolului ce-l amenința pe Wells.

Într-un tîrziu, Pip murmură :

— Ah ! Abia acum înțeleg... Visul pe care l-am avut ieri noapte... arăta adevărul adevărat !

— Ce vis ? Povestește-ne ! săriră ceilalți cu gura, curioși.

Și bărbierul-psiholog le înșiră o poveste cu totul și cu totul senzațională.

N O U Ă

— Am visat — spuse Piperonni — că Petercott venise la stabilimentul meu, ca să-i rad barba. Iar eu am ascuțit briciul, și am pregătit clăbuc într-o cupă de argint. Și i-am spus : „Din cupa asta, Petty dragă, era cît pe aci să bea otravă Wells, prietenul nostru ! Ce s-ar fi făcut fără tine ?“.

— Eee, lasă-mă cu aluziile astea, cusute cu ață albă ! se supără sergentul. Eu, unul, mă întorc pe stradă, la datorie !

— Cum ? Dar nu-ți doreai tu să ai parte de enigme cosmice ? De aventuri cu extratereștri ? întrebă motanul, malițios.

Petty se uită încruntat la mustățile lui Biber, scoțînd încet un plic din buzunar. Din plic scoase o carte de vizită, pe care o zvîrli pe masă.

Gerolamo o luă, o studie, scoase exclamații de uimire, și o înmînă lui Pip ; și așa cartea de vizită fu trecută din mînă în mînă, și citită de către toți cei prezenți în cafeneaua lui Biber. Acesta o luă ultimul și citi cele scrise pe ea, cu voce tare :

SCHUBERT NARR

asasin subcuantic

specialist în torturi și otrăvuri

Și, pe verso, cîteva rînduri scrise și semnate de Wells :

„Dacă voi fi dat dispărut, pe Pămînt, să nu-ți bați capul cu cazul meu. Am fost condamnat la moarte de extratereștri, dar cel puțin mi-am ales singur moartea. Voi fi dus pe o altă planetă, avînd chipul lui Socrate. Voi bea cupa cu otravă în locul lui. Salutări prietenilor trisîmburiști“.

— Ce părere ai, domnule Biber ? Unii invadează pămîntul, sub pretext că li s-au scufundat actele de identitate ; alții, sînt duși pe alte planete și li se servește, în loc de cafea — otravă.

— De unde aveți cartea de vizită ? clipi mirat din ochi Biber.

— Tocmai asta e ! Azi dimineață, ducîndu-mă eu pe la secție, mi s-a atras atenția că am un plic prins cu un bold... hm ! de fundul pantalonilor. În el — cartea de vizită. Cum a ajuns acolo... e o enigmă cosmică ! — cosmică — șapte litere !

Ceilalți nu se putură abține și pufniră în rîs.

— Nu rîdeți, netoților ! trînti sergentul cu pumnul în masă. E vorba de un ultimatum ! Dacă nu găsim blestematul acela de manuscris — care nu știu de fapt cui aparține și cine l-a furat și de ce — Wells o să moară ! Otrăvit !

Și se ridică în picioare, își aranjă uniforma și plecă cît se poate de cătrănit să ia aer curat, pe stradă.

Dar să-i lăsăm acum pe eroii noștri să discute aprins aceste evenimente și să vedem ce se petrecuse pe farfuria zburătoare al cărei echipaj era condus de Xintu.

Într-adevăr, Wells sfătuit de Sebastien, care-l ajutase să ia chipul lui Socrate se refugiase pe farfuria zburătoare al cărei echipaj, condus de Xintu avea misiunea de a studia teoria bermulativității.

Dar fu descoperit de oamenii în negru, cu toate că avea chipul bătrînului filozof Socrate. Într-o bună zi la bordul farfuriei apărură Gabriel și Uriel care îl somară să predea manuscrisul și formula zglobulinei, dar Wells refuză.

— Oricum, trebuia să fiți pedepsit pentru că ați încălcat legea tăcerii, zise Uriel. Pentru că v-a scăpat din mînă taina zglobulinei.

— Da, adăugă Gabriel, se petrec lucruri care nu sînt pe placul autorităților din Annandya. Ringo a injectat zglobulină unor cactuși și a făcut o armată cu ajutorul căreia intenționează să-i terorizeze pe pămînteni.

— Dar e ridicol — pufni oarecum amuzat, Wells-Socrate.

— Situația arată care sînt riscurile indiscreției, cînd un om, un savant de talia dumneavoastră sca-

pă de sub control propriile-i descoperiri. Asupra cărora fusese avertizat că trebuie să țină un secret absolut...

Wells tăcu, gînditor.

— În cazul că nu vreți să predați manuscrisul, prețul lui va fi viața dumneavoastră — reluă discuția Uriel

Wells se căzni să zîmbească, tăcînd enigmatic.

— Așteptăm răspunsul — insistă Gabriel.

Wells își potrivi chitonul alb pe trup. Încă nu se obișnuise cu noua situație — faptul că chipul său era al înțeleptului Socrate, la fel și trupul, încă viguros la cei șaptezeci de ani ai acestuia.

— Da, m-am hotărît, răspunse el, tărăgănind cuvintele.

Și întinse brațele înainte, gîndindu-se intens la Egipt. Voia să o șteargă în mod subcuantic, să se ascundă undeva în labirinturile Marii Piramide. Se și mira că nu-i venise mai înainte această idee salvatoare. Dar probabil că ultimele evenimente îl făcură să-și piardă calmul și stăpînirea de sine.

Din nefericire, se afla într-un moment de „intermitență". Mai rău chiar, Uriel scoase fulgerător toate cele cinci clape de pian din buzunarul de la piept al hainei sale. Le îndreptă spre Wells-Socrate, apăsînd ușor pe clapele negre. Din acestea țîșniră un mănunchi de raze violete. Wells-Socrate simți furnicături în tot corpul. Apoi Uriel puse clapele în buznar. (probabil era vorba de un aparat sofisticat cu aparență de clape).

— De acum încolo nu vă veți mai putea folosi de posibilitatea de a călători în manieră subcuantică ! rosti omul în negru. Și veți rămîne cu această înfățișare de împrumut... pînă ce veți mărturisi unde e manuscrisul.

— Nu am să mărturisesc. E o comoară care merită viața unui om.

— Deci, ați hotărît... se interesă Gabriel.

— După cum spunea Socrate — al cărui chip îl port — explică Wells, cel mai rău lucru pentru om este de a nu-și îndeplini vocația. Eu sînt un pasionat om de știință... și acolo, în laboratorul din Mexic, am trăit clipe minunate...

Urmă o tăcere încordată.

Și Uriel decise :

— Aveți dreptul să vă alegeți singur, domnule Wells, felul în care veți muri !

Wells reflectă o clipă, apoi zise senin :

— Propun să mor bînd cupa de otravă în locul lui Socrate cel real, al cărui chip îl port. Deoarece farfuria zburătoare trebuie să se întoarcă pe planeta Errtis, pentru a-l duce înapoi pe înțeleptul Socrate, pentru ca istoria să nu fie tulburată... ei bine, voi muri eu în locul lui.

Această hotărîre trezi uimire. Oamenii în negru se retraseră pentru a-și întreba superiorii dacă era posibil așa ceva.

După zece minute, Wells simți cum podeaua începe să tremure sub picioarele sale. Curînd începu să plutească prin mica încăpere.

Farfuria zburătoare o pornise spre Errtis...

ZECE

Și, în timp ce meșterul Biber se sfătuia împreună cu ceilalți cetățeni trisîmburiști în cafeneaua sa, Petty Petercott, care ieșise spre a lua nițel aer curat pe stradă, se simți dintr-o dată cuprins de un soi de „frenezie eroică“ — „gli erroici furrori“. O fi fost „elixirul ilariant“— picătura de licoare neagră — de vină ? Dintr-o dată se hotărî : o să facă imposibilul, o să găsească manuscrisul, uluind tot Cosmopolul, și chiar și pe ceilalți sergenți Petercott din univers. Cu această ocazie îl va salva pe Wells și va deveni eroul străzii Trei Sîmburi, adică al tuturor străzilor Trei Sîmburi de pe planetele identice Pămîntului din universul infinit !

Așa că sergentul se duse acasă, își scoase uniforma și se înțoli cu o pereche de nădragi cam largi, cu o cămașă în pătrățele și, pe deasupra cu un fulgarin negru, demodat. Se studie în oglindă mîndru, apoi se dezbrăcă și își rase barba. Cotrobăi prin pod — unde erau lucrurile bunicului său — Sam Petercott, ce fusese detectiv, și găsi printre efectele de care se folosea acesta, o mustață lungă și neagră. Și-o lipi, și-i unse vîrfurile cu magiun, astfel ca mustața să stea țeapănă cu vîrfurile în sus, asemeni cu cea a meșterului Biber. Își mai tufli pe cap o pălărie neagră, roasă de molii și luă dintr-un sertar niște ochelari de soare negri, uriași. Era convins că dichisit

astfel semăna cu oamenii în negru sau, mă rog, cu atlanții. Mai luă o umbrelă veche, neagră, defectă și o pereche de mănuși negre, din piele și ieși în curte. Aplecîndu-se în dreptul gurii burlanului intergalactic, strigă :

— Aici Crocodilul ! Aici Crocodilul ! Pornesc în căutarea „Tartinei" !

— Aici Scarabeul ! Aici Scarabeul ! veni prompt, răspunsul. Crocodilul e avertizat să fie atent la gropile străzii Trei Sîmburi !

„Auzi ce sfat ! pufni furios sergentul-detectiv. Adică eu aș fi capabil să calc în gropi ? Eu, care aș putea merge pe strada Trei Sîmburi și cu ochii închiși ! ?"

Ieși apoi în stradă și porni să-și facă rondul, gîndindu-se la un plan strașnic de acțiune. Mai bine-zis, se chinuia să conceapă un plan de acțiune. Dar, în loc de plan, în mintea sa se înfiripau imagini din cele mai plăcute ! Se vedea la sediul Cosmopolului, înmînînd manuscrisul comisarului Socrate, și lăudat de acesta. Strada Trei Sîmburi își va schimba numele în strada »Detectivul Petercott". Îl va aresta pe meșterul Biber, pe care îl va duce... la poliție, unde va da la laborator pentru analiză mustățile suspecte ale acestuia, unse cu magiun. Ce complota oare acesta cu oamenii în negru ? Da, se va da drept un om în negru... să zicem, Pipercott — croitor de lux pentru oamenii în negru. Desigur, trebuia să existe un croitor care să le croiască acestora hainele lor impecabile. Dar dacă Biber îl va recunoaște ? Își va pune ochelarii negri din buzunar (îi și puse pe nas). Acum nu prea mai vedea nimic, dar mergea țanțoș înainte, căci doar cunoștea strada Trei Sîmburi perfect. Și uite astfel sergentul-detectiv nu observă că, drept în mijlocul străzii, chiar lîngă locul unde căzuse acul de cravată împodobit cu bermulak, apăruse o corabie. Ba, mai mult, vrînd să ocolească o groapă (căci știa gropile cu ochii închiși), făcu un salt spre stînga, drept care se lovi zdravăn cu fruntea de prova unei corăbii. Văicărindu-se, își scoase ochelari. Cu toate acestea, o bună bucată de vreme nu văzu decît stele verzi. Apoi văzu și corabia.

...După cum lesne vă închipuiți, era „Astrolab", corabia teribilului Bombonello Fapaura, care venise după meșterul Biber.

Petty îi ceru acestuia să se legitimeze, îl întrebă de

unde are corabie, fu cît pe aici să-l aresteze, dar se răzgîndi şi îl conduse la cafenea.
riţia lui Bombonello stîrni mare vîlvă, iar înfăţişarea lui Petercott (care fu imediat recunoscut, în ciuda deghizării sale) îi făcu pe toţi să rîdă cu lacrimi. Pînă la urmă se hotărî ca Piperonni, Gerolamo, Benny Smile şi motanul Alexis să plece cu meşterul Biber şi Bombonello pe planeta Errtis. Fiindcă Bombonello venise să le aducă la cunoştinţă faptul că autorităţile de pe Annandya hotărîseră ca Wells să poată fi asistat de prietenii săi în clipa executării pedepsei.

Aceasta deoarece şi înţeleptului Socrate — al cărui chip îl purta — i se permisese să primească în fiecare zi, în celulă, pe toţi prietenii şi discipolii săi.

Petty hotărî să rămînă pe Pămînt pentru a-şi continua cercetările.

După care, în jurul corăbiei apăru o ceaţă verde, iar „Astrolab" dispăru, împreună cu pasagerii săi.

PARTEA A ȘASEA

UNU

— Măi fraților — strigă motanul Alexis, care se cățărase în vîrful unui catarg. Eu unul nu văd nimic decît ceață verde !

— Nici noi nu vedem altceva ! îi răspunse Piperonni.

Bombonello îi pofti pe toți în cabina sa, la un păhărel de rom. Gerolamo se uita la el în extaz ; îi admira cizmele înalte de piele, ce-i treceau peste genunchi, părul strîns într-o codiță, la spate, barba roșcovană, încîlcită și cercelul rotund, din aur, din ureche, împodobit cu trei mici bermulakuri.

— Spune-le povestea vieții tale, Bombonello ! îl rugă Biber.

— Oh ! Povestea vieții mele ! E prea lungă... am trăit deja prea mult. Dar am să le spun cum am ajuns să colind lumile cu această corabie... Într-o noapte, am fugit de acasă, ascuns într-un coș cu rufe. Voiam în primul rînd să scap de gura nevestei mele, și apoi, să mă fac marinar. M-am văzut deci pe bordul unei corăbii, unde un prieten mă recomandase căpitanului. Am fost angajat marinar și am străbătut cu echipajul respectiv mări și oceane. Dar într-o zi se iscă o răscoală. Căpitanul și alți cîțiva fură omorîți și ucigașii, care puseseră stăpînire pe corabie, o transformară într-o corabie de pirați. Așa am ajuns pirat, fără să vreau, căci m-au pus să duc aceeași viață ca și ei. Dar eu, să vă spun drept, numai cît trăgeam un glonte că și cădeam leșinat, de spaimă. Într-o noapte, corabia noastră străbătea zona Triunghiului Bermudelor. Noul căpitan — Rossi, șeful piraților — zări o altă corabie ce plutea în larg. Hotărî să o atacăm și să o jefuim. Era tocmai corabia „Agartha“ pe care se afla

— cum am descoperit puțin mai încolo — alchimistul Fulcanello, și domnul Biber, prietenul meu.

— Nu, nu eram eu, ci Cyrill — îl corectă meșterul Biber.

— Fie și așa, era Cyrill, meșterul care șlefuia bermulakuri și știa meșteșugul fabricării ceasurilor de viață lungă. Da, acum îmi dau seama : Cyrill era mult mai tînăr și semăna grozav cu dumneavoastră.

Smile, Pip și Gerolamo se priviră intrigați.

— Dar numai ce a început Rossi atacul, abia a tras cîteva salve de tun, că iată ce s-a întîmplat : corabia a fost învăluită într-o ceață verde. Ce a fost mai încolo, n-am habar, căci eu, ca de obicei, trăsesem un glonte în aer și, de frică, leșinasem...

— Deci nu ești un pirat veritabil — oftă Gerolamo.

— Cînd m-am desmeticit, ceața verde dispăruse, dar dispăruse și întreg echipajul. M-am uitat prin cabină, prin toate ungherele, pe punte ; nici țipenie de om. Eram singur pe corabia aceea, încărcată cu tot felul de mărfuri scumpe, pe care Rossi le jefuise de pe alte corăbii. Am ieșit pe punte să văd dacă nu cumva, între timp, corabia nu se apropiase de vreun țărm. Și ce văd... puțin mai încolo, „Agartha" — corabia care urma să fie atacată. Doi oameni îmi făceau semn de pe puntea ei. Am coborît în barcă și am vîslit pînă în dreptul ei. M-am urcat pe punte și am povestit ce se întîmplase cu „Astrolab". Le-am explicat domnilor Bi... pardon, Cyrill și Fulcanello că eu ajunsesem pirat împotriva voinței mele. Ei, și atunci dumnealor mi-au propus slujba asta năstrușnică. Adică să fiu un fel de curier pentru membrii Cluburilor Intergalactice din toate lumile. Am cumpărat și un ceas de viață lungă, și cercelul acesta cu bermulakuri... dînd în schimb din bogățiile aflate pe „Astrolab". Ei, uite așa, de atunci, cum ajung la șaizeci de ani, dau ceasul de viață lungă înapoi, și mă întineresc de arăt ca de patruzeci ori patruzeci și cinci. Și, cu corabia și cercelul meu străbat lumile, după comenzile pe care le primesc.

Poate că Bombonello ar fi povestit și alte lucruri interesante, dar tocmai atunci corabia începu să se clatine, să se zgîlțîie în mod înspăimîntător. Ieșiră cu toții pe punte să vadă ce s-a întîmplat.

Motanul Alexis, care rămăsese cocoțat pe catarg, le strigă :

— Băieți, acu-i acu ! Iată, plutim în mijlocul oceanului ! Și mi se pare că a început o furtună teribilă !

Într-adevăr, acum corabia „Astrolab“ plutea în mijlocul oceanului. De fapt, „plutea“ nu e termenul propriu. Parcă mai degrabă zbura peste ape, cu toate pînzele întinse în bătaia vîntului, aidoma ca aripile unei uriașe păsări. Acest misterios vas ce nu era se pare manevrat de nimeni, înainta în linie dreaptă, făcînd din cînd în cînd salturi teribile, se apleca, își cufunda prora în valuri, o ridica, și iarăși o cufunda... Valuri uriașe măturau puntea, iar corabia părea o săgeată ce urma să se înfigă în luna mare, roșiatică ce se vedea la orizont peste apele negre.

DOI

În acest timp, pe strada Trei Sîmburi, Petty își luase foarte în serios rolul de detectiv al Cosmopolului. Cu o cheie specială, deschisese ușa din spate a cafenelei „Două mumii“ și se furișase înăuntru. La lumina unei luminări, cotrobăise prin valiza meșterului Biber. Luă papirusul, despre care acesta spusese că e testamentul străbunicului său, îl înveli într-o foaie de ziar și apoi ieși grăbit.

După zece minute striga în Burlanul intergalactic :

— Aici Crocodilul ! Am pregătit „Tartina“ !

— Aici Scarabeul ! se auzi răspunsul. Pune tartina în burlan !

Petty introduse papisurul în burlan, care îl aspiră cu un șuierat scurt.

„Ei, asta ne e meseria“ — oftă el și se duse să-și continue rondul de noapte.

Într-una din serile următoare, pe la orele douăzeci, se petrecu un eveniment cu totul extraordinar. Toate televizoarele își întrerupseră pentru un minut emisiunile ; apoi începură să recepționeze o emisiune în direct transmisă în mod enigmatic de la bordul unei farfurii zburătoare.

Mai precis, pe ecranele televizoarelor apăru imaginea cactusoidului Ringo, ce îmbrăcase un costum special. Acesta anunță că are de făcut o declarație către toți șefii de state de pe Pămînt :

— Mă numesc Ringo — se prezentă el. Eu și cactusoizii din neamul meu dorim să avem de acum încolo supremația asupra planetei Pămînt ! Ne aflăm la bordul unei farfurii zburătoare care este dotată cu un armament cît se poate de sofisticat. E destul să fixez un obiectiv, să programez un computer și să apăs pe un anumit buton... Să zicem că am în vedere un oraș anume. Deci apăs pe buton. Din farfuria zburătoare va țîșni un mic proiectil, bomba M.B. — „Marmelada blestemată“ — care va exploda. Ca urmare, se va forma un vîrtej de ceață verde. Întreg orașul va dispărea. Mai, precis, va trece în altă dimensiune. Sau pe o altă planetă din univers !

Milioanele de telespectatori ascultau uluiți.

— Aș putea transforma pămîntul într-un pustiu, folosind armamentul de la bordul acestei farfurii zburătoare — continuă Ringo. Cactusoizii se simt bine în deșert ! Dar noi vrem să evităm acest lucru. Vrem să lăsăm orașele și oamenii pe Pămînt ! Asta se va întîmpla numai dacă șefii statelor își vor trimite ambasadorii la vila mea din Mexic, unde aceștia vor semna documente prin care se va recunoaște dominația cactusoizilor, în frunte cu mine, asupra pămîntenilor.

Apoi Ringo făcu o demonstrație de forță. Reperă un vas care tocmai traversa Atlanticul, lansă un proiectil... și gata cu vasul. În jurul acestuia se formă o ceață verde, iar vasul pur și simplu dispăru.

Emisia de pe farfuria zburătoare se întrerupse.

Telespectatorii fură derutați, la început. Unii se gîndeau că a fost poate vorba de o glumă, alții, că poate era un fragment dintr-un film. Dar în curînd evenimentele se precipitară și toți pămîntenii se convinseră că era o amenințare reală.

TREI

Furtuna se întețea, în acest timp, în Atlantic, iar corabia „Astrolab“ părea gata să se scufunde. Biber se duse în cabina lui Bombonello ca să studieze niște hărți ; iar cetățenii trisîmburiști se adunaseră în altă cabină și încercau să-și ridice unul altuia moralul.

— Cred că s-a sfîrșit cu noi ! zise, dîrdîind de frică, Gerolamo.

Și, către Pip :

— Să-mi fi spus azi noapte, cînd m-am dat jos din pat, că o să ajung în Bermude, te-aș fi luat de nebun !

— Bermudele, ca Bermudele... dar pe o altă planetă, în univers ? replică Pip, arătînd spre un hublou. Ia privește afară, iar a apărut ceața verde. Acum e acum !

Într-adevăr, o ceață deasă, verzuie, înconjurase iar vaporul. Smile părea cel mai înfricoșat.

— Prieteni — zise el — ați auzit povestea lui Bombonello. Dar ia spuneți-mi, de unde știm noi că nu e un pirat adevărat ? Un pirat extraterestru ? Dacă vom dispărea și noi... datorită acestei blestemate de ceață verde ?

— Ce vrei să spui ? Fii mai clar ! strigă motanul Alexis.

— Dacă, în loc să fim duși acolo, pe Erttis... vom fi duși pe o altă planetă, și vînduți ca sclavi ?

Ceilalți îl priviră uluiți.

— Sau s-ar putea — continuă Smile (îi clănțăneau dinții în timp ce vorbea) să fim duși pe o altă planetă... unde vom fi supuși unor experiențe... Voi aveți încredere în Biber acesta ? Și în Bombonello ?

— Cum ?! ripostă Gerolamo. Doar e străbunul meu !

— Ne-am pripit, prea repede ne-am urcat la bordul corăbiei... continuă Smile.

— Era o șansă care nu trebuia pierdută ! își dădu cu părerea Pip. Dacă totuși... istoria asta cu teoria bermulativității e adevărată ? Dacă vom ajunge să-l revedem pe Wells ? Poate că o să-i salvăm viața ! Știți, eu mă gîndeam la o răpire !

— O răpire ? strigară ceilalți în cor.

— Am văzut un coș uriaș de rufe, într-o cabină alăturată. Probabil că este vorba de coșul în care s-a ascuns cînd a fugit de acasă Bombonello. Ei bine, îl vom răpi pe Wells, ascunzîndu-l în acest coș. Îl vom aduce la bordul corăbiei și apoi vom pleca.

— Bună idee ! se bucură motanul Alexis.

— Dar eu spun să o ținem secret, între noi ! Nu trebuie să divulgăm aceasta nici lui Biber, nici lui Bombonello ! propuse Pip.

Chiar în clipa aceea, ușa se deschise larg. În pragul ei apăru Bombonello, cu un cuțit uriaș în mînă și roșu la față, semn că băuse-cam mult rom.

— Hei, cetățeni trisîmburiști ! strigă el, cu accentul puțin stricat. (Bombonello vorbea cincisprezece limbi de pe pămînt și zece limbi de circulație universală.) Am o veste cam proastă pentru voi !

Gerolamo, Smile, Piperonni și motanul Alexis tresăriră și se priviră unii pe alții.

— Nu v-am spus eu ! murmură Smile, arătînd spre cuțit și retrăgîndu-se într-un colț.

Priveau cuțitul, îngroziți. Lama acestuia era mînjită cu sînge. Bombonello avea o pată de sînge în dreptul coapsei, pe pantalonii săi de catifea. Ba chiar și degetele mîinii drepte parcă erau puțin mînjite cu sînge.

— L-a omorît pe Biber — șopti Pip la urechea lui Gerolamo.

Lemnăria corabiei trosnea din toate încheieturile ; de afară se auzea vuietul furtunii, deși nu se vedeau nici aversele de ploaie, nici fulgerele ce brăzdau cerul, nici valurile uriașe ce ridicau corabia pe crestele lor, ca pe o coajă de nucă. Se vedea doar ciudata ceață verde. Ceața verde afară, și sîngele roșu pe lama cuțitului !

— Ei, care-i vestea proastă ? — îndrăzni să întrebe motanul, cam cu jumătate de glas.

— O să se supere domnul Piperonni... dar n-am mai rezistat ! l-am tăiat gîtul ! vorbi căpitanul.

Se cutremurară cu toții.

— Prost e că n-am usturoi și piper !

Cei patru ascultau înmărmuriți de groază !

— Știți, contiună Bombonello, cînd am ajuns cu corabia mea pe strada Trei Sîmburi... cocoșul dumneavoastră tocmai cînta... suit pe stiva aceea de lemne. Eu mor după friptură de cocoș cu spaghetti ! Așa că l-am rechiziționat, cum s-ar spune. Adineaori i-am tăiat gîtul, în bucătărie. Biber îl jumulește, dar e prost că n-am usturoi și piper și nici alte mirodenii, se căina el.

— Ah ! Asta era vestea proastă ? șopti sfîrșit Pip, scoțîndu-și pe furiș briciul din buzunar.

— Dar mai am niște provizii în bucătărie, niște bunătăți... și cîteva sticluțe cu vin vechi. Poate veniți să mă ajutați ! Vom face o masă grozavă, în cinstea debarcării corăbiei „Astrolab" pe țărmurile Greciei... O Grecie Ertisiană ! În două ore vom fi la destinație !

— Am impresia — zise epuizat Benny Smile, că dumneavoastră, domnule Bombonello... sînteți amator de umor negru !

— A, da ! Exact ! Mii de tunete și balene, cum să nu ? Cum să nu fie așa ? Doar Rafael, maestrul în umor negru, e colaboratorul meu ! Corabia aceasta circulă datorită cercelului meu, împodobit cu trei bermulakuri... nu ? Și a acului său de cravată, împodobit cu un bermulak. Rezonanța bermuladikă ! De altfel, Rafael și Mikael sînt în bucătărie !

îi găsiră, într-adevăr, pe cei doi oameni în negru în bucătărie. Rafael sta pe un scaun ; flacăra țîșnea, puternică, cam de două palme, din buzunarul hainei sale. Iar meșterul Biber, care curățise de pene cocoșul Paracelsus — furat de Bombonello — îl prăjea, ținînd voios o tigaie deasupra flăcării.

PATRU

Se puseră așadar, cu toții, pe mîncat și pe băut, în bucătăria bizarei corăbii. Mikael, celălalt om în negru, se uită în bermulakurile ce-i serveau ca butoni de manșetă, și spuse :

— Ne apropiem... da, da, în curînd o să ajungem !

Biber le făcu apoi la toți cîte o cafea tare, ca să le mai treacă oboseala. Și iată că ceața verde dispăru și în depărtare se vedea portul Pireu. Bombonello dădu cetățenilor trisîmburiști cîte un chiton, pentru ca îmbrăcămintea lor să nu bată la ochi. Cînd corabia ajunse în port, soarele ardea pe cer. Mikael, uitîndu-se în bermulakurile lui, anunță că procesul deja începuse. Așa că debarcară cu toții și o luară spre colinele ce împrejmuiau areopagul. Acolo se adunase poporul atenian spre a urmări desfășurarea procesului.

Ajunseră în sfîrșit pe coline. Motanul Alexis încălecă pe umerii lui Pip, spre a vedea mai bine. Își puse lăbuța streașină la ochi și privi în jos.

— Acolo, în vale — explică el cu un aer doct celorlalți — se află cei cinci mii de membri ai tribunalului popular. Observați o masă în mijlocul tribunei ? Persoanele așezate la acea masă formează completul de judecată ! Sînt judecătorii, grefierii și crainicii. Individul acela

solid, care stă la mijlocul mesei, e arhontele Basileus, președintele tribunalului.

— Și indivizii aceia trei, aflați în dreapta mesei ? Ce mutre nesuferite au... cine sînt ? se interesă Smile.

— Sînt Meletos, Anitos și Licon — cei trei acuzatori ai lui Socrate — explică plin de sine, motanul.

— Dar Wells ? Unde e Wells ? se interesă Fapaura.

Cercetară cu privirile ; Wells nu era nicăieri ! Dar, după un minut de reflexie, bărbierul se plesni cu palma peste frunte :

— Wells... e cel de colo, din stînga mesei. Cel îmbrăcat cu o mantie ponosită. E cel ce are chipul lui Socrate...

— Apăsați pe butoanele translatoarelor universale — îi sfătui meșterul Biber.

Pip, Alexis, Gerolamo și Smile apăsară pe butoanele acelor mici aparate, pe care le primiseră cu împrumut de la Bombonello, spre a putea înțelege ce se vorbește la proces. Și Biber avea unul, identic ; singur, Bombonello se lăuda că știe și greaca veche și nu-i face trebuință un asemenea aparat. El îl ținea totuși pe punte — le explicase dînsul — pentru cazul că ar fi ajuns cu vasul pe planete unde s-ar fi vorbit limbi pe care el nu le-ar cunoaște.

Arhon-basileus bătu în tăblia de marmură a mesei cu un ciocănel, și strigă cu o voce puternică :

— Începem dezbaterea procesului intentat de poetul Meletos cetățeanului atenian Socrate, fiul lui Sofronicos, din demosul Alopake. Acuzatorul principal, Meletos, și-a formulat astfel actul de acuzare : „Socrate s-a făcut vinovat de refuzul de a recunoaște pe zeii pe care îi cinstește cetatea și de introducerea altor noi divinități. El este, de asemenea, vinovat de coruperea tineretului".

Apoi, se dădu cuvîntul acuzatorilor săi. Rînd pe rînd vorbiră Meletos, Anitos și Licon.

Wells-Socrate îi asculta, melancolic. „Nimeni din cei de față — gîndea el — nu știe că sînt de fapt un om de pe planeta Pămînt".

Xintul îl lăsase la sol în împrejurimile Atenei, nu pe Socrate cel real, care rămăsese ostatec pe farfurie, ci pe Wells, cel care avea acum chipul lui Socrate și trebuia să moară în locul acestuia.

Wells-Socrate avea emoții, ca un actor care își joacă pentru prima oară rolul, în fața publicului. Avea și el, la gît, un lanț de care atîrna un translator universal, astfel că înțelegea și chiar putea vorbi bine greaca veche. În felul acesta el putu urmări învinuirile pe care i le aduceau cei trei acuzatori. Cînd aceștia terminară și se retraseră în spatele colinei, se lăsă o liniște deplină. Tăceau cu toții, și membrii tribunalului, și mulțimea înghesuită pe colinele din jur. Arhon-basileus se ridică, solemn, în picioare, și se adresă acuzatului :

— Socrate, acum a sosit momentul apărării tale. Vorbește și arată-ne dacă ești nevinovat.

Wells-Socrate se ridică, făcu un pas înainte și rosti, calm și mîndru :

— Cetățeni ai Atenei... Îmi sînteți dragi și vă iubesc, însă mă voi supune zeului mai degrabă decît vouă. Cîtă vreme mai am suflare și sînt în putere, nu voi înceta să filozofez, să vă dau îndemnuri și să vă predic... *

Ascultau cu toții, într-o tăcere deplină.

— Se pare că zeul de aceea m-a hărăzit orașului — continuă Wells-Socrate — să vă trezesc... să vă îndemn, să vă dojenesc pe fiecare în parte, ziua întreagă, mergînd prin tot locul. Nu veți mai găsi ușor, atenieni, un astfel de om ! Ascultați-mă și mă veți cruța. Se poate să vă mîniați pe mine ; așa se supără cei ce dorm, cînd sînt treziți de cineva. Se poate să mă omorîți cu ușurință, dar atunci, iarăși, vă veți petrece restul vieții dormind, afară numai dacă zeul, îngrijindu-se de voi, nu v-ar trimite pe altcineva în locul meu.

Aici vorbitorul se opri, și privi spre mulțime, să vadă ce efect au vorbele sale. Unii îl ascultau uimiți ; alții, batjocoritori. Mulți îl priveau plini de dragoste. Și mai erau și ochi din care răzbătea ura.

Wells-Socrate începu din nou :

— Voi spune, după obiceiul meu, oricui îmi va ieși în cale : „O, cel mai bun dintre oameni... nu ți-e rușine să te îngrijești așa de mult de averi, căutînd să le tot sporești, ca și de numele și de vaza ta, iar, pe de altă parte, de cugetul tău, de adevăr, de suflet și de felul

---

* În acest pasaj, autorul folosește cuvintele lui Socrate, așa cum au fost redate în „Dialogurile" lui Platon (n.a.).

cum să le faci mai desăvîrșite, să nu te sinchisești de fel ?"

— Formidabil ! șopti motanul Alexis la urechea bărbierului. Zău, ar merita un Oscar pentru interpretare !

— Dacă umblu printre voi — grăi în continuare acuzatul — nu fac nimic altceva decît să încerc să vă conving pe toți, tineri și bătrîni, să nu vă îngrijiți de trupuri mai presus de orice, nici să vînați cu atîta înverșunare averi, cît să vă osteniți pentru suflet. Astfel că, fie că veți da crezare lui Anytos, fie că mă veți elibera sau nu, eu nu-mi schimb felul de viață, de-ar fi să mor, și încă de mai multe ori !

CINCI

Căldura era înăbușitoare. Pip, Gerolamo, Smile și Alexis urmăreau cu răsuflarea tăiată cele ce se petreceau jos, în tribunal. Tocmai avea loc numărarea voturilor prin care urma să se decidă dacă Socrate era vinovat sau nu.

Dar, de-o parte și de alta a înțeleptului, apărură cei doi oameni în negru, Rafael și Mikael și păreau a discuta ceva aprins cu el. Wells-Socrate și pămîntenii de pe strada Trei Sîmburi îi vedeau, dar pentru ochii grecilor oamenii în negru erau invizibili.

— Dar ce se întîmplă acolo, jos ? întrebă Pip pe Biber.

Meșterul își mîngîie mustățile, și răspunse, surîzînd :

— I-am trimis să negocieze, pe prietenii mei. Rafael are caseta cu diamante în buzunar... știi, bermulakurile. Socrate poate să-și răscumpere libertatea, dacă vrea, cu ajutorul lor. În cazul că va fi găsit vinovat...

În acest timp, Wells-Socrate discuta cam supărat cu cei doi oameni în negru, dar pentru mulțime, părea că vorbește de unul singur. Arhon-basileus îl întrebă dacă se simte bine, iar acuzatul explică — cam încurcat — că tocmai discuta cu celebrul său daimon.

Apoi oamenii în negru dispărură de lîngă Wells-Socrate, apărînd în spatele meșterului Biber.

— Nu a acceptat, șefule — zise Rafael. Poftim caseta ! Și îi întinse lui Biber caseta plină cu bermulakuri.

— Păcat — oftă meșterul, băgînd caseta în buzunarul halatului. Căci el venise îmbrăcat așa, ca în cafeneaua de pe strada Trei Sîmburi.

— Păcat, oftă iar Biber. Eu, unul, i-am dat o șansă ! Dacă mărturisea unde e manuscrisul, căpăta în schimb aceste neprețuite pietre !

Cetățenii trisîmburiști îl ascultau îngroziți. Deci, meșterul Biber era mîna dreaptă a extratereștrilor, ce urmăreau recuperarea manuscrisului...

— Sau, eventual vă aduceți voi aminte unde se află acest manuscris, insinuă el către Pip, Smile, motanul Alexis și Gerolamo. Căci, pînă în ultima clipă, la nevoie, poate surveni o întîmplare fericită... Să zicem, se află unde e manuscrisul, și atunci în mod subcuantic, va avea loc o substituire... și locul lui Wells, în acest proces, va fi luat de Socrate cel real ! Iar Wells va fi salvat de la pedeapsa capitală !

Dar prietenii lui Wells erau neputincioși. Nici unul din ei nu bănuia unde ar fi putut fi manuscrisul. Singura lor speranță mai era ca sergentul Petercott să dea peste el, în cazul cînd era ascuns prin casele lor. Tocmai de aceea Pip, Gerolamo, Smile și motanul lăsaseră cheile caselor lor lui Petercott, pentru ca acesta să facă și pe verticală, și pe orizontală, cîte percheziții va vrea !

Între timp, numărarea voturilor luase sfîrșit.

ȘASE

Arhon-basileus se ridică în picioare și rosti solemn :

— Socrate a fost găsit vinovat ! Cerem acum ca, potrivit obiceiului, Meletos, principalul acuzator, să propună o pedeapsă.

Meletos se ridică și hotărî :

— Deoarece s-a dovedit aici că, prin activitatea sa criminală, Socrate urmărește subminarea și destrămarea statului nostru, propun condamnarea la moarte prin otrăvire !

Colinele vuiră de exclamațiile mulțimii îngrozite.

Arhontele se ridică din nou, pentru a spune :

— Conform legii trebuie ca acum, după propunerea făcută de acuzatorul principal, și Socrate să propună pedeapsa pe care el consideră că o merită !

Wells-Socrate se ridică la rîndul său, și spuse plin de demnitate :

— Așadar, trebuie să hotărăsc ce pedeapsă mi se cuvine... Dar, cetățeni ai Atenei, ce sînt vrednic să îndur sau să pățesc, fiindcă în cursul vieții nu am înțeles să tră-

iesc liniștit și am nesocotit lucrurile de care se îngrijesc cei mai mulți ? Avere și rînduială în casă, putere militară, oratorie populară, atîtea și atîtea dregătorii, ba chiar și conspirațiile și răzvrătirile din statul nostru ? Fiindcă, pe cale particulară am pătruns în viața fiecăruia, căutînd a-i aduce, precum socotesc, cel mai mare bine ? Fiindcă am încercat să conving pe fiecare dintre voi că nu e bine să se îngrijească de afacerile lui înainte de a se fi îngrijit de el însuși, spre a deveni cît mai bun şi cît mai înțelept ?

Și, după o pauză, adăugă :

— Așadar, dacă ar fi să hotărăsc singur ce pedeapsă mi se cuvine, aș spune : nimic mai nimerit, bărbați atenieni, decît ca pe un astfel de om, pe Socrate, să-l hrăniți în pritaneu !

— În pritaneu ! — repetă Pip, adresîndu-se motanului Alexis.

— În pritaneu ! — exclamă un grec rotofei, care ținea o ploscă uriașă cu vin, în mîini. Auzi, Criton, ce pretenții ? Vrea să fie hrănit în pritaneu, adică în acel lăcaș public în care sînt primiți și ospătați vizitatorii străini de seamă, cît și cei mai merituoși cetățeni atenieni !

— Treaba lui ! răspunse cu gura plină grecul Criton, căci tocmai mușcase dintr-o ciozvîrtă de berbec. Asta precis o să-i întărîte pe jurați, și sigur vor vota condamnarea la moarte !

Înfuriat de aceste comentarii, bărbierul-psiholog își aduse aminte că posedă darul de a face obiectele să leviteze. Se uită fix la plosca celui numit Alexis. Plosca sări din mîinile grecului și pluti prin aer, pe deasupra capului său, astfel că tot vinul i se scurse pe scăfîrlie. Apoi căzu cu zgomot în capul lui Criton, care scăpă friptura din mînă.

— O minune ! O minune ! strigară spectatorii acestor întîmplări. Semn rău, zeii s-au mîniat !

Arhontele privi furios spre mulțimea care făcea gălăgie tocmai în acel moment important. Vru să apuce ciocănelul, spre a bate în masă, dar Pip se concentră și ciocănelul se ridică în aer și îl izbi peste degete. Colinele vuiau de rîsetele mulțimii. Arhontele își suflă peste degete, și-i zise crainicului să anunțe mulțimea că trebuie făcută ordine.

— Liniște, oameni buni, liniște ! urlă crainicul în portofon. Arhontele e de părere că, după unele semne, zeii asistă la procesul nostru !

Încetul cu încetul se făcu liniște. Atunci Wells-Socrate începu din nou să vorbească :

— Vă miră, așadar, că n-am propus o pedeapsă ? Cum să cer o pedeapsă, singur, de vreme ce mă știu nevinovat ? Sînt convins că nu sînt vinovat de nimic care ar putea să dăuneze statului și că, toată viața, m-am străduit să fiu de folos obștii și fiecărui membru al ei !

Arhontele îl asculta, suflîndu-și peste degete și cercetînd din cînd în cînd cerul, de parcă se aștepta să-l vadă pe Zeus, deasupra sa, cu fulgerul pregătit, gata să-l lovească.

— Și ce pedeapsă aș putea propune în locul morții ? — continuă acuzatul. Temnița ? Dar ce-mi trebuie o viață în închisoare, ca rob plecat, rînd pe rînd, paznicilor ? Atunci poate amenda ? Ca să stau închis pînă voi plăti ? Dar eu nici nu am de unde plăti...

— Păi dacă nu vrea să primească pietrele prețioase, în locul manuscrisului ! — se auzi vocea lui Biber.

Gerolamo, Pip și Smile se întoarseră și-l priviră furioși. Motanul însă nu-i dădu nici o atenție. Uitîndu-se după o vrabie, el văzuse ceva ciudat pe cer.

Arhontele, speriat, se ridică în picioare, clătinîndu-se, și anunță :

— Judecători atenieni ! E timpul să trecem la vot ! Meletos a propus condamnarea lui Socrate la moarte ! Socrate a propus hrănirea lui în pritaneu. Așadar, vom supune la vot, potrivit legii, aceste două propuneri.

Jurații se îndreptară spre urne și începură să arunce înăuntru scoicile și pietricelele.

— Vai, vai! oftă Pip. Știți, prieteni, ce urmează !

Motanul îi șopti la ureche :

— Dar ia privește sus, pe cer ! E acolo, sus, o farfurie zburătoare ? Sau poate am halucinații de la soare ? Oi fi făcut insolație ?

ȘAPTE

Într-adevăr, o farfurie zburătoare poposi pe sol, chiar înaintea tribunalului. Din ea coborîră trei bărbați. Erau

înalți, cu chipuri frumoase, atît de frumoși că grecii îi luară drept niște zei.

— Zeii au venit la proces ! Zeii au coborît din cer ! se auzeau peste tot glasuri speriate.

Primul bărbat, îmbrăcat într-un costum spațial argintiu, făcu o plecăciune în fața arhontelui și rosti :

— Noi, cei veniți din ceruri, din alte lumi, propunem ca lui Socrate să-i fie redată libertatea. Cetățeni atenieni ! Cetățeni ai lumii ! Socrate este un om neprețuit ! În schimbul vieții lui vom lăsa aici un dar la fel de neprețuit !

Și făcu semn către ceilalți doi bărbați ce purtau o ladă grea. Aceștia lăsară lada în fața arhontelui și ridicară capacul. Un „oooh !“ prelung răsună peste coline. Atenienii rămaseră stupefiați văzînd pietrele prețioase care umpleau lada, sclipind sub razele soarelui de-ți luau ochii.

Cînd își reveniră din stupoare, arhontele și juriații săriră de la locurile lor și, răsturnînd masa, înconjurară farfuria zburătoare, căzînd în genunchi.

— Am impresia, îi șopti Piperonni lui Smile, că aceștia sînt cu adevărat acei urmași ai atlanților, care trebuie să-l răscumpere pe Socrate ! Biber e un impostor !

— Totuși de la Biber știm povestea asta cu atlanții și pietrele !

— Cu atît mai mult. Biber n-a făcut decît să joace rolul unui atlant, după cum și Wells joacă rolul lui Socrate.

— Da, da ! Pe mii de tunete ! Și toate astea, ac să-l determine să divulge locul unde e ascuns manuscrisul !

— Ce tot vorbiți acolo ? se interesă meșterul Biber, cam nervos.

— A, nimic important, graseie motanul, zîmbindu-i dulce. Ne dădeam și noi cu părerea, că uite, acum poate domnul Wells va fi salvat ! Domnii aceia îi oferă lada cu pietre fără să-l șantajeze ca dumneata !

— Dacă arhontele acceptă lada, în schimbul eliberării lui Socrate... gîndi cu voce tare Pip.

— Ei, să vedem, să vedem ! bombăni Bombonello. Ia mai tăceți odată, să pot asculta ce vorbesc ei acolo !

Bărbatul ce coborîse de pe farfuria zburătoare arătă spre lada cu pietre prețioase și spuse :

— Valoarea acestor pietre este inestimabilă. Nu sînt simple nestemate. Dacă veți urma calea propusă de So-

crate, dacă semințele zvîrlite de el vor rodi, urmașii voștri de pe această planetă vor folosi, într-o bună zi din viitor, aceste pietre prețioase pentru a-și construi corăbii zburătoare asemănătoare celei cu care am sosit noi aici. Vor putea călători pe alte planete. Dar dacă îl veți ucide pe Socrate, la figurat vorbesc, căci, de fapt, Socrate nici nu poate fi ucis...

Aici Wells-Socrate îi ținu isonul rostind mîndru :

— Lui Socrate nu i se poate întîmpla nimic rău !

— Dacă nu veți pleca urechea la acel daimon — continuă cel coborît de pe farfuria zburătoare — acel daimon pe care fiecare dintre voi îl are, dar al cărui glas nu-l auziți... acel glas care, pe bună dreptate, spune fiecăruia : „porți în tine înțelepciunea de om"... atunci, o soartă crudă ar aștepta planeta voastră ! Într-o bună zi, istoria Atlantidei se va repeta. Noi sîntem urmașii atlanților. Un groaznic război, dus cu arme infernale, a făcut să se scufunde continentul nostru... Așadar, Socrate trebuie să rămînă în viață, pentru a-și învăța semenii despre înțelepciune și știința fericirii !

— Socrate, ce ai de spus ? întrebă arhontele lingușitor. Vezi, zeii ți-au venit în apărare.

— Faceți cum credeți de cuviință. Eu unul, v-am mai spus-o, mă consider nevinovat. Vă repet, lui Socrate nu i se poate întîmpla nimic rău. Problema e că vă faceți singuri rău, omorîndu-mă pe mine !

— Nerecunoscătorul ! urlă roșu de furie, Anitos. Zeii îți vin în ajutor, Socrate. Și tu, în loc să le mulțumești, le arunci în față că nu ți se poate întîmpla nimic rău !

Temător, arhontele spuse :

— Calea de mijloc e cea mai bună. Noi am considerat că Socrate aduce prejudicii cetății... Zeii vor ca el să rămînă în viață... Poate că ar fi bine atunci ca lada cu nestemate să rămînă la noi spre a plăti cu ea temple închinate zeilor... Și Socrate să fie luat de aceștia în ceruri...

Cei trei bărbați în costume argintii se sfătuiră între ei. Îi spuseră arhontelui că Socrate va pleca împreună cu dînșii.

Pe coline, mulțimea îngenuncheată aștepta cu sufletul la gură să afle care va fi deznodămîntul evenimentelor.

— Măi băieți, zise Smile, mi se pare că Wells al nostru are noroc.

— Sper din tot sufletul, șopti Pip. Poate îl vor lua ființele acelea cu ele, iar el va cere apoi să fie adus înapoi pe Pămînt... Le va explica faptul că nu e Socrate...

— Dar oare nu se vor mînia, aflînd de substituire ? se întrebă motanul. Și, întorcîndu-se către Bombonello, care se uita furios la spectacolul din vale : Dumneata ce părere ai, domnule Bombonello ?

— Mii de tunete ! Doar n-am făcut atîta cale ca să vedem cum Wells ne scapă printre degete !

— Ba cred că așa are să fie ! exclamă triumfător Pip.

Wells-Socrate se îndrepta deja spre farfuria zburătoare, escortat de extratereștri.

O P T

Dar să vedem cum s-au mai derulat evenimentele pe Pămînt, în legătură cu amenințările cactusoidului Ringo.

Întreg Pămîntul era într-o mare fierbere ! Căci ultimatum-urile lui Ringo se repetaseră în mod sistematic. Ba, mai mult, el continuă să facă demonstrații ale forței sale. De pildă, sub ochii a milioane de telespectatori uluiți, farfuria zburătoare a acestuia se opri deasupra Luvrului, lansă un proiectil... și Luvrul fu învăluit de o ceață verde și dispăru cu tot cu vizitatorii săi. La fel se întîmplă și cu podul de peste Tamisa, cît și cu un stadion întreg din Roma. Și asta tocmai în toiul unui meci !

La televiziune, la radio, în toate ziarele, nu se mai vorbea decît despre amenințarea cactusoizilor. Oameni politici influenți, savanți, artiști, oameni de litere dădeau interviuri, și își spuneau părerea despre această neașteptată amenințare care se pare că avea să afecteze viața planetei. Pentru prima oară, poate, pămîntenii începură să se simtă înfrățiți în fața pericolului unei invazii extraterestre — Căci îl credeau pe Ringo extraterestru ! Unii își dădură cu părerea că ar trebui să fie lansată o bombă atomică, sau poate o bombă cu neutroni asupra farfuriei zburătoare. Dar alții obiectară că dacă Ringo avea timp să riposteze, cu mijloacele sale sofisticate, putea trimite bomba în altă dimensiune, sau ar face-o să explodeze pe o altă planetă, iar apoi ar lua măsuri drastice împotriva pămîntenilor. În orice caz, pămîntenii erau hotărîți să lupte împotriva acestei primejdii comune.

Dar lucrurile se complicară și mai mult, cînd la televiziune apăru într-o seară un extraterestru care vorbi pămîntenilor, aruncînd o cu totul altă lumină asupra evenimentelor. Extraterestrul nu era altul decît Tamizoo, șeful expediției cu care venise Sebastien. El daclară că extratereștrii nu au nici un amestec în această amenințare și precizâ că n-ar avea nici un sens ca pămîntenii să atace cu bombele lor farfuriile zburătoare.

— Cactusoidul Ringo — precizâ Tamizoo — este un cactus umanizat. El este rodul unui experiment făcut de un pămîntean. Acest cactusoid a furat din laborator substanța pe care a folosit-o un savant, pentru a-l umaniza, și cu ajutorul ei, el a umanizat și alți cactuși, alcătuindu-și o armată. Mai trebuie să adaug că extratereștrii de pe o farfurie zburătoare, aflată în mod întîmplător în misiune pe Pămînt, i-au luat pe acești cactusoizi la bordul ei, pentru a-i studia. Ringo a fost băgat la o mașină de învățat. E drept, extratereștrii sînt și ei de vină, deoarece nu și-au dat seama de pericol. Ringo a învățat să conducă farfuria zburătoare și să folosească armamentul care avea un scop strict defensiv. Într-o bună zi, Ringo și armata sa de cactusoizi care păreau foarte blînzi, au atacat echipajul farfuriei zburătoare. Au preluat comanda farfuriei și, iată, acum amenință Pămîntul. Noi, extratereștrii nu avem nici o vină în legătură cu acest ultimatum lansat de cactusoid. O să facem tot posibilul să recuperăm farfuria zburătoare și să readucem lucrurile la normal.

Și, în timp ce pămîntenii se agitau, tot mai speriați, Socrații se plimbau cît se poate de calmi pe străzi, și își căutau discipoli...

N O U Ă

Și acum, să vedem ce isprăvi mai făcuse între timp, pe Pămînt, sergentul Petercott.

Cu pălăria sa neagră, roasă de molii, și cu mustățile sale unse cu marmeladă, se plimba de-a lungul străzii Trei Sîmburi. Dintr-o dată, o farfurie zburătoare începu să-l urmărească.

— Auleo ! Iar mă urmărește Cosmopolul ! strigă Petty. Acum ce mai vor oare de la mine ?

Farfuria ajunse deasupra sa ; o trapă se deschise și ser-

gentul fu aspirat în interiorul acesteia. Și uite așa, Petty ajunsese în fața biroului comisarului Socrate. Comisarul ținea în mînă papirusul pe care i-l trimisese sergentul.

— Ce „Tartină" mi-ai trimis, domnule detectiv ? întrebă comisarul, furios.

Petty făcu fețe-fețe.

— Asta — zise comisarul, arătînd spre papirus, este o fișă medicală. Cu diagnosticul și medicamentele ce trebuie luate.

— Cuuum ? ! Poate e vorba de o listă cu urmașii lui Bib-Er-Quatzl, opină el.

— Ba e o listă cu medicamente !

— Dacă nu cunosc limba, se scuză sergentul. Am văzut așa, mîzgîlelile alea, ca niște hieroglife...

— E o fișă medicală... de la un spital de nebuni din Atlantida. Numitul Bibi Biber era internat acolo...

— A ! Și cînd s-a scufundat Atlantida a fugit cu o valijoară ! Dar bermulakurile ? Dar ceasurile de viață lungă ? Or fi fost pietre false... și niște ceasuri obișnuite ? întrebă Petty, consternat.

— Pe mine mă întrebi ? Hai, pleacă acum ! ordonă comisarul. Ca să-ți fie mai ușor, află că manuscrisul căutat de noi este compus din zece foi de papirus, foarte fine, scrise mărunt ! Și du-i înapoi lui Biber fișa asta... îi poate servi ca act de identitate !

— Exact ! Acte de identitate — repetă slugarnic, sergentul.

Nu observase ironia profundă din ochii „comisarului".

O trapă se deschise sub tălpile uriașilor săi bocanci. Un minut mai tîrziu, sergentul se afla depus pe maidanul din capătul străzii Trei Sîmburi.

— Bine cel puțin că m-a scutit de imponderabilitate — imponderabilitate — șaptesprezece litere ! bombăni sergentul privind cum sediul Cosmopolului se îndepărta pe cer, pierzîndu-se printre nori. Ei, și acum ce mișcare mai facem ? se întrebă sergentul. Și tot el își răspunse : Per-che-zi-ție ! În toate casele unde Wells ar fi putut să ascundă un manuscris ! Da ! Și voi începe chiar cu casa mea... nu de alta, dar în frigider se află niște șuncă suspectă, pe care am s-o înfulec, spre a-mi reveni din acest prim eșec !

ZECE

Pe planeta Erttis, Wells-Socrate tocmai era gata să intre în farfuria zburătoare. Cînd, lîngă aceasta își făcu apariția meșterul Biber, cu șapca-i neagră pe-o ureche și cu halatul fluturîndu-i în aer. Îi opri pe cei trei bărbați, îmbrăcați în costume spațiale, și începu să discute cu aceștia, într-o limbă necunoscută. Arăta mereu spre Wells-Socrate și spre cer.

— Tii, dar ce se întîmplă acolo ? miorlăi motanul.

— S-a dus să le explice că e vorba de o eroare — chicoti Bombonello.

Auzind acestea, Pip începu să-și facă loc, cu coatele, prin mulțime. Cînd ajunse în vale, Biber tot mai parlamenta. Piperonni se repezi, cu brațele ridicate, spre grup. Începu să sară și să gesticuleze. Pînă la urmă Wells-Socrate, Biber și Piperonni fură poftiți în interiorul farfuriei zburătoare. Ușile se închiseră după ei.

— Ei, vedeți ! strigă Smile. Iată că Socrate nu va mai bea cupa cu otravă !

— Nu te pripi ! ricană Bombonello.

Într-adevăr, farfuria zburătoare staționă cam o jumătate de oră la sol ; după care ușa rotundă se deschise și Wells-Socrate ieși afară împreună cu Biber. Apoi farfuria se ridică în zbor și plecă.

— L-au luat pe Piperonni ! strigară Gerolamo, Smile și motanul, într-un glas.

Wells-Socrate se duse la locul său, în tribună.

Meșterul Biber apăru dintr-o dată în spatele cetățenilor trisîmburiști și exclamă, frecîndu-și mîinile :

— Așaaa ! Am lămurit lucrurile ! Procesul lui Socrate va continua !

— Dar unde e bărbierul ? întrebă Smile.

— Și lada, lada cu pietrele care trebuiau să răscumpere viața lui Socrate ? întrebă la rîndul lui, motanul.

— Piperonni a fost luat... pentru un experiment. Mi-au promis că-l vor aduce înapoi, pe Pămînt. Și lada va fi pusă bine, în casa lui Socrate. O va moșteni fiul său mai mic ! Vă amintiți istoria pe care v-am povestit-o la cafeneaua „Două Mumii“ ?

Meletos, pe care-l rodea gelozia din pricina faptului că zeii veniseră în ajutorul lui Socrate, striga către arhonte și jurați :

— Zeii au vrut să ne încerce ! Dar trebuie arătat că Socrate a fost condamnat tocmai pentru că nu crede în ei ! Pentru că și-a bătut joc de ei... de zeii cetății noastre !

— Dar nu semănau cu nici unul din zeii cetății noastre — se ridicară cîteva voci din mulțime.

— Cine a îndrăznit ?... Asta e blasfemie ! replică arhontele.

Și vocile tăcură.

Licon, Anitos, Meletos, jurații și chiar și arhontele căutau din ochi lada cu diamante. Dar lada dispăruse. Lăcomia și furia li se citea în ochi, în tonul vocii lor. Licon, cu glasul gîtuit de ciudă, căci sperase și el ca și ceilalți, să pună mîna pe o bună parte din pietre, strigă :

— Zeii ne urmăresc din ceruri ! Să fim cu băgare de seamă ! Ce le vom arăta, că punem mai presus bogățiile decît cinstirea lor ? Noi nu primim pietrele prețioase, noi nu-l vom ierta pe Socrate !

Arhontele ezită o clipă, apoi bătu cu ciocănelul în masa de marmură, și ordonă :

— Continuați votul !

Tremurînd speriați, jurații se duseră spre urne. Cînd scrutinul luă sfîrșit, arhontele-basileus grăi, cu voce tremurîndă, și privind cînd spre Socrate, cînd sus, spre cer :

— Socrate e condamnat la pedeapsa cu moartea. Chiar azi, după apusul soarelui, i se va da să bea cupa cu cucută !

În rîndul spectatorilor se stîrni rumoare. Cei care pariaseră pe moartea lui Socrate, săreau în sus de bucurie. Smile și motanul izbucniră în plîns. Doar Gerolamo își mai păstră cumpătul, și striga :

— Stați, oameni buni, nu vă pripiți ! Socrate nu e Socrate, de ce să-l omorîți ? E prietenul nostru, Wells !

Însă nimeni nu-i dădea atenție.

Dar se petrecu un eveniment care-i ului și mai mult pe cei prezenți la judecată. În incinta tribunalului năvăli un trimis special care, plecîndu-se în fața arhontelui, anunță :

— Oracolul a prezis că preotul oficiant al zeului Apollo poate să ia parte la festivitățile anuale ce au loc în cinstea lui, la Delos. Oracolul a prezis că triera oficială poate ieși cu bine în larg.

Atunci arhontele se ridică în picioare și anunță că sentința propusă împotriva lui Socrate va fi amînată cu o lună, pînă la înapoierea trierei din Delos. Căci legea interzicea ca, pînă la revenirea corăbiei, să fie ucis cineva prin puterea obștii. Jurații începură să comenteze. Zeii păreau a fi totuși de partea lui Socrate. Oare nu greșiseră cu voturile lor, condamnîndu-l la moarte ? ! Și apoi, ce zei erau aceia coborîți în fața lor ? Aveau chipuri necunoscute.

Nu semănau cu nici unul din zeii adorați de greci Juraților li se făcuse teamă. Arhontele însuși căzuse pe gînduri. Supărați că a fost respinsă propunerea lor „zeii" luaseră lada cu pietre prețioase și se înălțaseră cu „corabia" lor la cer. Ce va urma ? Nu se va abate acum asupra cetății mînia zeilor ? Oare procedaseră bine ? Furios, i se adresă lui Wells-Socrate :

— Oare astăzi daimonul tău nu ți-a suflat la ureche o apărare mai bună ?

Acesta zîmbi calm, și răspunse :

— Oare nu ți se pare mai degrabă că mi-am petrecut toată viața gîndindu-mă la apărarea mea ? Pentru că toată viața n-am făcut nimic rău, ceea ce eu socotesc drept cea mai frumoasă pregătire a apărării mele !

Dar iată că pe coline, mulțimea începe să se agite. Toți sînt înspăimîntați și strigă :

— O nouă judecată ! Vrem o nouă judecată !

Gerolamo, Smile și motanul ascultă, cu răsuflarea tăiată de emoție. Poate că Socrate va fi iertat... Îl vor lua pe corabia lui Bombonello... și se vor întoarce cu el pe strada Trei Sîmburi.

Dar Wells-Socrate, era nepăsător. El știa că, de l-ar fi iertat jurații, soarta sa tot era pecetluită. În locul cupei cu otravă, ar fi avut parte de o altă pedeapsă.

Arhontele făcu un semn și doi soldați înarmați se apropiară de Socrate ; era momentul să fie dus la închisoare.

— Propun să dormim o noapte la filozoful Platon ! spuse Bombonello. Îi voi spune că sînt un comerciant din Orient...

— Mda, și peste noapte se pot întîmpla multe — șopti motanul la urechea lui Smile, care-l luase pe după umeri. Mă gîndesc la coșul acela de rufe, de pe corabie.

Era o noapte foarte plăcută, vîntul adia încet, aducînd în încăpere mirosul îmbătător al florilor din grădina lui Platon. Gerolamo, Smile și motanul Alexis stăteau tolăniți pe paturi. Două sclave le aduseseră tăvi cu fructe și mîncăruri alese și băutură.

— Mare șmecher, Bombonello acesta ! zise Gerolamo, ciugulind alene dintr-un strugure. A știut cum să se bage pe sub pielea lui Platon. I-a zis că-i un negustor din Orient, că are mărfuri rare ! Și i-a vîndut un manuscris despre Atlantida ! Pe Biber, cu halatul și basca lui, l-a prezentat drept un mag din Orient !

— Dar tu ce răsfoiești acolo, motane ? se interesă Smile. Mai bine ai sorbi niște vin de smochine, împreună cu noi !

— Am luat o carte scrisă de Platon, de pe Pămînt Dacă i-aș arăta-o filozofului, chiar că m-ar crede vrăjitor. O carte cu scrierile lui ! Ce-ar fi să mă prezint în fața lui și să mă apuc să-i citesc :

„S-a hotărît deci, ca Socrate să bea cu o lună mai tîrziu cupa cu cucută. Asta s-a datorat unei întîmplări fericite, anume faptului că tocmai în preziua judecății să fie încununată pupa corăbiei pe care atenienii o trimit la Delos. Aceasta este corabia cu care Thesseus a adus odinioară în Creta cele două cete, șapte băieți și șapte fete. El i-a salvat de la moarte pe toți aceștia, mîntuindu-se în același timp pe sine. După cîte se spune, făgăduiseră atunci lui Apollo că, dacă scapă cu viață, vor face la Delos, în fiecare an, cîte o procesiune ; aceasta-i solia pe care, de atunci și pînă acum, o trimit mereu, în tot anul, pentru cinstirea zeului. Încă din clipa cînd începe procesiunea, a rămas la ei o lege ca, în răstimpul acesta, orașul să se păstreze nepîngărit și nimeni să nu fie executat în numele statului, pînă ce corabia ajunge la Delos și se întoarce iarăși acasă. Aceasta ține cîteodată multă vreme, dacă se întîmplă ca vînturile să-i întoarcă din drum. Începutul procesiunii se socotește din ziua cînd preotul lui Apollo încununează pupa corăbiei, fapt care a avut loc tocmai în ajunul zilei de judecată".

Aici motanul se opri, spre a-și mai trage sufletul.

— Eu îmi dau cu părerea — zise Benny Smile — că de te-ar auzi Platon sau altcineva vorbind sau citind... ar spune că ești dimonul lui Socrate.

Gerolamo rîse înveselit, dar motanul auzind aceasta, rămase pironit locului, cu ochii pe jumătate închiși, cugetînd adînc.

— Tii ! Ce idee ! exclamă el, într-un tîrziu. Fraților, am un plan ! Mîine, Bombonello și Biber vor să plece. Noi vom cere să ne luăm rămas bun de la prietenul nostru Wells. Vom împrumuta coșul de rufe, pe care îl vom umple cu sticle de vin și alte bunătăți, de la bordul corăbiei, spre a le duce cadou, lui Wells, să se înfrupte pînă îi va veni sorocul să bea cupa cu otravă... La închisoare, eu am să vorbesc cu paznicul, prezentîndu-mă drept daimonul lui Socrate. Le vom da soldaților ce păzesc închisoarea și paznicului, de băut !

— Și le vom pune somnifer în vin — completă Smile. Din întîmplare, am o cutie cu somnifere la mine, în buzunarul hainei.

— Îl vom scoate apoi pe Wells, ascuns în coșul de rufe, și-l vom duce înapoi, pe strada Trei Sîmburi !

Gerolamo și Smile se ridicară și-l îmbrățișară pe motan, asigurîndu-l că acesta era un plan nemaipomenit Apoi ciocniră cîte o cupă, în cinstea planului lor.

Din încăperea alăturată se auzeau sforăind Bombonello și Biber, ce dormeau tun, căci mîncaseră și băuseră, cam mult, fără să aibă habar de surpriza ce li se pregătea

DOISPREZECE

Acest plan ar fi reușit de minune, căci Bombonello fu de acord să umple cu bunătăți coșul de rufe, pe care cetățenii trisîmburiști urmau să-l ducă la Wells-Socrate. Numai că în timp ce el dorea să rămînă pe corabie, spre a studia niște hărți, Biber voi să meargă împreună cu ei la închisoare unde fusese dus Wells. Probabil că intenționa să mai încerce un ultim șantaj asupra lui.

În mare, lucrurile decurseseră după cum fuseseră plănuite. Motanul Alexis apăru, mergînd pe două picioare, în fața paznicului închisorii, și se prezentă drept daimonul lui Socrate pe care, cică, voia să-l viziteze. Paznicul

se sperie foarte tare, și strigă după soldații ce păzeau închisoarea și care se adunară buluc în jurul lui. Dar și acestora le era teamă de „demon" și se țineau departe de el, necutezînd să-l atingă. Atunci apărură Gerolamo și Smile, urmați de Biber. Gerolamo propuse să li se dea de băut soldaților, în sănătatea lui Socrate. Biber dădu nedumerit din umeri, își trase basca pe-o ureche, își potrivi ochelarii pe nas, și se duse mai departe, căci voia să stea de vorbă cu Wells-Socrate între patru ochi. Și uite așa se puseră soldații și paznicul pe băut, și cum Smile turnase somnifer în vin, adormiră buștean.

Atunci Gerolamo și Smile se duseră în celula în care se afla Wells. Mai întîi se descotorosiră de Biber, căruia Gerolamo îi trase o tigaie în cap. După care îl legară pe meșter fedeleș, și-i puseră o batistă drept căluș, în gură. Spre a fi mai siguri că nu se va opune, îi traseră și lui Wells-Socrate o tigaie în cap, îl legară și-l burdușiră în coș. Aruncară deasupra niște boarfe și ieșiră din închisoare, îndreptîndu-se spre țărm.

Toate acestea se petreceau pe la cinci dimineața, cetățenii Atenei încă nu se treziseră. Așa că nu fură deranjați de nimeni și ajunseră cu bine la corabia lui Bombonello. Urcară coșul pe punte și-l ascunseră pe Wells-Socrate într-o cabină. Îl întinseră pe un pat, acoperindu-l pînă peste cap cu o pătură. Spre a-l păcăli pe Bombonello, îl duseseră chiar în cabina pe care o ocupa de obicei Biber.

Apoi ieșiră pe punte și-și văzură de treburile lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Stabiliseră să plece pe la vremea prînzului, dar motanul începu să se învîrtă în jurul lui Bombonello, zicîndu-i că ar fi bine să plece mai repede, că el unul parcă își amintise că văzuse un pachet ciudat în locuința stăpînului său. Dacă era vorba de manuscris ? Ar fi vrut să ajungă cît mai iute, să verifice. Căci poate dădea peste blestematul de manuscris și salva astfel viața stăpînului său.

— Dar unde-i meșterul Biber ? Trebuie să-l așteptăm și pe el ! se opuse Bombonello.

Motanul îi aduse la cunoștință că meșterul făcuse o indigestie, probabil mîncase prea mult. Abia îl tîrîseră din închisoare pînă la bordul corăbiei. Acum zăcea în cabina lui ; se culcase și rugase să nu fie deranjat de nimeni și

de nimic. Bombonello se duse pînă la cabina lui Biber, deschise ușa și aruncă o căutătură înăuntru. Văzu o persoană stînd pe pat, acoperită cu o pătură.

— Ei, dacă doarme, să fie sănătos ! exclamase el, și închise binișor ușa.

Apoi ieși pe punte și fumă o pipă, după care hotărî plecarea. Lîngă cîrmă, se afla o mică clepsidră plină cu bermulakuri. Își scoase cercelul împodobit cu bermulakuri, îl puse pe clepsidră, și apoi roti ușor clepsidra spre dreapta.

Corabia o porni în larg. Vîntul era favorabil. Smile și Gerolamo se îmbrățișau voioși pe punte. Motanul, cocoțat pe catarg, urmărea fericit cum se îndepărtează de țărmurile Greciei. În jurul corăbiei tocmai începuse să se formeze, încet-încet, o ceață verde.

Cînd, dintr-o dată, pe punte apărură cei doi oameni în negru, Rafael și Mikael. Se uitară la Gerolamo și la Smile cu o privire înghețată, disprețuitoare. Apoi se îndreptară spre cabina lui Bombonello.

— Oamenii în negru ! gemu Smile. Cum am uitat de ei ? Cum de am uitat că sînt și ei la bord ?

Alergară în cabina lui Biber. Wells-Socrate era tot pe pat, legat, așa cum îl lăsaseră. Numai că pătura fusese trasă de pe el.

— Au descoperit ! strigă Smile.

— Să luăm o barcă și să fugim toți patru, propuse Gerolamo.

Motanul intră și el, grăbit, în cabină.

— I-ați văzut pe oamenii în negru ? Vai, vai ! Ce-o să se întîmple acum ! Știți, corabia se îndreaptă iar spre Erttis ! Și ceața verde a dispărut !

•

Dar să vedem acum ce întorsătură au mai luat evenimentele pe Pămînt.

Ringo continua să se învîrtă deasupra planetei, cu farfuria sa zburătoare. Situația devenea din ce în ce mai tensionată. Emisiunile de televiziune sau de radio lăsau să se înțeleagă că avuseseră loc niște întîlniri secrete în vila din Mexic — reședința lui Ringo — între reprezentanții diferitelor state și Zeno-Zeno, un cactusoid ce îl reprezenta pe Ringo. Dar se pare că negocierile nu avuseseră nici un rezultat pozitiv. Tamizoo mai apăruse și el, de cîteva ori, căutînd să liniștească pămîntenii, dar deo-

camdată, nu luase nici o măsură împotriva rebelului care-i furase, ca un pirat al aerului, farfuria zburătoare. Gurile rele ziceau că Tamizoo juca teatru, și că extratereștrii veniseră realmente să cucerească Pământul, iar povestea cu Ringo și experimentul nu era decît o înscenare, un paravan pentru a ascunde adevărata față a lucrurilor : războiul lumilor începuse !

Un reprezentant al Națiunilor Unite apăru într-o emisiune televizată, și se adresă astfel milioanelor de telespectatori speriați :

— Mă adresez acum tuturor pămîntenilor. Nu are sens să vă lăsați cuprinși de panică. E bine ca fiecare să rămînă la locul său, în familia lui, să-și vadă mai departe de muncă, așa ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Noi, pămîntenii ne vom uni și vom ține piept invaziei străine. Omul trebuie să rămînă stăpînul Pămîntului.

Însă deja începuse nebunia colectivă. Trenurile, avioanele erau supraaglomerate. Pămîntenii se deplasau de colo-colo, ca și cum ar fi existat un loc de pe pămînt unde s-ar fi putut ascunde de proiectilul „X". Pe autostrăzi, autoturismele circulau nebunește. Telefoanele, telegraful, gările, agențiile poștale erau asaltate de mulțimea dezlănțuită. La fel și posturile de poliție.

Aproape toți cetățenii de pe strada Trei Simburi plecaseră aiurea, cu bagaje, cu cățel și purcel, în mare grabă.

Sergentul Petercott însă rămăsese la datorie. El se dedicase trup și suflet căutării manuscrisului. Își luase concediu două săptămîni, anunțînd la secție că este bolnav.

Căutase peste tot, în casele lui Benny Smile, Wells, Piperonni, și în cafeneaua lui Biber. Dar nici urmă de manuscris. Casa lui Gerolamo o lăsase mai la urmă ; gîndea că trebuie să pună în acțiune un plan complicat, să se deghizeze, să facă, poate, curte Lolei, ca să-i poată cotrobăi liniștit prin casă, sub un motiv oarecare.

Apoi, într-o noapte, apăruse iarăși în mijlocul străzii corabia lui Bombonello. Dar din ea coborî, cu ajutorul unei scări de frînghie, doar meșterul Biber.

— Unde-s ceilalți ? se interesă sergentul, care tocmai ieșise la o plimbărică și se oprise în dreptul lăptăriei lui Vandermeer, pentru a număra, pentru a nu știu cîta oară, găurile Cașcavalului-universal.

— Piperonni, Gerolamo și motanul Alexis au dorit să rămînă acolo, pe Erttis... să asiste la moartea lui Socrate — răspunse cam mofluz meșterul.

— Și... cum o să se întoarcă înapoi ? întrebă sergentul. Că nici nu știu dacă și-au luat actele de identitate cu ei !

— Asta îi privește ! făcu Biber.

— O faci pe nebunul cu mine ? strigă Petercott, înșfăcîndu-l pe meșter de reverul halatului. Adică, știu eu prea bine, ești chiar nebun. Ai scăpat de la balamucul din Atlantida !

— Vai mie ! se prefăcu mirat, meșterul. Dar cum ai aflat ?

În spatele meșterului apărură brusc Rafael și Mikael. Petty îl lăsă în pace pe Biber.

— Peste o lună — zise meșterul — Socrate, adică Wells, va trebui să bea cupa cu otravă. Pe pămînt asta înseamnă o săptămînă.

— Aha ! Conform teoriei relativității !

— Ba conform teoriei bermulativității !

„Deci — gîndi sergentul — mai am o săptămînă... să găsesc „Tartina" !

Rafael se aplecă și ridică acul de cravată. Îl șterse tacticos cu o batistă, apoi își împodobi cravata cu el.

— Cum ! Cum... de l-ai ridicat ? se minună Petty.

— Cît am călătorit împreună, cu corabia... am încercat să-i repar lui Rafael mecanismul antigravitațional, care se dereglase ! explică Biber.

— Ce... care mecanism ?

Rafael scoase un mic titirez, din metal strălucitor, îl puse pe pămînt, și-l roti. Titirezul începu să se învîrtă ; și, tot învîrtindu-se, ocoli corabia lui Bombonello. Ca un bumerang, titirezul se întoarse la locul inițial, de unde plecase. Corabia lui Bombonello începu să se ridice încet-încet, în aer. Plutea acum ușor, deasupra străzii Trei Sîmburi, înconjurată de un nor de ceață verde.

— Iată, vezi ce înseamnă mecanism antigravitațional ? întrebă Biber.

Rafael se aplecă și ridică titirezul, introducîndu-l în buzunar.

De cînd lucra ca detectiv, Petty era foarte nervos. Din cînd în cînd mai fuma cîte o țigară. Se scotoci prin

buzunarele jachetei (căci era în civil, adică deghizat !) și scoase o țigară lungă, cu capătul aurit.

— Doriți un foc ? se oferi Rafael, și flacăra din buzunarul său de la piept se ridică zglobie, pînă în dreptul gurii sergentului. Pierdut, Petty se aplecă și își aprinse țigara. Trase un fum adînc în piept, se înnecă, tuși, dar continuă să fumeze.

Biber îi spuse noapte bună și se duse cu cei doi oameni în negru, pe care îi poftise la o cafea, spre cafeneaua sa.

Petty cercetă cu atenție strada ; dispăruseră și ceața verde, și corabia lui Bombonello.

PARTEA A ȘAPTEA

U N U

Într-una din zilele următoare, Petercott sta la o masă în cafenea, bea cafea și îl asculta pe meșterul Biber care citea din al treilea număr al revistei „Quarq-Squarq ce apăruse, deși Pip nu era pe Pământ, ci aiurea, în cosmos.

— „Socrații continuă să cutreiere străzile marilor metropole din toate țările lumii și să se întrețină cu toți cetățenii dornici de un dialog fructuos".

— Ei, acuma am priceput eu de ce e vorba de mai mulți Socrați ; conform teoriei bermulativității... dacă există o infinitate de Socrați în univers... și dacă au venit cu toții, sau, mă rog, o parte din ei, buluc, pe planeta noastră... — scrîșni din dinți Petercott. Dar ce-i pămîntul, domnule ? Depozit de socrați ?

Biber lăsă revista pe masă, își coborî nițel ochelarii pe nas, și-l privi contrariat pe sergent. Oftă, și continuă :

— „Cu toate acestea s-a dovedit printr-o anchetă că aproape 65% dintre pămînteni se eschivează de la aceste dialoguri socratice. Unii nici nu auziseră în viața lor de Socrate..."

— Păi dacă nu dezleagă rebusuri, nătărăii ! mormăi Petty. Socrate — șapte litere.

— „Alții — chiar dacă auziseră — întîlnirea cu acesta le era indiferentă".

— Dar ia să-l fi întîlnit pe co-mi-sa-rul Socrate, ca mine ! Ăsta o fi singurul dintre Socrații din univers care a făcut carieră ! Ei, să-i văd atunci dacă le dă mîna s-o facă pe indiferenții... în imponderabilitate ! comentă iar Petty.

Biber tuși, își trase șapca mai pe-o ureche, și citi :

— „Majoritatea motivau eschivarea lor de la dialo-

gul cu marele înțelept ca fiind în criză de timp, căci îi mînau din urmă afaceri urgente".

— Criză de timp! Dar ce să mai spun eu, că mai am o zi și trebuie să găsesc manuscrisul ăla afurisit?

— „La îndemnul lui Socrate — „Cunoaște-te pe tine însuți" — ei spuneau: „Eh! Am eu timp pentru așa ceva? Time is money!"

— De acord! — își frecă fericit mîinile, Petty. Timpul este bani și pe verticală și pe orizontală!

„În Europa, Socrații au fost primiți ceva mai bine decît în America. Primirea cea mai călduroasă le-a fost făcută în Grecia unde au fost luați pe sus și purtați în urale, pe străzile Atenei.

Așadar, entuziasmul în fața acestor misterioase personaje nu este general. Serviciile de contraspionaj din lumea întreagă au intrat în alertă. În birourile Interpolului este fierbere mare. Oare Socrații nu sînt agenți ai unei puteri necunoscute? Nu sînt ei, oare, spioni ai unei agenții terestre sau extraterestre? Oare activitatea lor nu are și un scop ascuns? Și dacă sînt ei realmente extratereștri, de ce se amestecă în treburile pămîntenilor? Acestea sînt întrebările care se vehiculează în anumite cercuri oficiale.

În dialogurile avute cu personalități proeminente din diferite țări și din diferite domenii ale artei, științei și literaturii, cu oameni politici de vază, Socrații au declarat că urmăresc schimbarea modului de a gîndi a pămîntenilor. Drept urmare, unii interpretează aceasta drept „un amestec grosolan în treburile interne ale statelor respective" sau chiar „ale planetei noastre".

Socrații propagau ideea că pămîntenii ar trebui să fie mai uniți, că ar exista civilizații extraterestre care sînt îngrijorate de soarta planetei Pămînt și că vor să împiedice distrugerea ei. Ordinul dat de anumite autorități, ca să fie capturați cîțiva Socrați, spre a fi supuși la interogatoriu, s-a dovedit imposibil de tradus în fapt".

— Desigur, mormăi meșterul Biber, cum ar putea niște bieți pămînteni priva de libertate niște ființe subcuantice?

Petty îl privi mirat. Dar Biber continuă să vorbească de unul singur, frunzărind revista:

— Dumneata mă consideri nebun! Poate fi și așa, dar atunci să știi că acolo, la balamucul care s-a scufun-

dat, odată cu Atlantida mă credeam un om în negru. Ho ! Ho ! Ho ! Ba, mai mult, șeful oamenilor în negru.

— Cum ai zis ? întrebă mirat Petty.

— Șeful poliției secrete din Atlantida. Atlantida-Yard, sau cum poftiți.

Și Biber începu tam-nisam să fredoneze : „Șabada ! Bada-bada !“ — și se cufundă în lectură, din nou. Citi un dialog dintre Socrate și Samuel Cohen,* părintele bombei cu neutroni :

Socrate : Vă place să faceți arme ?

Cohen : Sincer vorbind, da. Este un fel de sfidare. O preocupare foarte fascinantă.

Socrate : Pe Apollo, aș vrea să știu, ce vă este cel mai drag pe lume ? Vă întreb aceasta, deoarece eu, se știe, am un cult deosebit al prieteniei...

Cohen : Cel mai apropiat prieten și ființa cea mai dragă este chiar cîinele meu.

Socrate : Xantipa m-ar fi alungat de acasă, dacă ar fi aflat că am inventat o bombă. Dar soția dv. ce crede despre bombă ?

Cohen : Pe soția mea nu o interesează deloc bomba. Pe ea o interesează tenisul. Se ocupă de gospodărie, nu se ocupă în nici un caz de asemenea lucruri triste.

Socrate : Nu găsiți că e imoral, nedrept, să omori oamenii ?

Cohen : Bomba cu neutroni este caracterizată drept o bombă care omoară oamenii, dar cruță avutul.

Socrate : O ! O ! Avutul ! Dar omul, ființa umană nu este oare mai presus de...

Cohen : Nu mă întrerupeți. Așadar, asta voiam să spun : Oamenii sînt soldați inamici, și să cruți avutul civil este foarte corect.

Socrate : Bine, dar menirea omului este să se cunoască pe sine însuși...

Cohen : Fleacuri ! Cine vrea să-și scape pielea, se poate adăposti sub pămînt.

Socrate : De ar fi să aleg, între a trăi sub pămînt, într-o pivniță, sau să beau cupa de cucută, aș prefera cupa... Și nu v-ați gîndit niciodată : doamne, ce am născocit ?

Cohen (ferm, calm) : Nu, niciodată.

Socrate : Așadar, vă considerați un om de știință ?

---

* Aici autorul a folosit interviul dat de către Samuel Cohen, părintele bombei cu neutroni, unui reporter a televiziunii belgiene

Cohen : Mă consider mai degrabă un umanist.
Socrate (uluit) : Un umanist ? ! Și care e concepția dv. despre om ?
Cohen : Consider că toți oamenii sînt monstruoși. Cine nu ucide în fapt, ar ucide totuși cu plăcere. Nu vedeți deloc legătura între cupa de cucută și bomba cu neutroni ?
Socrate : Desigur, este o legătură între cupa de cucută, pe care a trebuit să o bea anticul Socrate, pe nedrept, și bomba cu neutroni. Și am să-mi dedic restul zilelor meditînd la acest aspect.
Cohen (deschizînd o cutie de coca-cola) : Și ca să vă convingeți că sînt un umanist, iată, vă ofer nu o cupă cu cucută, ci o cutie de coca-cola ! E delicioasă !".

— Și Cohen ăsta... alt nebun ! Să-i cadă ăstuia manuscrisul în mînă, și imediat ar găsi calea de a transforma pămîntul în gaură neagră ! — comentă Biber, aprinzîndu-și gînditor pipa.

Auzind de termenul „gaură-neagră", Petercott își aminti de cașcavalul-universal.

— Alaltăieri noapte, cineva a spart vitrina lui Vandermeer — zise el. A luat cașcavalul-universal și l-a zvîrlit în mijlocul drumului. Ieri noapte, altcineva a spart vitrina localului „Triunghiul Bermudelor". A furat scheletul ! Numai aspecte suspecte, tocmai acum, cînd am alte belele pe cap !

— Dar poate aceste „aspecte suspecte" au legătură cu belelele, își dădu cu părerea Biber.

— Am găsit o scrisoare, un ultimatum, într-un buzunar al mantalei, tocmai cînd voiam să mă dezbrac de ea... Scrisoarea, era de la Schubert Narr, asasinul subcuantic. Însoțită de o poză de-a lui în color. Semăna cu un monstru din „Războiul stelelor". Și pe verso, ca autograf : „ÎNCĂ NU-I MOMENTUL SĂ-ȚI SCOȚI MANTAUA DE DETECTIV ! MAI AI O ZI ȘI O NOAPTE CA SĂ GĂSEȘTI ȘTII TU CE ! DE NU, OR SĂ SE PETREACĂ NIȘTE ASPECTE SUSPECTE DE TE VOR TRECE TOATE RĂCORILE. RĂMÎI DECI CU MANTAUA, SĂ NU RĂCEȘTI !"

— Dar cine și de ce a furat scheletul ? întrebă Biber.

— Habar n-am. Doamna Lola Fapaura era distrusă. Nici cînd i-a dispărut bărbatu-său, în cămașă de noapte, nu s-a supărat așa tare. Chiar mă gîndeam că o fi scheletul unui iubit de al ei... Asta mi-a tăiat și mai mult

entuziasmul de a găsi o cale pentru a-i percheziționa casa ! Nu de alta, dar știți și voi, e cam bătăușă !

În clipa aceea chiar, sună telefonul. Biber se duse să răspundă. Apoi îl anunță pe Petty, oarecum ironic, că o voce suavă, feminină, îl solicită.

Petercott tropoti voios spre telefon. Lipi receptorul de ureche și șopti emoționat :

— Hello ! Cinci litere !

În urechi îi sună vocea spartă, dogită, a Lolei Fapaura :

— Un craniu ! Un craniu mă privește dintre crengile copacului ! M-am trezit acum două minute, fereastra era deschisă, mă uit afară și văd... craniul !

— Nu vă fie teamă, cucoană ! urlă Petercott, care și întrezări mijlocul de a percheziționa casa. Sosesc imediat !

Și, întorcîndu-se la masă, se uită cu interes la Biber, care era scufundat în lectură, și-l apucă zdravăn de una din mustăți.

— Aha ! făcu el. E veritabilă, deci. Dar marmelada cu care le ungi... zi drept ! E din porțiile pe care le căpătai dimineața la Balamucul din Atlantida, la micul dejun ?

Și fără să mai aștepte răspunsul, își pocni călcîiele, salută și plecă țanțoș.

D O I

Să urmărim așadar ce peripeții au mai avut prietenii noștri, cetățenii trisîmburiști, pe planeta Erttis.

Așadar, aflînd de trădare, Bombonello se reîntorsese cu corabia la țărmul Greciei erttisiene. Wells-Socrate fu trimis, tot în coș, cărat de Rafael și Mikael, înapoi la închisoare. Biber reveni la corabie și, ca pedeapsă, Gerolamo, Smile și motanul Alexis fură lăsați pe planeta Erttis.

Vă dați seama ce simțeau ei, stînd pe țărm, și văzînd cum corabia lui Bombonello se îndepărtează și apoi se învăluie într-o ceață verde.

— Iată-ne, cum s-ar spune, expulzați pe planeta Erttis ! miorlăi jalnic, motanul. Eu unul, nu-mi fac griji ! Se găsesc șoareci și aici !

— Eu o să lucrez la plantațiile de măslini, ca să-mi cîștig pîinea ! oftă Smile.

— Iar eu am să-mi deschid o tavernă ! spuse Gerolamo.

— Propun ca pînă una-alta, să ne întoarcem la locuința lui Platon, hotărî motanul, după ce chibzui o vreme. Poate ar fi mai bine să ne dăm drept zei ? Zei coborîți din cer pentru a-l însoți pe Wells în ultimele sale zile...

— Să o facem pe zeii ? se miră Smile. Dar Bombonello ne-a luat chitoanele ; poftim, eu sînt în pijama, în papuci de casă și cu halatul, așa cum am plecat. Gerolamo e și el în cămașa de noapte, și doar cu o pătură pe deasupra !

— Cu atît mai mult, o să părem zei ! O să spunem că venim dintr-o anexă a Olimpului !

Ideea motanului se dovedi foarte bună. Platon se miră la început, aflînd că, de fapt, găzduise în casa sa niște zei. Dar motanul, care se dăduse drept „daimonul" lui Socrate, era foarte instruit și, tot conversînd cu maestrul, îl convinse. Cunoștea doar pe de rost toate ideile lui Socrate !

Platon aranjă lucrurile astfel ca oaspeții săi să se ducă în fiecare zi la închisoare, să stea lîngă Wells-Socrate. Și uite așa, timpul trecu în zbor și sosi și ziua în care Wells-Socrate trebuia să bea cupa de cucută. După treizeci de zile se întorsese și corabia din insula Delos, corabia cu oficianții sărbătorii date în cinstea zeului Apollo.

Toți prietenii săi veniseră în temniță încă de dimineață, și își petrecuseră ziua bînd, mîncînd și discutînd. Li se părea că orele trec nespus de repede, căci iată, pe nesimțite, soarele se pregătea să apună.

Wells-Socrate își făcu baia și aștepta acum slujitorul ce urma să-i aducă otrava. Motanul Alexis, Gerolamo și Smile stăteau într-un colț și discutau în șoaptă. Se mai aflau, de asemenea, adunați acolo, prieteni și o serie de compatrioți ai înțeleptului, anume, Apolodor, Critobul, Hermogene Epigene, Eschine, Menexene și Antistene, cît și prietenii și admiratorii înțeleptului din străinătate, precum Simmias tebanul, Kebes, Euclid și alții.

Criton îl întrebă pe înțelept :

— Ce îndemnuri ne dai, mie și celorlalți, cu privire la copiii tăi, ori la vreun alt lucru, pe care l-am face din toată inima, de dragul tău ?

Wells-Socrate zîmbi și răspunse :

— Necontenita mea povață, o, Criton, și nimic nou pe deasupra. Să aveți grijă fiecare de voi înșivă ; atunci

orice veți face va fi spre folosul meu și alor mei, și al vostru însivă, chiar dacă nu veți făgădui nimic acum. Dimpotrivă, dacă nu vă veți îngriji de voi însivă și nu veți vrea să duceți viața voastră neclintit după învățăturile pe care vi le-am dat și acum și altădată, nimic de seamă nu veți săvîrși, oricît de multe s-ar făgădui în aceste clipe, oricît zel mi-ați arăta !

— Din tot sufletul ne vom strădui, zise Criton, să ne îndrumăm viața după aceste învățături. Dar în ce chip să te înmormîntăm ?

— Cum veți vrea, răspunse Wells, aidoma marelui Socrate — dar cuvintele sale aveau un substrat de mister — cum veți vrea, dacă mă veți avea și nu vă voi scăpa din mîini !

Cînd răspunsese astfel, Socrate gîndise că omul e sufletul său, iar după moartea sa, trupul neînsuflețit nu mai e totuna cu Socrate. Dar Wells, făcînd acest joc de cuvinte insinuase probabil că, poate în ultima clipă, ar fi șters-o, de i-ar fi fost cu putință, în mod subcuantic. Ori că trupul său va fi dus înapoi pe Pămînt ? Cine știe !...

Spunînd acestea deci, Wells-Socrate luă cupa pe care i-o întindea slujitorul, cupa plină cu zeamă de cucută, și o privi zîmbitor, înainte de a o apropia de buze.

T R E I

În acest timp, deasupra închisorii, pe cer, staționa, nemișcată, o farfurie zburătoare. Era chiar farfuria lui Xintu, cel care-l adusese pe Wells-Socrate pe planeta Erttis Xintu primise ordin de la Tamizzo să rămînă acolo, pînă la sfîrșitul procesului. El sta într-o cameră specială și urmărea pe un ecran desfășurarea evenimentelor.

Dar, tocmai cînd îl privea pe Wells-Socrate cum bea cupa, în cameră intrară Uriel și Gabriel, cei doi oameni în negru și anunțară :

— Tamizzo a dat ordin ca să se anuleze moartea cetățeanului Wells ! Manuscrisul a fost găsit, i se va da o altă pedeapsă !

— Dar, e prea tîrziu ! exclamă Xintu. Priviți, a și luat cupa !

Uriel și Gabriel priviră pe ecran.

Wells-Socrate, privind spre slujitorul ce-i adusese cupa cu otravă, îl întreba :

— Bine, preabunule, dar ce trebuie să fac acum ? Tu trebuie să știi asta.

— Nimic altceva — răspunse omul — decît să bei și apoi să te plimbi, pînă ți se va lăsa în picioare o greutate. Atunci să te culci în pat. Astfel otrava va lucra ea singură.

— Nu mai este mult și va bea cupa. Doar dacă va cere să facă o rugăciune pentru zei, vom avea poate timp ca să... spuse Xintu, cu ochii la ecran.

Și, întorcîndu-se spre cei doi oameni în negru, ordonă :

— Să-l trimitem în celulă pe Socrate cel real ! Asta e cel mai nimerit lucru, dacă Wells a fost iertat !

Cei doi oameni în negru se retraseră.

Într-o altă încăpere a farfuriei, adevăratul Socrate stătea imobil într-un fotoliu.

Xintu apăsă pe un buton, deconectă firele ce-i împrejmuiau fruntea și Socrate fu trezit din somnul său hipnotic.

— Pregătește-te, Socrate ! spuse Uriel. Va trebui să-ți împlinești, pînă la urmă, soarta !

În acest timp, la Clubul Intergalactic, procesul era urmărit în oglinda neagră, care fusese activată special pentru acest eveniment.

În jurul mesei se aflau Tamizoo, Sebastien, membrii echipajului de pe farfuria acestuia și încă alți extratereștri, din aceeași expediție. Se afla acolo și Yoko. Cu ochii în lacrimi, ea privea la Wells-Socrate, care luase totuși cupa de otravă, fără să șovăie, fără să tremure.

Privindu-l pe slujitor, Wells-Socrate întrebă :

— Spune-mi, este voie să fac o mică libație cu această băutură, sau nu ?

Slujitorul răspunse :

— Socrate, noi pisăm numai cît credem că-i măsura să se bea o dată.

— Înțeleg, răspunse Wells-Socrate. Dar atunci îmi este îngăduit măcar să facem o rugăciune către zei ? Chiar trebuie s-o fac, spre a-mi hărăzi o fericită călătorie de aici, într-acolo !

Și, întorcîndu-se spre »zei« — adică spre prietenii săi — începu să le vorbească într-o limbă, firește, necunoscută grecilor.

Dar, dintr-o dată, în încăpere se produce învălmășeală Doi soldați intrară, tîrînd după ei un alt om, cu chipul lui Socrate.

— Opriți execuția ! strigară ei. La poarta închisorii a apărut acest om, care spune că el e adevăratul Socrate. Am văzut, a coborît din ceruri ; zeii l-au trimis cu corabia lor. Zeii au spus că el este adevăratul Socrate, celălalt e un impostor !

Socrate ceru să fie lăsat liber. Cu o ținută mîndră, se îndreptă spre Wells-Socrate și-i spuse :

— Dă-mi cupa ! Știu că ai vrut să te sinucizi ; ai vrut să-mi salvezi viața, să mori în locul meu !

— Oricum moartea mea s-a hotărît. Așa că eu voi bea cupa !

— Oameni buni, nu-l lăsați ! Eu sînt Socrate cel adevărat !

— Ba nu, eu sînt ! strigă Wells-Socrate.

Și duse cupa la buze. Atunci prietenii, slujitorii se repeziră asupra lui, îl îmbrînciră și cupa îi sări din mîini. Otrava se vărsă pe jos. Se iscă o încăierare.

Pînă la urmă, lucrurile se liniștiră. Cei doi Socrați stăteau unul lîngă altul, gîfîind.

În încăpere intră un slujitor, venit cu un mesaj din partea stăpînirii :

— Deoarece s-a auzit că zeii au mai adus un Socrate, s-a hotărît astfel de către arhon-basileus : vor fi aduse două cupe. Într-una va fi vin amestecat cu cucută ; în alta, vin simplu. Socrații vor alege fiecare o cupă. Zeii vor hotărî sau, altfel spus, întîmplarea, care din ei va muri.

Și lucrurile se petrecură după voința arhontelui. Fură aduse două cupe pe o tavă.

Atunci motanul zise :

— Ca daimon al lui Socrate, i-aș insufla un sfat ! Și, scoțînd o monedă, spuse : Iată această drahmă. O voi arunca. Dacă va cădea cu fața, Socrate din dreapta va lua cupa din dreapta. Celălalt va lua, deci, cupa din stînga. Și invers.

— O, da, așa e bine ! strigară Gerolamo și Smile.

— Sînteți zei, deci trebuie să vă ascultăm sfatul ! hotărî slujitorul.

Motanul aruncă moneda.

— Socrate cel din dreapta, va bea cupa din partea dreaptă ! anunță el.

Atunci cei doi Socrați întinseră simultan mîinile. Fiecare luă cîte o cupă, cel din dreapta cupa din dreapta, cel din stînga, cupa din partea stîngă.

Băură.

Toți prietenii lui Socrate izbucniră în plîns.

— Ce lucruri sînt acestea, bunii mei prieteni ? zise unul dintre Socrați. Dar tocmai de aceea am îndepărtat de aici femeile, ca să nu se scoată asemenea note discordante !

Iar celălalt Socrate continuă :

— Doar știți că omul, cînd își dă sfîrșitul, se cuvine să fie însoțit de vorbe bune. Păstrați-vă deci liniștea și stăpîniți-vă !

Rușinați, prietenii înțeleptului se sileau să-și înăbușe plînsul.

După cîteva clipe, pline de încordare, unul dintre cei doi Socrați începu să se plimbe de jur-împrejurul încăperii, spunînd că simte o greutate în picioare. Slujitorul îl învață să se întindă pe pat, pe spate.

Atunci Socrate care, probabil, băuse otrava, se întinse pe pat. Cel ce adusese cupa se apropie de el și îl cercetă pipăindu-i tălpile și picioarele. Îi strînse un picior cît putu și-l întrebă dacă simte.

Socrate răspunse că nu. Omul îi strînse atunci pulpele. Și tot așa, cercetîndu-l din tălpi către creștet, urmărea cum se înțepenește încet-încet și se răcește trupul, sub influența otrăvii. Apoi, cu mîna pe dînsul, anunță că atunci cînd răceala va ajunge în dreptul inimii, Socrate va fi plecat dintre ei.

După cîteva clipe, Socrate se cutremură. Ochii îi erau înțepeniți, pe veci.

Yoko își cuprinse capul în palme, începînd să plîngă. Apele oglinzii negre arătau acum o farfurie zburătoare, care staționa pe sol, în fața închisorii. Din închisoare ieșiră motanul Alexis, Smile, Gerolamo și cel care avea chipul lui Socrate. Intrară în farfuria zburătoare, care apoi își luă zborul.

— Nu mai plînge, Yoko — îi spuse Tamizzo. Pămîntenii vor sosi în curînd aici, cu farfuria lui Xintu. Atunci vei vedea cine a murit, de fapt ! Poate încă nu-i cazul să plîngi !

Însă Yoko plîngea, temîndu-se că cel care băuse cupa cu otravă fusese Wells.

În acest timp, detectivul universal Petty Petercott, îmbrăcat în fulgarin, cu pălăria roasă de molii pe cap și cu mustăți stil Atlantida, unse cu marmeladă, sta cu urechea în dreptul gurii burlanului intergalactic. Aștepta vești de la comisarul Socrate. După o vreme, plictisit de atîta așteptare zadarnică, își făcu mîinile pîlnie, și urlă în burlan :

— Aici Crocodilul ! Către Scarabeu ! Aștept vești despre Mormoloc ! (Mormolocul era, în codul Cosmopolului, Wells).

Din burlan răzbătură de data aceasta niște hohote de rîs, asemănătoare acelor care răzbăteau din eprubeta cu elixir ilariant din buzunarul lui Rafael.

Furios, Petty se răsuci pe călcîie, și ieși în stradă. Era ora patru noaptea ; pe cer se vedeau stelele.

Petty ajunse în dreptul cafenelei „Două mumii". Era lumină înăuntru, deci Biber nu se culcase. Bătu. Îi deschise meșterul Biber, care părea foarte grăbit și ținea uriașa sa valiză în mînă.

— Tocmai plecam — spuse el. Am primit un telefon și trebuie să plec urgent !

— Ce telefon, care telefon ? Te-a anunțat cineva că se scufundă strada Trei Sîmburi ? întrebă circumspect sergentul, privind la valiza meșterului.

— A, nu, pe Pămînt se scufundă deocamdată doar Veneția. Tocmai de aceea trag o fugă pînă în Italia. Cum spune vorba ? Să vezi Veneția și să mori !

— Să mori ? replică înciudat Petty.

— Dacă vrei, vino cu mine. Te iau gratis.

— Nu, mulțumesc, nu vreau să văd Veneția, nici să mor.

— Dar eu plec la Florența... la Clubul Intergalactic.

Și Biber ieși, încuie ușa cafenelei și o porni spre maidan, tîrînd valiza cea grea după el.

— Ei, la revedere, drum bun ! îi ură Petty, prefăcîndu-se că o ia spre stabilimentul lui Piperonni, dar așteptă să se îndepărteze Biber și apoi se luă tiptil pe urmele sale.

Cînd ajunse în apropierea maidanului, meșterul se oprise, să se mai odihnească. La cinci metri în urma sa, Petty îl pîndea de după un copac. Cînd, dintr-o dată, se auzi sirena Cosmopolului deasupra sa, și farfuria zbură-

toare ce adăpostea sediul poliției intergalactice trecu pe deasupra străzii Trei Sîmburi ; dinspre ea răzbătu o voce metalică :

— Petty Petercott să vină de urgență pe maidan !

— Aha ! își zise Petty, și-au adus aminte și de mine !

Și, cu aerul cel mai natural, ieși de după copac fluierînd și mîngîindu-și mustățile false, apropiindu-se de Biber. Se duseră amîndoi în mijlocul maidanului. Farfuria zburătoare staționa pe cer, deasupra lor. Biber le făcu semn cu mîna, așa cum ai chema un taxi.

— N-am mai pomenit să faci autostopul la farfuriile zburătoare, mormăi Petercott.

— Toți atlanții au cam fost nevoiți să facă autostopul, cu diferite farfurii zburătoare, pentru a se stabili pe alte planete. Știi, cînd se scufunda Atlantida...

Dar nu-și mai termină vorba. Farfuria zburătoare aterizâ lin. Se deschise o ușă rotundă și Petty și Biber urcară grăbiți.

Fură lăsați undeva pe o colină în Florența. Biber îl conduse pe Petty pînă la casa lui Galileo Galilei — sediul Clubului Intergalactic. Pe farfurie, un funcționar al Cosmopolului îi anunță că detectivul Petercott era așteptat la Club de către comisarul Socrate și de alți șefi ai Cosmopolului.

Biber bătu, și le deschise Gepsy, portarul Clubului, cel cu capul ca un burduf și cu urechile asemănătoare unor cîrlige de rufe, de care erau prinse o sumedenie de chei. Gepsy îi conduse, poftindu-l pe Petty să intre într-un salon : apoi plecă mai departe cu Biber, pe care îl aștepta directorul Clubului, pentru niște comunicări urgente.

C I N C I

În salonul feeric luminat, în care fusese lăsat Petty, se găseau niște ființe înalte cam de doi metri și jumătate. Aveau ochii rotunzi, bulbucați și purtau impermeabile argintii, iar în picioare, labe de scafandru. Capurile lor pleșuve, în formă de pară, erau împodobite, drept în vîrf, cu un cui ruginit ; cuie din care izbucneau jerbe luminoase, asemeni șuvițelor de apă ce țîșnesc dintr-o fîntînă arteziană. Aceste raze se intersectau între ele, scoțînd un zumzăit. Cu tot flerul său de detectiv universal, Petty nu deduse de la bun început că acesta era modul

lor de comunicare. Se repezi în mijlocul lor și întrebă, mîndru, ca un naiv ce era :

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ? O crimă, un furt ? Pentru ce am fost chemat aici ?

Dar, după cum își dădu seama, pînă în cele din urmă, deoarece nu avea nici un fel de cui ruginit înfipt în cap, și deoarece nu emitea nici un soi de jerbe luminoase, nu fu înțeles și, ca atare, fu tratat cu indiferență. Aceasta îl enervă pe Petty. „Ei, dacă nu știu cine sînt eu, lasă că or să afle imediat“ !

— Actele la control ! zbieră el, furios. Eu le cer o dată, de zece ori, dar a treia oară vă arestez !

Dar spusele sale nu avură nici un efect. Atunci Petercott deduse că trebuie să-și facă rost de un cui, pentru a putea comunica cu persoanele suspecte din acea încăpere. Se descălță de bocancul drept ; unul din cuiele cu care fusese bătut blacheul, ieșise cu mult în afară, fiind gata să cadă, așa că îl extrase cu ușurință și ținîndu-l binișor între două degete, îl ridică și îl introduse în dreptul uneia din razele luminoase. Efectul fu cutremurător, Petty scoase un urlet. Un curent de înaltă tensiune îi străbătuse trupul, din creștet pînă în tălpi, făcîndu-l să se trîntească, zvîrcolindu-se pe parchetul bine lustruit. Scăpă cuiul din mînă. Una din ființele în impermeabil argintiu îl ridică și aplecîndu-se apoi deasupra sergentului, scoase un ciocan din buzunarul impermeabilului. După cîte deduse Petty, persoana dorea să-i bată cuiul în cap. Îngrozit, se ridică și o luă la fugă, așa, încălțat numai cu un bocanc. Reuși să iasă din salon și să se refugieze într-una din încăperile alăturate. În urma sa, făpturile se apucară să joace volei cu bocancul său. Oftînd, Petty privi în jurul său. În acea încăpere se aflau niște omuleți cu pielea vișinie și figuri nu prea prietenoase. Aveau capetele ca niște bostănei, împodobite cu cîte două antene terminate cu moriști. Pe un perete al camerei se afla instalat un ventilator uriaș care, învîrtindu-se, punea în funcțiune creierii lor, învîrtind moriștele. Cel puțin, așa deduse că stă situația, Petercott. Și acesta se mai gîndi că, probabil atunci cînd se aflau pe planeta lor, acești omuleți deveneau mai mult sau mai puțin inteligenți, după cît de tare bătea vîntul. Dar lucrul cel mai interesant era că aveau nasurile sub forma unor termometre. Și Petty iarăși intui că mercurul termome-

trelor urca sau scădea, indicînd nivelul inteligenței lor.

— Are cineva nevoie de un detectiv ? se interesă el, dar mai puțin entuziasmat. Că eu unul nu pricep de ce am fost chemat aici... Sau poate e o cursă ? Biber acesta e foarte suspect ! Cum spunea ? Să vezi Veneția și apoi să mori ! Brrr !

Doi omuleți vișinii se apropiară de sergentul-detectiv, îi potriviră pe cap o cască de baie, galbenă, împodobită cu antene și moriști. Petty acceptă aceasta, gîndind că așa va putea comunica cu făpturile cu pielea vișinie. Toate se adunară în jurul său, privind entuziaste cît de repede se învîrteau moriștile.

— Păi dacă sînt deștept ! se lăudă Petercott. Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă !

Își dădu seama că înțelege limba lor, ce semăna cu un țîrîit de greiere.

— Să-i măsurăm gradul de inteligență, spuneau ei.

Unul dintre omuleți vru să-i introducă un termometru într-o ureche, dar Petty îl îmbrînci cît colo, și o luă la fugă. Mai străbătu cîteva saloane și se opri o clipă, după atîta alergătură, să-și tragă sufletul. Constată uluit că ajunsese tot în salonul cu indivizii în impermeabile argintii și cu cîte un cui ruginit, înfipt în mijlocul capului, care continuau încă să joace volei cu bocancul său. O zbughi de acolo, temîndu-se să nu le vină iar în minte să-i bată un cui în cap, și se opri într-un salon tapetat cu atlas verde. Și aici se aflau ființe : acestea erau bondoace, îmbrăcate în haine confecționate din mușama, și care aveau și ele capetele pleșuve, dar pline de cucuie. Unele aveau mai puține cucuie, iar altele un număr considerabil. Cu flerul său de detectiv universal, Petty înțelese că acele persoane ce aveau mai multe cucuie, erau mai inteligente. Dar se convinse pe deplin de acest fapt atunci cînd doi cucuiformi, cu cîte un retevei în mînă, se apropiară de el, și-l înghesuiră într-un colț. Unul îi pipăi casca de baie și îl compătimi, pe limba lui, că nu are nici un cucui. Celălalt începu să-i explice, prin semne, că e gata să-i producă, dacă vrea, cîteva cucuie de contrabandă, în schimbul pantalonilor și al ceasului.

— Eu sînt detectiv universal, dezleg rebusuri... n-am nevoie ! bolborosi Petty.

Dar omuleții îl și trîntiră jos, și-i traseră cîteva reteveie. Noroc că tocmai atunci apăru Rafael, omul în negru.

Le ordonă indivizilor să înceteze. Ținea în mînă bocancul pierdut de Petty.

— A fost o nevinovată poantă de umor negru, această primire, domnule Petercott, zise Rafael.

Sergentul-detectiv se grăbi să se încalțe și să-și smulgă de pe cap casca de baie.

— Ați fost adus la Club din ordinul meu. Și al comisarului Socrate. Astă seară voi da un dineu. Sînteți invitatul nostru !

— Un dineu ?

— Un dineu, da. Dați-mi brațul, să vă conduc în sală. Ați sosit primul, dintre toți invitații mei.

Și Rafael îl conduse pe Petty prin coridoarele clubului, introducîndu-l într-o sală lungă și răcoroasă. Cînd intrară, era întuneric.

Mikael, maestrul în magie neagră, sta în capul mesei.

— Fă puțină lumină, Mikael, spuse Rafael. Iată, a sosit primul meu invitat !

Flacăra de la buzunarul de la piept al hainei lui Mikael abia pîlpîia, ca la un chibrit pe cale să se stingă. Dintr-o dată țîșni veselă în sus, lungindu-se pînă la tavan. Și, la lumina ei, Petty văzu ceva care îl făcu să-i înghețe sîngele în vine. Dacă nu ar fi fost încotoșmănat încă în mantaua de detectiv, poate s-ar fi ales, și cu o gripă ! Căci simți așa, ca un sloi de gheață, lunecîndu-i pe șira spinării, topindu-se încet, intrînd în pantaloni, și căzîndu-i în bocancul drept. Nu descriu metaforic ci spun purul adevăr, Petty chiar se pomeni cu o bucată de gheață pe spate ; desigur, era o poantă a unuia din oamenii în negru, ca să sporească efectul la cele văzute !

O masă lungă, enormă, se întindea de la un capăt la altul al sălii. Masa era acoperită cu o catifea neagră. În dreptul fiecărui scaun se afla cîte o farfurie și o pereche de tacîmuri. Lîngă fiecare farfurie, o cupă, identică cupei din care băuse Socrate otrava. Lîngă cupă, cîte o lumînare într-un sfeșnic de argint. Și, aici era aici, în spatele fiecărui scaun, pe un postament, se afla cîte un sicriu, din argint, ce strălucea la lumina flăcării lui Mikael.

— Dar să aprindem lumînările ! zise Rafael. Unde-i Bambino ?

Mikael plesni din palme. Se deschise o ușă în perete și în încăpere intră un schelet, încins cu un șorț și cu o

bonetă de bucătărie pe cap. Era scheletul din vitrina localului „Triunghiul Bermudelor".

— Bambino, aprinde lumînările ! porunci Mikael.

Scheletul luă una din lumînări, o aprinse la flacăra lui Mikael, și apoi, făcînd înconjurul mesei, aprinse rînd pe rînd toate celelalte lumînări. La acest spectacol, pe Petty îl trecură căldurile, încît hainele sale, ude de la gheață, se uscară.

Bambino se retrase, iar sergentul-detectiv fu condus spre locul său. Rafael îi lăsă o revistă de rebus ca să-și petreacă în mod instructiv timpul și se retrase, zicînd că trebuie să îi primească și să-i conducă și pe ceilalți musafiri în sala dineului.

ȘASE

Yoko, în Sala conferințelor, continua să plîngă, atunci cînd ușa se deschise. În încăpere intrară Xintu, Schubert Narr, Uriel și Gabriel, Benny Smile, Gerolamo Fapaura, motanul Alexis și... Socrate.

— Tocmai am sosit cu farfuria mea de pe planeta Erttis îl anunță Xintu pe Tamizzo. V-am ascultat ordinele, numai că nu știu cine anume a băut cupa !

Luară cu toții loc în jurul mesei. Socrate se așeză lîngă Yoko, în dreapta ei. La stînga, se așeză motanul Alexis.

Uriel, maestrul în black-holes, scoase clapele de pian din buzunar și le îndreptă spre Socrate. Din clape țîșni o lumină gălbuie.

— Îndată va lua chipul său adevărat, zise omul în negru.

Socrate fu învăluit, treptat, de o ceață gălbuie. Rămase o vreme ca paralizat. Ținea ochii larg deschiși, fără să clipească și abia respira. Apoi, încet, încet, începu să-și schimbe înfățișarea. Luă chipul lui Wells. Ceața gălbuie se împrăștie. Wells începu mai întîi să-și miște ochii, apoi încet ridică palma dreaptă și și-o trecu peste frunte ; privi uimit în jur.

— Ah ! Ce greu am dormit spuse el. Și ce coșmar am avut !

Yoko îl privi neîncrezătoare, apoi se întoarse către Tamizzo.

— Dar dacă... ați făcut ca Socrate să ia chipul lui Wells ?

— Pune-i o întrebare. Întreabă-l despre ceva care n-ar putea ști Socrate ! răspunse Tamizzo.

Yoko îi puse atunci celui ce avea chipul lui Wells cîteva întrebări. Se părea că e vorba chiar de Wells.

— O întîmplare fericită ! Că nu ai băut otrava ! șopti Yoko.

— Ba nu, așa a fost voința zeilor ! zise, zîmbind misterios Tamizzo.

— Schubert Narr, specialistul în torturi și otrăvuri se afla de față cînd s-au pregătit cupele ; era invizibil, firește. El a avut grijă ca otrava să fie luată de către cine trebuia.

Wells privea mirat în jur. Era exact încăperea în care fusese odată, împreună cu Pip și Alexis. Iată și oglinda neagră, de pe perete. Iată-l și pe Sebastien, îmbrăcat în costum argintiu. Iată-i și pe prietenii săi...

— Deci, n-a fost vis, murmură el, zăpăcit.

— O experiență grea pentru un pămîntean, dedublarea personalității — îi explică, zîmbind, Tamizzo.

Și, către Yoko :

— Dumneata și Wells vă puteți retrage într-o încăpere alăturată. Poate aveți lucruri multe să vă spuneți... e vorba doar de o revedere după atîția ani !

Yoko se ridică și părăsi Sala conferințelor, urmată de Wells, care mergea clătinîndu-se, dar cu un zîmbet fericit pe buze.

ȘAPTE

Intrară într-o încăpere împodobită cu tablourile lui Yoko, ce înfățișau peisaje de pe diferite planete din univers. Tăcură o vreme, și asta, probabil, fiindcă aveau prea multe să-și spună.

— Știu, murmură ea într-un sfîrșit, că, de cînd ne-am despărțit, te-ai gîndit mereu la mine ! Am simțit-o, chiar dacă eram în alt colț al universului...

— Da, telepatia, oftă el.

— Nu trebuia să te fi părăsit... Dar pe atunci nu te înțelegeam pe deplin. Și apoi, știi că eram bolnavă. Dacă aș fi rămas lîngă tine, nu m-aș fi vindecat... și te-aș fi părăsit apoi chiar de tot !

— Da, răul și binele sînt relative.

— Pe atunci credeam că singura ta pasiune este știința.

— Poți iubi și știința, și o femeie, la fel de mult!

Yoko îl întrebă :

— Ai fi capabil să mori pentru o femeie ? Căci, după cum m-am convins, erai gata să-ți dai viața pentru manuscrisul acela. Nu-ți era frică ? Dacă nu intervenea la timp celălalt Socrate ? Și dacă ai fi băut tu, din greșeală, cupa de otravă ?

Wells căzu pe gînduri.

— Cred că intrasem cu totul în pielea lui Socrate — oferi el o explicație asupra modului în care se purtase. Știi doar ce spunea înțeleptul : „Oricum ar crede cineva că-și poate orîndui bine viața, el trebuie să rămînă pe loc, să înfrunte orice primejdie, să nu pregete față de nimic, nici față de moarte".

— Oare ? medită ea. Eu gîndesc că era mai degrabă un fel de sinucidere.

— Se hotărîse că trebuie să mor. Nu aveam scăpare. Și apoi, nu mi-am ales eu singur felul de a muri ?!

— Tot un fel de sinucidere era. Ai fost lovit o dată în dragostea pentru mine, cînd te-am părăsit... a doua oară, în dragostea ta pentru știință !

— Cunoaște-te pe tine însuți ! murmură el. Eu am încercat să mă cunosc... Dar mi-am dat seama că omul e ca o oglindă, în care se reflectă o infinitate de alte oglinzi... Sîntem legați prin fire invizibile de toți semenii noștri, de toate ființele din univers... sîntem o parte din acest univers infinit ! Cauza ultimă a actelor noastre se află în ultima oglindă. Dar cine reușește să privească în acel abis al sufletului său ? Cine reușește să se cunoască în mod real ?

— Acolo, în străfunduri, se află nevoia de dragoste.

— Tu vorbești de dragoste ?

— Nu am încetat să te iubesc niciodată. Nu, n-am să te uit niciodată !

— Rămîi aici, cu mine, pe Pămînt !

Yoko dădu cu tristețe din cap.

— Destinele noastre doar s-au intersectat. Acum, nu dragostea hotărăște. Trăim în universuri paralele. Eu nu mai aparțin acestei lumi. Aș muri, nu înțelegi ? Și apoi, aș fi ingrată față de cel care mi-a salvat viața !

Și după o pauză :

— Extraterestrul pentru care te-am părăsit... e fratele lui Sebastien. Îl cheamă Sedonius. Tot ce s-a petre-

cut, nu a fost întîmplător... Am vrut să-ți fac un dar... însă adevăratul dar nu va fi manuscrisul și vila-laborator, ci chiar viața ta și absolvirea de orice pedeapsă. Am discutat cu autoritățile de pe Annandya și-am reușit să le conving. La urma urmei, eu sînt cea vinovată. Eu le-am vorbit despre tine, le-am spus că ești un om de știință excepțional. Că ai merita să intri în Societatea Intergalactică a oamenilor de știință. N-am putut prevedea că te-ai putea purta așa copilărește — încît să primești pe primul venit în laboratorul tău, să divulgi secretele cercetărilor tale, știind ce riscuri sînt implicate.

— E greu să nu-ți poți dedica munca oamenilor, răspunse el. Dar mai bine vorbește-mi despre tine. Deci, locuiești pe Annandya...

— Dragul meu, Annandya seamănă întru totul cu Pămîntul. Dacă Erttis e un alt Pămînt, în faza epocii antice, Annandya e un Pămînt al mileniului șaizeci.

— O, dar sînt copleșit ! Deci, teoria bermulativității...

— Și pe Annandya, hm... acum cîteva zeci de mii de ani, a existat un Socrate, care a fost condamnat să bea cupa de cucută. Și pe Annandya au trăit un Giordano Bruno, un Galileo Galilei...

— Deci există și acolo un Club Intergalactic, înființat în casa lui.

Yoko încuviință și continuă :

— Au existat și un Einstein și, cine știe... un Norbert Andrews Wells, și poate o Yoko. A fost și acolo o Hiroșimă !

Wells asculta mirat și neîncrezător.

— Și pe urmă ? întrebă el.

— Pe urmă, a apărut un nou Socrate... A avut loc o nouă revoluție socratică. Învățătura lui Socrate a prins rădăcini în mințile annandyenilor. Și a mai existat și un om de știință... am uitat cum îl cheamă, care a descoperit, cine știe cum, niște manuscrise aparținînd unor vechi civilizații. Căci și pe Annandya existaseră o Atlantidă, o Lemurie, un continent Mu... Sau poate că acele manuscrise au fost dăruite de ființe de pe alte planete, extraannandyene ! În problema aceasta lucrurile nu au fost încă elucidate!

— Mă rog. Și ?

— Datorită informațiilor din aceste manuscrise, știința de pe Annandya a făcut o cotitură formidabilă. Asta

a fost posibil mai ales pentru că annandyenii și-au schimbat modul de a gîndi. Au renunțat la războaie, la armele ucigătoare...

— Violența e o formă a ignoranței, încuviință Wells.

— S-a inaugurat o epocă nouă, de înfrățire între toate ființele planetei. Annandyenii au început să călătorească în cosmos. Astfel, luînd contact cu alte civilizații, și mai avansate, progresul lor a fost uluitor.

— Dar arhiva de pe Annandya, de care vorbea Sebastien, există ?

— Desigur !

— Deci, istoria nu se repetă chiar identic ! conchise Wells. Pe planeta voastră, noua revoluție socratică a reușit...

— Pe Erttis istoria nu s-a repetat chiar identic. Xintu a dus pînă la urmă în celulă un Socrate care nu era decît un manechin teleghidat. Care a jucat scena otrăvirii cu cucută ! Ce surpriză a fost, pentru greci, cînd au descoperit acea păpușă de plastic. Ceva îi suna în cap. S-au gîndit că e daimonul. Dar nu i-au găsit în cap decît un biscuit, marca „Daimon".

— De unde știi toate astea ?

— Mi le-a șoptit la ureche Tamizzo, în timp ce tu îți reveneai la înfățișarea ta obișnuită.

— Și Socrate, de pe Erttis ?

— A fost adus cu farfuria lui Xintu, pe Pămînt. Așadar, și pe planeta voastră va continua noua revoluție socratică ! Socrate va primi un ceas de viață lungă și un translator universal. Se va plimba pe tot pămîntul și va dialoga cu oamenii !

— Extraordinar !

— Deja a fost întinerit cu ajutorul ceasului. Are acum patruzeci de ani. Ba i s-a dat și o tabletă BSC, ca să devină subcuantic, și ca să se deplaseze mai ușor.

— Minunat !

— Și, fiindcă tot voia să fie găzduit în pritaneu, de acum înainte va fi găzduit în Hotelul Alchimiștilor. E avantajos, hotelul fiind ubicuu, îl va adăposti oriunde îl vor purta picioarele, pe planeta Pămînt !

— Și de ce s-au adunat cu toții în sala de conferințe ?

— Toate astea nu te privesc pe tine...

Cînd Welle și Yoko se reîntoarseră în Sala conferințelor, în oglinda neagră se vedea o imagine magnifică. Anume, se vedea o altă sală de conferințe, din alt club intergalactic, cu o oglindă neagră pe perete. În care se vede o altă sală de conferințe, din alt club intergalactic, cu o altă oglindă de perete, în care se vedea o altă sală, cu o altă oglindă neagră, și tot așa, la infinit. Și, în jurul meselor, stăteau adunați extratereștrii ce ascultau, se pare, pe Tamizzo, care tocmai citea ceva, într-o limbă necunoscută pămîntenilor.

Rafael le făcu semn să-l urmeze ; și la fel, îi chemă pe Gerolamo, Smile și motanul Alexis.

Tamizzo se întrerupe din citit.

— La revedere, domnule Wells. Mă bucur că v-am cunoscut !

— Dar... cu manuscrisul meu, ce s-a întîmplat ? îndrăzni să întrebe Wells.

— Tot ce știu e că nu știu nimic ! glumi Tamizzo, parafrazîndu-l pe Socrate și eschivîndu-se astfel de la răspuns.

Wells și ceilalți părăsiră sala de conferințe, urmîndu-l pe Rafael, ce-i conduse în sala unde urma să aibă loc dineul și în care, Petty Petercott, aproape leșinat de spaimă, se prefăcea că dezleagă cuvinte încrucișate.

O P T

A fost un dineu de pomină. În jurul mesei lungi, erau adunați cei patru oameni în negru : Mikael, Rafael, Uriel și Gabriel ; apoi meșterul Biber și Bombonello. Petercott stătea alături de motanul Alexis, Wells lîngă Yoko, iar Benny lîngă Gerolamo Fapaura.

Meșterul Biber se ridică solemn, cu o cupă în mînă, și anunță :

— Prieteni, a sosit momentul să vă spun pentru care motiv v-am adunat pe toți în jurul acestei mese. Ei bine, aflați că acesta este un banchet dat de Cosmopol în cinstea bravului sergent Petty Petercott care a găsit manuscrisul și rețeta de zglobulină... Pămîntul este oarecum salvat, căci dacă această rețetă ar fi căzut în mîna cactusoizilor...

— Care coctusoizi ? întrebă, mirat, Wells, pe Yoko.

— Ah ! Nu știi nimic din ce s-a întîmplat în lipsa ta !

Și îi povesti pe scurt toate întîmplările cu Ringo și amenințările lansate de el de pe farfuria zburătoare.

— Cum ? Pămîntul e în primejdie ? Din pricina mea ? făcu el, consternat.

— Îmi pare foarte rău, dragul meu, dar așa s-a întîmplat. Tamizzo, șeful expediției noastre a hotărît să plecăm mîine... Ne vom întoarce în Annandya. Iar pe Ringo îl vom lăsa aici, cu tot cu farfuria lui zburătoare.

— Bine, dar nu e drept ! exclamă Wells. Trebuie să faceți ceva !

— Astea sînt lucruri care mă depășesc răspunse ea, misterios.

— Și, deci, Petty e sărbătorit pentru că a găsit manuscrisul și rețeta zglobulinei, făcu el, cam înciudat. Deci totul s-a întors împotriva mea... Nu-mi mai rămîne nici o speranță...

Și Wells ridică mîhnit cupa și o duse la buze. Ar fi vrut acum ca aceasta să fie plină cu otravă, ca să se sfîrșească o dată cu toate.

Se vede treaba că vinul servit era cam tare căci, deși nu băură prea mult, pămîntenii noștri adormiră bușteau. Atunci Rafael, specialistul în umor-negru, puse la cale o glumă năstrușnică.

Deoarece Wells, Piperonni, Smile, Gerolamo, Petty și Alexis erau cuprinși de un somn adînc, decise că se cuvine să-i întindă pe fiecare în cîte un sicriu. Apoi sicriile fură urcate la bordul unei farfurii zburătoare, și cetățenii trisîmburiști fură lăsați pe la casele lor. Vă dați seama ce uimiți au fost, cînd s-au trezit, întinși în cîte un sicriu !

Primul lucru pe care l-a făcut Wells a fost, desigur, să deschidă televizorul. Nimeri chiar peste o transmisie în direct de la bordul farfuriei zburătoare pe care se afla Ringo. Acesta trimise iarăși un ultimatum către toți șefii de state, și mai făcu o demonstrație de forță, făcînd să dispară Moscheea Albastră din Istanbul. Apoi urmă o suită întreagă de reportaje senzaționale. Omenirea era în alertă.

— Ce-am făcut ! Ce-am făcut ! exclamă îngrozit Wells, și se întinse pe pat, cu un prosop ud pe frunte. Motanul Alexis căuta să-l liniștească, și îi tot făcea ceaiuri calmante.

Cam după două ore, pe ecran își făcu iar apariția imaginea cactusoidului Ringo, care anunță că are de făcut o declarație solemnă către toți pământenii :

— Pământeni ! Doriți să deveniți imuni la efectele proiectilul X ? Consumați cu încredere marmelada „Dulcineea", fabricată de firma Housebill ! Sau spălați-vă cu săpunul „Ulysses", care are același efect benefic. Sau îmbrăcați-vă cu pijamaua „Zefir" ! Nu uitați ! Marmelada Dulcineea, săpunul Ullysses și pijamaua Zefir ! Antidoturi de neînlocuit în cazul unui eventual Război al Lumilor !

Wells tresări, și la fel și motanul Alexis. Se priviră lung. Pe ecranul televizorului apărură alte imagini. Telespectatorii au fost informați că Luvrul, podul de peste Tamisa, stadionul din Roma și Moscheea Albastră au reapărut la locul lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Doar că vizitatorii Luvrului, trecătorii de pe pod, suporterii meciului și vizitatorii moscheii țineau în brațe celebrele produse ale firmei Housebill : borcane cu marmeladă „Dulcineea", săpunuri „Ullysses" și pijamale „Zefir". Și, în fine, apăru pe ecran chiar Leopold Sebastien, care îi făcu cu ochiul lui Wells, și îi spuse :

— Ei, ce părere ai, cumnate ? Nu-i așa că reclama pe care i-o facem noi firmei Housebill e de milioane ?

— Ah ! Cum de nu m-am gîndit ! Totul nu era decît... un scenariu de reclamă. Sebastien, cu reclama lui subcuantică a întors pământul pe dos !

În clipa următoare, Sebastien își făcu apariția în cameră, în carne și oase.

— Ei, ce părere ai de scenariul meu de reclamă subcuantică ? spuse el.

— Oh, da ! Minunat ! Chiar m-ai depășit, în ceea ce privește imaginația !

— Housebill e foarte mulțumit. Îți dai seama, acum produsele sale se vor vinde ca pîinea caldă !

— Și ce se va întîmpla cu laboratorul ? Cu mine ?

Sebastien dădu din umeri.

— Nu știu... după tot ce s-a întîmplat. La urma urmei, încă nu s-a întîmplat mare lucru. Doar că tu nu ai putut să știi secretul cercetărilor tale. Dar asta va avea efecte negative asupra planului Atlantida...

— Și Ringo ?

— Ei da, Ringo și cactusoizii săi au fost capturați la timp de extratereștri. Se află acum la bordul unei farfurii zburătoare, spre a fi cercetați. Cum ai putut să crezi bazaconia cu ultimatumul ? Tu, care ai făcut atîtea texte de reclamă ! ?

Și după o pauză, continuă, oftînd :

— Ei, n-am ce face. Eu trebuie să termin reclama subcuantică așa cum i-am promis lui Housebill. Vila-laborator va fi a noastră. Dar mai departe, nu voi hotărî eu.

Și, făcîndu-i cu ochiul :

— Cel puțin, te-ai ales cu un motan care vorbește, din toată povestea asta !

Motanul Alexis, care sta tolănit, și-l privea cu ochi sclipitori, începu să toarcă prietenos.

Și Sebastien dispăru, spunîndu-i lui Wells că va reveni spre a-i mai aduce vești.

A doua zi, Wells se duse la cafeneaua „Două mumii", unde îl găsi pe Cyrill cel de șaptezeci de ani, care îi declară că fusese pe o altă planetă Pămînt, unde vizitase cafeneaua Procope, spre a se documenta cum poate ajunge celebră o cafenea.

Dar surpriza cea mai mare a fost că Piperonni fu adus, peste o săptămînă, de către o farfurie zburătoare, cea cu care plecase de pe planeta Erttis. Povesti că făcuse o vizită pe Planeta Brunania, și că acolo fusese vindecat de cocoașă. Și, într-adevăr, Pip nu mai avea cocoașă !

Se căsători cu Rosa, și scoase al patrulea număr al revistei „Quaro-Squarq", în care publică următorul articol, rod al meditațiilor sale îndelungate :

„GIORDANO BRUNO
ȘI PORȚILE DE DIAMANT NEGRU"

Giordano Bruno a avut curajul de a susține cu fermitate o idee luată din manuscrisele secrete, la care avusese acces. O idee pe care o susținuse și Paracelsus, de altfel. Este vorba de o interpretare aparte, care dă un sens mai profund îndemnului socratic : „Cunoaște-te pe tine însuți". Bruno afirma că, dacă omul este „marele miracol", menționat de Hermes Trismegistus în scrierile sale, atunci descoperirea puterilor sale interioare l-ar face

aidoma unui zeu. El spunea că omul trebuie să ajungă să-și deschidă „porțile de diamant negru" ale psihicului său. De ce de diamant? Poate pentru că și el asemuia sufletul cu o piatră prețioasă ce trebuie șlefuită.

„Cunoaște-te pe tine însuți" înseamnă a înțelege că orice progres și orice putere sînt deja în fiecare om; dar ele sînt închise sau împiedicate să-și urmeze cursul lor normal. Piatra prețioasă nu e încă șlefuită, porțile de diamant negru sînt încă închise. Dar dacă cineva reușește să deschidă aceste porți, natura se manifestă în el, în toată plenitudinea. Omul poate atinge puteri care-i aparțineau deja.

Astăzi, știința noastră se interesează asupra potențelor nerealizate ale omului. Se știe că, în mod obișnuit, omul este introdus în trei cîmpuri de forțe: radiațiile cosmice, cîmpurile de forță electromagnetice și cîmpurile gravitaționale — care lucrează neîncetat asupra vieții. Însă, în manieră mult mai subtilă, omul intră în rezonanță cu un cîmp de forțe psihice care pun natura sa finită în interacțiune cu energia universului. Dacă ne gîndim la toate acestea, am putea găsi o explicație la faptul că Socrate afirma că aude o voce, un „daimon" care îl sfătuiește în momentele importante ale vieții sale. Sau de ce Giordano Bruno era obsedat de ideea că scrierile sale sînt de inspirație cosmică, fiind convins că are o misiune divină pe Pămînt? Oare nu au cunoscut, atît Socrate, cît și Bruno, scrierile lui Hermes Trismegistul? Nu proveneau, oare cumva, aceste scrieri din vechea Atlantidă? Sau nu afirmă unii astăzi că filozofia înțeleptului indian Pantajali era o moștenire a vechii Atlantide? Ori Pantajali afirma, ca și Socrate și Bruno, mai tîrziu, că veritabilul secret al evoluției este manifestarea perfecțiunii umane în orice ființă. Înainte de a bea cupa de cucută, Socrate a dat următorul sfat prietenilor săi: „Aveți grijă de voi înșivă". Cu alte cuvinte, trebuie să avem grijă de sufletul nostru. Și să cultivăm adevărata știință, care e știința binelui. Știința fericirii. Fericirea înseamnă satisfacerea tendințelor noastre veritabile, a naturii noastre reale. Cea mai mare parte a oamenilor își găsesc nefericirea în faptul că vor o viață care nu e în mod normal a lor.

Socrate credea în RAȚIUNEA umană. El considera că ființa umană are limite, că, spre a putea fi fericit, nu

trebuie să tinzi spre idealuri ce depășesc puterile tale înnăscute. Bruno credea în puterea imaginației ,a VOINȚEI. De altfel, el se considera un mag. El era mai aproape poate de adevăr, căci susținea că orice om ar fi putut ajunge la perfecțiune. Prudentul Socrate sfătuia pe om să vadă de unde începe pentru el Imposibilul. În viziunea lui Bruno, însă, nimic pentru om nu este imposibil... cu condiția de a-și descătușa puterile interioare".

NOUĂ

Sergentul Petercott, cînd află de acest articol, se bucură nespus. Îl transcrise pe două coli de hîrtie, cu scrisul său lăbărțat, punîndu-i ca titlu : „Raport asupra cunoașterii de sine". Mai adăugase de la el niște fraze alandala, din care se înțelegea că el, Petty, cunoscîndu-se pe sine, și-a dat seama că nimic nu e imposibil, în ceea ce privește cariera sa de detectiv la Cosmopol. Și că așteaptă cu nerăbdare să i se dea un nou caz. Semnase, și introdusese hîrtiile în burlanul intergalactic.

Tocmai aștepta să fie lăudat de comisarul Socrate, cînd în spatele său apăru Wells.

Cu o zi înainte, Sebastian apăruse în biroul său — căci Wells își reluase slujba la firma Housebill — spre a-și lua rămas bun. Expediția se întorcea pe Annandya. Wells îl întrebase ce se întîmplase cu manuscrisul, dar cumnatul său atît îi spuse, ca pe o mare taină, că trebuie să mulțumească sergentului Petercott, pentru că i-a salvat viața. Wells s-ar fi dus direct la locul unde știa el că ascunsese manuscrisul spre a se convinge dacă acesta mai era acolo. Dar se temea să nu fie văzut, cine știe cum, în vreo oglindă neagră !

Iată de ce hotărî să-l ia pe Petty, pe departe, cu binișorul, spre a afla adevărul.

— Dragă Petercott, am venit să-ți mulțumesc. După cîte înțeleg, îți datorez viața !

Petty își roti ochișorii și se înroși de plăcere.

— Mi s-a ordonat să... nu divulg nimic. Dar nu rezist ! Trebuie să mă laud ! Dar să știți că... afacerea cu cotețul a fost o chestie de fler.

— Care coteț ?

— Să vedeți cum a fost. Lola Papaura s-a certat cu Vandermeer. Lăptarul își rîdea de ea, zicîndu-i că

Gerolamo a fugit de acasă ca să scape de gura ei. Furioasă, Lola i-a spart într-o noapte vitrina și i-a aruncat Caşcavalul Universal în drum. Dar, de la izbitură, toate caşcavalului s-a desfăcut. Adică, acel mulaj ce închipuia o roată de caşcaval era, de fapt, o cutie rotundă de plastic. (Vandermeer se hotărîse de la o vreme să pună în locul roților de caşcaval, reale, un mulaj din plastic.)

— Mda. Avea o identitate suspectă. Și din cutie, ce sare afară în mijlocul drumului ? Un mic sul, învelit într-un ziar.

„Asta era ! Nenorocitul de Petty le-a găsit, deci !“ — își spuse înciudat, Wells. Într-adevăr, el depusese manuscrisul și formula zglobulinei în Caşcavalul-Universal.

— Lola a luat corpul delict și l-a ascuns.

— Unde ?

— Stați să vedeți. He ! He ! Vandermeer, cînd a văzut că Lola i-a spart vitrina, a spart și el cu un pietroi vitrina localului „Triunghiul Bermudelor“. Și a răpit scheletul, care îl enerva teribil. Capul scheletului l-a atîrnat cu o sfoară de craca unui copac din fața dormitorului Lolei...

Aici Petty se opri, să-și mai tragă sufletul. Apoi continuă :

— Și uite așa, într-o noapte, Lola, stînd în pat, cu geamurile deschise, a văzut hîrca în copac, și s-a speriat. A sunat la cafeneaua lui Biber — căci știa că eu mai obișnuiesc să mai trag noaptea cîte o raită pe acolo, ca să beau o cafeluță... Și uite așa, am fost chemat la datorie...

Aici Petty oftă și își dădu ochii peste cap.

— Ce femeie și Lola asta... și pe verticală și pe orizontală ! Eeeh... deci mă cheamă Lola la ea, și îmi arată hîrca. Eu îi raportez că vitrina localului său fusese spartă, și că scheletul dispăruse. Atunci Lola începe să se vaiete, să-și smulgă părul din cap. Pe scurt, îmi mărturisește că găsise nu știu ce manuscris în Caşcavalul-Universal, și că îl ascunsese, legîndu-l cu o sfoară de femurul scheletului. Cum scheletul era înțolit cu pantaloni, era o ascunzătoare foarte bună...

— Dar de ce o interesa așa de mult acel manuscris ? întrebă Wells.

— Pentru că — după cum spunea Lola — primele trei rînduri ale manuscrisului semănau i-den-tic cu cele trei rînduri scrise pe papirusul pe care-l ținea în mînă Bombonello Fapaura.

— Poftim ?

— Ei, Bombonello, piratul-timid. Adică, e vorba de portretul lui Bombonello, aflat în sufrageria soților Fapaura. Știi, Bombonello e pictat cu un papirus în mînă, care e astfel răsucit, că se văd doar primele trei rînduri scrise. O scriere necunoscută.

— Înțeleg, făcu Wells, căzînd pe gînduri.

— Lola mi-a raportat că bărbatu-său i-a spus că acel papirus pictat reprezintă un papirus pe care e scrisă rețeta fabricării aurului al-chi-mic și elixirul de viață lungă.

— Și pornind de la asemănarea celor trei rînduri — conchise Wells — Lola și-a dat seama că i-a picat în mînă un manuscris neprețuit, și l-a ascuns. Ei, dar acum, unde e scheletul ?

— Ei, aici am intrat eu în acțiune. Am observat, cu flerul meu de detectiv universal, că de cîteva nopți cocoșul Paracelsus nu mai cînta. Am sărit gardul stabilimentului, cu hotărîrea fermă de a face o percheziție în coteț. Per-che-zi-ție — unsprezece litere. Cu această ocazie, am băut și zece ouă proaspete, găsite prin iarbă. Cotețul era cu ușile vraiște, iar găinile circulau cîrîind mîhnite, pe verticală, pardon, pe orizontală, prin careul curții. Hm ! Mister ! Nici urmă de cocoș. În schimb, cîteva ouă aveau pe ele chipul lui Bombonello, cu bietul cocoș Paracelsus în brațe...

Găinile-fotograf ți-au venit în ajutor !

— Mda. Ei, și mă uit eu prin coteț. Acolo, ce să vezi ? Scheletul decapitat, adică — fără cap—cap — trei litere. Îl trag afară... pfui ! Și ridic cracul de la nădragi. Asta îmi este meseria ! Raportez : legat cu o sfoară de femur... manuscrisul !

Și Petty, plin de mîndrie, îl fixă pe Wells, cu palmele proptite în șolduri.

— Felicitări ! mormăi acesta, cam cu jumătate de gură.

— Am făcut cercetări, ca un brav detectiv universal ce sînt, și hop ! am aflat cine era de-linc-ven-tul. Vandermeer ! El atîrnase capul scheletului în copac, și restul

— restul ciolanelor — le băgase în coteţul lui Piperonni, aşa, ca să-i facă în ciudă !

— Bine, dar cu manuscrisul... ce-ai făcut ? întrebă cu sufletul la gură, Wells.

— După cum primisem ordin în imponderabilitate, he ! he ! la Cosmopol... l-am trimis comisarului Socrate, prin intermediul burlanului intergalactic ! Uite, ăsta-i burlanul cu pricina !

Şi Petty se aplecă din nou, spre gura burlanului, şi începu să zbiere :

— Aici Crocodilul ! Aici Crocodilul ! Către Scarabeu — Scarabeu — nouă litere. Aştept o nouă misiune ! Crocodilul către Scarabeu ! Aţi primit raportul meu ?

Wells îşi suflecă mînecile. Îl rugă pe sergent să se dea la o parte. Petty, neaşteptîndu-se la nimic rău, şi crezînd că Wells vrea să comunice şi el cu Cosmopolul, îl ascultă. Atunci Wells, turbat de furie, smulse burlanul intergalactic, îl trînti jos, şi-l călcă în picioare.

Petercott rămase înmărmurit de groază.

După ce Wells plecă, se apropie de el motanul Alexis, care urmărise, amuzat, scena, de pe acoperişul unei clădiri alăturate.

— Petty — începu el — am tras o fugă în mod subcuantic pînă la Oracolul din Delfi. Ştii, Oracolul care i-a spus lui Socrate că e cel mai înţelept om dintre oameni !

— Mda... Şi ?

— Şi l-am întrebat dacă e adevărat că sergentul Petty Petercott e cel mai mare nătărău dintre oameni. Ştii ce mi-a răspuns ? Că nu, nu-i adevărat.

— Dar aşa e şi normal ! se bucură Petty.

— Şi ştii de ce ? Fiindcă în universul infinit există, conform teoriei bermulativităţii, o infinitate de sergenţi Petercott. Aşa că... mai există o infinitate de nătărăi la fel de mari ca şi tine...

Şi motanul plecă, lăsîndu-l pe sergent perplex.

— Poftim mulţumire — bombăni Petty. Eu îi salvez viaţa... salvez Pămîntul, şi ei... Acum o să trebuiască să dau burlanul la reparat.

ZECE

Şi, încet, încet, strada Trei Sîmburi redeveni o stradă liniştită. Benny Smile plecă din nou să caute cactuşi în Mexic. Pip hotărî să facă ocolul lumii cu Rosa, pe un

vapor ce trecea prin Triunghiul Bermudelor. Gerolamo se ducea în fiecare după-masă pe la cafeneaua lui Cyrill, și-i povestea cum călătorise cu străbunul său, Bombonello, și ce spaimă trăsese — ca de altfel și Smile și motanul Alexis — cînd fusese lăsat pe Planeta Erttis. „Ah ! Cînd am văzut corabia îndepărtîndu-se de țărm... și apoi dispărînd în ceața verde... mi-am zis : N-am să mai văd niciodată strada Trei Sîmburi".

Dar, într-o după-amiază, pe Cyrill îl luă gura pe dinainte și zise :

— Dar și voi ! Cum să-mi trageți cu tigaia în cap și să mă legați burduf ! Să mă lăsați în celula lui Socrate... Și cum de v-a venit în cap să-l răpiți pe Wells, în coșul de rufe ? Și ca motanul s-o facă pe daimonul ?

Gerolamo rămase perplex.

— Cum ! ! Deci, Biber... nu era un travesti... al unui detectiv din Annandya ? Dumneata... ești Biber ? Adică... ceasul de viață lungă ! Of ! Cum vine asta ? M-am zăpăcit de tot !

Cyrill scoase o pipă, împodobită cu o piatră prețioasă, o aprinse și se învălui în fum.

— Te rog să nu mai discutăm niciodată această chestiune.

— Dar Bombonello... se va mai reîntoarce ? Va mai apare corabia pe strada Trei Sîmburi ?

— E secret. Și zeilor nu le place ca pămîntenii să le dezvăluie secretele... murmură Cyrill, parafrazîndu-l pe anticul Socrate. Te rog, să nu mai discutăm niciodată despre aceasta !

Motanul Alexis sta toată ziua tolănit pe pervaz și își scria memoriile. Rămăsese motan subcuantic, încă...

Iar Welles devenise un om obișnuit. De cîte ori se uita pe geam, și-l vedea pe Petty făcîndu-și rondul, exclama :

— Neghiobul de sergent ! Manuscrisul era mult mai important decît viața mea... Cu ajutorul lui, planeta Pămînt ar fi avansat cu multe secole, parcurgînd în cîțiva ani etape de civilizație pe care așa le parcurge, cu o încetineală exasperantă...

Așadar, Wells își reluase slujba la firma Housebil. Și zilele treceau extrem de plictisitor pentru el... cînd, într-o dimineață, pe cînd lucra la o reclamă pentru noul produs al firmei, papucii de casă „Șaman" („Punîndu-vă

în picioare papucii de casă „Șaman", vă veți simți ca în al nouălea cer" !), deodată, dinspre tavan se auzi un pocnet puternic. Unul dintre becurile lustrei se lumină puternic și apoi se stinse, răspîndind un miros de cozonac ars. Dintr-un norișor de pudră albăstruie apăru un om în carne și oase, care pluti un timp în aer, apoi se lăsă lenevos într-un fotoliu. Era un individ înalt, bronzat, îmbrăcat într-o elegantă pijama albastră. Era cumnatul său, Leopold Sebastien !

Sebastien scoase din buzunar o tabletă învelită în staniol.

— Înghite-o, te rog, îl îmbie el pe Wells.

„Dacă e vorba de Leopold Sebastian... un alt Leopold Sebastien, conform teoriei bermulativității — gîndi funcționarul firmei Housebill — atunci povestea mea începe din nou. Dacă există o infinitate de Pămînturi, de străzi Trei Sîmburi, de cetățeni Wells, de cumnați luați de extratereștri... înseamnă că s-ar putea să fie vorba de un alt Sebastien, care a greșit planeta". Și înghiți tableta. Abia aștepta să devină din nou subcuantic. „De data asta, am să fiu mai prudent... își spuse el. Nu primesc pe nimeni în vilă... și nici nu am să mai fac injecții cu zlobulină la cactuși !"

— Știi, ar fi o idee nostimă să mă angajez la firma Housebill să fac reclamă subcuantică — propuse Sebastien. Am cîștiga o grămadă de bani, de care avem nevoie. Am un plan teribil !

— Ce plan ? se prefăcu mirat Wells.

Sebastien scoase niște andrele albastre din buzunar și un bec.

— De acum înainte vom comunica prin intermediul andrelelor. Nu fi uimit, am să-ți explic imediat despre ce este vorba. Dar nu aici ; cred că tableta și-a făcut efectul, acum ești un cetățean subcuantic !

Și îl invită pe cetățeanul Wells să întindă mîinile înainte și să-și imagineze că se află în deșertul Saharei...

...Și uite așa, Wells ajunse din nou în Sahara, unde Sebastien II (îl vom numi așa ca să nu-l confundăm cu cel în pijama vișinie) îi spuse o poveste, pe care ilustrul trisîmburist o știa deja de mult. O poveste cu niște civilizații extraterestre, cu niște manuscrise, și așa mai departe.

Și Wells se prinse astfel din nou în joc, fără a-i destăinui celuilalt că el, nu numai că mai trăise o asemenea aventură, dar acum și apucase să scrie o carte despre ea. Puseră deci la cale un contract de reclamă subcuantică „Operațiunea Socrate", închirierea unui laborator în Mexic...

După care Sebastien îl anunță că trage o fugă pînă în Bermulakaddya, spre a aduce o alifie care să contracareze eventualele efecte nocive ale tabletei BSC !

...Într-o noapte răcoroasă de octombrie, la două săptămîni de la aceste peripeții, sergentul Petercott își făcea rondul pe strada Trei Sîmburi. Toată lumea dormea. Mîțele căscau plictisite, pe acoperișuri, Petty se oprea, din cînd în cînd, sub un felinar și, în lumina gălbuie, examina ceva ce părea a fi o revistă. Era, în mod vădit, foarte nemulțumit. Iarăși se poticnise în dezlegarea unui banal careu din revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă".

Patima de rebusuri îl apucase din nou, cu strășnicie. Mai ales că fusese decepționat de comisarul Socrate, care nu-i apreciase raportul asupra cunoașterii de sine, trimis prin burlan. Și de cînd Wells îi stricase, în mod iremediabil, burlanul — intergalactic, îi tăiase mijlocul de a comunica cu Cosmopolul !

Acum Petty cerceta descumpănit cele opt pătrățele de la trei vertical, pe care ignoranța minții lui le condamnau să rămînă goale ! Dar, din fericire observă că fereastra dinspre stradă a cetățeanului Wells era luminată. Tocmai se gîndea să-l strige, cînd geamul se deschise, și Wells își scoase capul afară, privind stelele. Ținea un bec într-o ureche. Spre satisfacția sa răutăcioasă, Petty constată că, la fel ca și burlanul său intergalactic, becul rămase mut ! Wells amenință stelele cu pumnul. Chicotind amuzat, sergentul îi strigă :

— Hei, domnule Wells, spuneți-mi... știți numele unui savant care a afirmat că, în universul infinit, totul este posibil ?

Wells tresări. Privi enervat, în jos, spre sergent, și-i răspunse :

— Einstein !

Apoi trînti fereastra, și se lungi pe pat. Scoase o oglindă din buzunar și se examină. Vîrful nasului devenise puțin albastru.

PARTEA A OPTA

UNU

...Și Wells ațipi. Dormi un somn greu, chinuit de un coșmar. Cădea printr-un tunet întunecos, lovindu-se cînd de pereții umezi, cînd de niște creaturi cu înfățișări bizare. Apoi se făcea că era întins pe o lespede, chiar în vîrful Marii Piramide. Soarele dogorea îngrozitor. Se ridică cu greu, ametit; îi era foarte sete. Observă lîngă el cupa — cupa lui Socrate, pe care i-o vînduse paznicul piramidei, cupa din care apoi, el însuși, avînd chipul lui Socrate, băuse otrava. Cupa era plină cu apă limpede. O luă și își muie buzele uscate în ea. Sorbi cu poftă, dar apoi se strîmbă. Cum oare ? În cupă se găsea coniac, un coniac, încălzit de soare. Deși abia sorbise cîteva înghițituri, băutura îl ameți pe loc. Gîtlejul parcă îi luase foc, urechile îi vîjîiau. Avea impresia că piramida se clatină, și că el lunecă în gol. Un fior de groază îi străbătu tot trupul.

Se trezi apoi iarăși, parcă din alt somn de plumb. De data aceasta sta întins în sarcofag, în Camera Regală. Lampa ardea lîngă el. Aerul era fierbinte, înăbușitor. Tot îi mai era sete. Zări lîngă lampă cupa. Iarăși afurisita de cupă ! Lîngă ea, sticla desfundată de coniac „Blestemul Faraonului". O umplu ochi și bău. Ce gust ciudat avea de data aceasta coniacul ! Parcă... da, gustul îi amintea de gustul cucutei. Părea a fi coniac amestecat cu otravă !

Simți dintr-o dată că picioarele îi deveneau reci, înțepeneau. Un hohot de rîs zgudui bolțile grele. Era paznicul piramidei, care apăruse, cine știe de unde.

— Ai băut din sticla aceea, n-ai rezistat ? rînji el. Și doar te-am prevenit ! Cine rămîne noaptea în piramidă, are de înfruntat blestemul faraonului !

— Cum ? se miră Wells. A trecut abia o noapte ? Dar... toate cîte s-au petrecut... Am trecut prin atîtea aventuri...

— Aiurea ! Ai avut halucinații, sărmanul de tine ! Sau poate ai visat ! Ascultă-mă pe mine, n-a trecut decît o noapte. Nu-ți mai amintești de mine ? Eu sînt paznicul... Am încuiat porțile piramidei, lăsîndu-te înăuntru, așa cum ai poftit. Acum a venit dimineața, și m-am grăbit să vin să văd ce s-a întîmplat cu dumneata. Poate ai înnebunit sau poate ai fost omorît...

Wells simțea cum trupul i se răcește, că înțepenește încet-încet.

— Și uite, poftim ? Ai băut cucută, ca un netot ! Nu ți-a fost frică ? Spune !

— Credeam că e coniac...

— Ha ! Ha ! Nu se știe niciodată cum anume te ajunge blestemul faraonului !

Wells era îngrozit. „Nu mai înțeleg nimic ! își spunea el. Dar oare ce căutam eu în piramidă ? A, îmi aduc aminte... Clubul intergalactic ! Biletelul de la Yoko... Trebuia să mă întîlnesc aici cu ea".

— Ascultă, domnule...

— Biberonni. Biby Biberonni, așa mă cheamă — se prezentă ceremonios celălalt. Și, fiindcă tot îți dai duhul, află că eu sînt un urmaș al atlanților. Ho ! Ho ! Păzesc de fapt camerele secrete din Marea Piramidă...

Ochii lui Wells abia mai puteau vedea, dar el mai scrută o dată chipul celuilalt. Într-adevăr, ce bine semăna individul cu Cyrill. Doar că era mai bătrîn, avea părul alb ca neaua, iar cele două mustăți ce stau țepene, ridicate în sus, erau și ele albe de tot.

— Dacă mă va căuta o femeie, pe nume Yoko — abia mai reuși să șoptească Wells — să-i spui că eu... eu toată viața... ea a fost singura...

O lacrimă i se scurse pe obraz. Inima îi zvîcni în piept. I se păru că îl împinge cineva, de pe malul unei prăpăstii, într-un hău fără fund...

D O I

În lampă, abia mai pîlpîia flacăra. Palid la față, Wells sta întins în sarcofag. Avea un sentiment ciudat de dedublare ; căci, deși își simțea trupul rece, nemișcat, întins

în sarcofag, pe de altă parte i se părea că e teribil de ușor, și că plutea undeva la înălțime, deasupra încăperii bîntuite de umbre înfricoșătoare. „Oare am murit ? se întreba el. Sau poate numai m-am dedublat ?“

O voce cunoscută îi răsună în ureche :

— O moarte plăcută, numai cu zeamă de cucută !

Era glasul motanului Alexis. Coada motanului îl gîdilă pe la nas, și Wells... strănută și deschise ochii. Sentimentul de dedublare dispăru. Stătea întins în sarcofag, iar motanul îl privea cu ochi galeși.

— Ah ! Să faci atîtea griji unui motan aristocrat și încă subcuantic ca mine ! graseie acesta. Nu știam unde ai dispărut ! Și poftim, dumneata tragi la măsea, în piramidă !

Și Alexis luă cupa, o mirosi, pufnind apoi dezgustat, zbîrlindu-și blana :

— Și ce căldură... ce aer înăbușitor e pe aici ! Dar barem sînt și niscaiva șoareci ?

Dar, dintr-o dată, aerul fierbinte deveni curat, pur. Încăperea se lumină. Era o lumină albastră, plăcută, ce venea de undeva, de sus. În jurul sarcofagului în care zăcea Wells apărură niște ființe îmbrăcate în alb. Îi recunoscu pe Fulcanello, pe Sebastien și pe Tamizzo, șeful expediției.

Fulcanello întinse mîinile spre Wells și îi spuse :

— Fiule, ai trecut cu bine proba. De astăzi înainte te vom primi în rîndul nostru...

Motanul Alexis se furișă smerit într-un colț, după o oală de alabastru, plină cu bijuterii, de după care i se mai vedea doar coada îndoită în formă de semn de întrebare.

— Eu, Fulcanello, directorul Clubului Intergalactic, care este și locul de întîlnire al membrilor Societății Secrete Intergalactice a Oamenilor de Știință, te anunț că de astăzi înainte ești primit în rîndul membrilor acestei societăți. Noi ne păzim cu strășnicie comorile științei noastre...

Dar aici fu nevoit să se întrerupă. Solemnitatea acestei ceremonii fusese stricată de un fluierat, un fluierat admirativ. Bietul motan, auzind de ce cinstire se bucură stăpînul său, nu se putuse abține și fluierase !

Fulcanello privi contrariat prin încăpere. Drept care motanul, simțindu-se vinovat, o șterse în mod subcuantic, deși cu mare părere de rău.

Wells încercă să se ridice, dar abia reuși să se proptească în coate.

— Nu înțeleg... ce se întîmplă cu mine. Toate astea parcă le-am mai trăit cîndva...

— Nu te teme, îl sfătui Fulcanello. Încă visezi.

— Încă ? Deci... e vorba de un vis ?

— Da, un vis. Acum, din nou, ne-am întîlnit în visul tău. Și tot ce s-a întîmplat a fost un vis.

— Tot ce s-a întîmplat ?

— Mai precis, tot ce s-a întîmplat din clipa cînd te ai dus la stabilimentul bărbierului-psiholog și te-ai uns cu alifia...

Wells părea foarte nedumerit, și pe drept cuvînt. Fulcanello se grăbi să-l lămurească.

— Alifia respectivă te-a făcut să cazi într-un somn adînc, care ține trei zile. Ai visat, în tot acest timp. Dar nu un vis obișnuit. Un vis care este totodată și un test, și o ceremonie... Un vis inițiatic, un vis programat. Așa cere tradiția noastră. Neofitul, înainte de a fi primit în rîndurile membrilor societății noastre, trebuie să treacă prin anume probe, în vis. Să-și trăiască experiența propriei morți. Să învețe să păstreze secretul. Legea tăcerii, e cea mai importantă. Secretele cunoștințelor ce ți se vor dezvălui vor trebui păstrate, sub amenințarea pedepsei cu moartea...

— De aceea, în scenariul visului meu, se făcea că am divulgat secretele încredințate, secretul cercetărilor mele... că mi-a scăpat din mînă rezultatul cercetărilor mele, drept care am fost condamnat să mor în locul lui Socrate. A fost o lecție... conchise Wells.

— Numai în vis puteai să o trăiești pe pielea ta, cum s-ar spune ! completă, zîmbind, Sebastien.

— Dar încă și acum, tot visezi, că vorbești cu noi. Ascultă-mă cu atenție, continuă Fulcanello. Ai visat că ai inventat, pe baza datelor din manuscris, zlobulina. Prea bine. Dar eu sînt absolut convins că oamenii de știință nu descoperă niciodată lucruri noi. Doar li se pare că descoperă lucruri noi.

Și, după o pauză :

— Să luăm, de exemplu, energia atomică. Alchimiștii o cunoșteau de mult, după cum cunoșteau și secretele transmutației, și încă multe altele. Eu sînt absolut convins că au existat în trecut civilizații care au cunoscut energia atomului și că o rea utilizare a acestei energii le-a distrus în totalitate.

— Deci, de pildă, dacă realmente aș descoperi zlobulina, și aș divulga secretul, aceasta ar putea aduce dezastre în soarta omenirii ? conchise Wells.

— De ce nu ? Dată fiind mentalitatea pămîntenilor, e mai bine ca anumite date științifice să fie ținute departe de cercurile puterii sau de oamenii armatei...

Sebastien interveni atunci :

— Și totuși, fragmente din știința acestor civilizații se pare că s-au păstrat pînă azi. Deși, pe deasupra, s-a încercat și distrugerea atîtor biblioteci celebre. Ca dovadă, arhiva din Annandya...

Dar Fulcanello îi făcu un semn. Sebastien tăcu, lăsîndu-l să vorbească pe directorul Clubului Intergalactic.

— Există o sinarhie misterioasă, care are scopul de a face să dispară de pe Pămînt anumite secrete. Secrete ale științei, secrete ale civilizațiilor dispărute, secrete privind farfuriile zburătoare... Există o conspirație permanentă, care urmărește să împiedice cunoașterea umană să se dezvolte prea repede.

— Deci, conchise Wells, marile secrete, care ar fi putut grăbi evoluția civilizației umane, au fost distruse... ca o măsură de prevedere. Poate că a fost mai bine că s-a întîmplat așa. Prematura lor cunoaștere ar fi dus la un cataclism.

— Mai bine spus, îl corectă Fulcanello, aceste secrete au fost ținute ascunse. Nu au fost distruse, ci ascunse... e o nuanță....

— Ah, da, înțeleg, exclamă Wells. Biblioteca imensă din regatul Agarthei... arhiva din Annandya... camerele secrete din Marea Piramidă.

Fulcanello adăugă, cu o expresie visătoare :

— S-ar putea să se fi păstrat unele din conștințele profunde asupra materiei și energiei; dar fiți sigur că aceste extraordinare cunoștințe nu ar fi putut fi păstrate

*) Aici autorul a folosit un fragment din conversația dintre Serge Bergier și alchimistul Fulcanelli, din cartea „Dimineața magicienilor" de Lovis Powels și Jacques Bergier.

decît de spirite superioare, și încă într-un limbaj în mod fatal incomprehensibil pentru oamenii obișnuiți.

— Limbajul folosit de membrii Societății secrete intergalactice ? întrebă Wells.

Fulcanello nu răspunse imediat. Își scoase ceasul de viață lungă din buzunar și începu să se joace cu el. Apoi continuă :

— Ne-am putea imagina, în decursul timpului, o succesiune de spirite superioare, care ar comunica între ele. Aceste spirite nu au vanitatea să facă dovada puterii lor. Iar dacă ele formează o societate, asta se întîmplă prin forța lucrurilor.

— Adică ?

— Această societate e forțată să folosească un limbaj particular. Și aceasta pentru că noțiunile generale pe care acest limbaj le exprimă sînt inaccesibile spiritului uman obișnuit. Da, și în acest sens putem vorbi de societatea secretă. Căci, dacă aceste cunoștințe ar fi difuzate, nu numai Pămîntul, ci chiar întreg universul ar fi amenințate de o mare primejdie...

Și Fulcanello îi mai aduse la cunoștință domnului Wells, că rostul visului său era printre altele și de a-l iniția în acele noțiuni generale ale unei științe superioare.

— Și acum, domnule Wells, ridică-te și urmează-mă în Sala Științei — hotărî el.

Wells se simți dintr-o dată ușor ca un fulg, plin de energie. Se ridică din sarcofag, și își urmă maestrul, tăcut...

T R E I

...Cînd se trezi din nou, era întins pe pat, în cabina de aburi, în stabilimentul lui Pipperonni. Era înfășurat într-un cearșaf alb. Se ridică cu greu în capul oaselor, și își privi chipul în oglinda din perete. Era el, Wells, cel de patruzeci de ani !

„Bine că nu mă văd în postura bătrînului Socrate.. dar mă întreb, ce mi se întîmplă acum e aievea, sau poate e doar un vis ?“

Lîngă patul său apăru Leopold Sebastien, îmbrăcat în obișnuita sa pijama vișinie.

— Acum ești cu adevărat treaz, domnule Wells ! Îți garantez eu... abia acum te-ai trezit din lungul tău vis...

Wells își trecu cu palmele peste față și murmură :

— Ce vis ! Un vis în vis, și apoi, parcă, un vis în visul unui vis. De parcă un vis s-ar fi reflectat în oglinzile din cabinetul bărbierului-psiholog, multiplicîndu-se la infinit...

— Am trecut ca să-ți las cheia laboratorului din Mexic. Acum pot să ți-o înmînez. Încă nu e momentul să te duci acolo, dar...

— Dar ?

— Clipa va veni. Pe Pămînt mai continuă reclama subcuantică. Cînd se va sfîrși termenul, peste cîteva săptămîni, Housebill îmi va da banii, iar laboratorul din Mexic va fi al tău.

— În ce dată sîntem azi ?

— Douăzeci și unu iunie.

— Deci,... reclama subcuantică și cumpărarea vilei-laborator sînt... lucruri reale ?

— Desigur. După cum la fel de reală este și „Operațiunea Socrate", care are loc chiar acum, pe Pămînt.

Wells își propti capul în palme și oftă.

— Nu-mi amintesc nimic din tot ce am învățat în Sala Științei.

— Fiindcă nici pentru aceasta nu a sosit încă momentul.

— Da ? Și atunci, cînd va sosi ?

— Te voi anunța ! Vei ține legătura cu mine, după cum ne-am înțeles, prin intermediul becului și al andrelelor. Cînd voi putea cumpăra vila, te voi anunța. Și vei pleca în Mexic. Atunci îți vei aminti...

— Și manuscrisul ?

— Îl vei găsi pe masă, în laborator.

— Uf ! deci asta a fost. Dar ia spune-mi, acum, că m-am uns cu alifia... sigur nu voi mai avea nici o neplăcere ? Nu mi se va înverzi pielea ? Nu voi muri de sughiț ?

— Ah, chiar ai crezut ? Astea toate au fost simple pretexte, ca să te determin să te ungi cu alifia. Scopul alifiei era să te facă să dormi... ca să visezi. Acel vis inițiatic... o inițiere în rigorile impuse de statutul tău de membru al Societății Secrete Intergalactice.

— Păstrarea secretului...

— Da ; și inițierea în noțiunile de bază ale unei științe superioare... ca să poți înțelege cele scrise în acel manuscris.

Wells privi îngrijorat în jur.

— Dar oare... nu e pericol de a ne auzi cineva ?

— O, nici o grijă ! Pip a închis stabilimentul și doarme și el tun, de trei zile. Am avut noi grijă de asta...

— Țin minte că s-a uns și el cu alifie pe bărbie...

— Ei, acum la revedere, dragul meu ! Mă duc să văd cum decurge reclama subcuantică ! Purtați cu încredere pijamalele Zefir ! Mai trimite-mi vești prin intermediul andrelelor...

Și Sebastien, „extraterestrul în pijama", se făcu nevăzut.

Abia se îmbrăcă Wells și era gata să părăsească cabina, cînd... surpriză ! Apăru Yoko, îmbrăcată în costum spațial. Se îmbrățișară acum cu adevărat. Și Yoko îi spuse aceleași lucruri pe care i le spusese în vis.

— Deci, tu ești capul răutăților cu adevărat ? întrebă Wells.

— Da ! Manuscrisul, intrarea ta în Societatea Intergalactică... dar astea nu sînt încă nimic. De fapt, te mai așteaptă o mare surpriză !

Și, sărutîndu-l pe obraz, Yoko se făcu și ea nevăzută.

Wells porni cu pași șovăitori prin stabiliment. Îl găsi pe Pip dormind buștean, pe patul pentru consultații, din cabinetul său. Îl lăsă să doarmă și, întinzînd mîinile înainte, se deplasă în mod subcuantic în apartamentul său, unde îl găsi pe motanul Alexis citind „Dialogurile" lui Platon.

P A T R U

...Și Wells și-a reluat viața sa obișnuită. »Obișnuită" nu e un cuvînt prea potrivit. Căci tot ce i se întîmpla i se părea ceva extraordinar, ceva ce mai trăise cîndva ..

Plecă în concediu, apoi își reluă lucrul la firma Housebill. În acest timp, pe Pămînt se derulau evenimente uluitoare. Manechinele subcuantice făceau reclamă firmei Housebill. O mulțime de Socrați se plimbau pe străzi, dialogînd cu trecătorii.

Piperonni se îmbogăți peste noapte, exact cum se întîmplase în visul lui Wells. Cu banii adunați edită o revistă intitulată, firește, „Quanq-Squarq".

Sergentul Petercott număra găurile caşcavalului-universal din vitrina lăptăriei lui Vandermeer și visa să

ajungă detectiv la Cosmopol. Viața reală devenise ca o oglindă, ce reflecta punct cu punct, visul lui Wells. Dar acesta nu suflă o vorbă, nimănui, nici chiar lui Pip. Era curios cum aveau să se sfîrșească toate acestea.

Și iată, se petrecu un eveniment neașteptat.

Într-o noapte, Wells împletea un mesaj către Sebastien. Acesta cumpărase vila-laborator de la Fulcanello, dar încă nu-i dăduse dezlegare de a se duce să lucreze acolo. Wells tocmai îl întreba cam cît va trebui să mai aștepte. Cînd, cineva îl strigă din stradă. Era, firește, sărmanul sergent Petercott care se poticnise la un cinci vertical !

Petty fu poftit în casă. Dar, tocmai pe cînd îl chestiona pe Wells — „Cine este savantul care a afirmat că în univrsul infinit totul este posibil“ — dintr-o dată, gazda sa dispăru. Da, Wells dispăru în pijama — o frumoasă pijama „Zefir“.

Dispăru, și nimeni nu-l mai văzu de atunci.

Poate credeți că s-a dus, în mod subcuantic, în vila-laborator din Mexic ? Puțin probabil !

Căci Benny Smile, cînd s-a întors din Mexic, în noiembrie, a povestit, într-adevăr, că a zărit în podișul mexican o clădire ciudată de care nu s-a putut deloc apropia. Dar era sigur vorba de o clădire nelocuită, căci nu a văzut țipenie de om în jurul ei, iar noaptea, nici o lumină nu ardea la ferestre.

Prin luna decembrie, au dispărut Socrații de pe străzi. Probabil că expediția lui Sebastian se reîntorsese pe Annandya. Nu știm nimic în legătură cu acest lucru. Cert e că Socrații își formaseră discipoli pe Pămînt și influența activității lor se făcea deja simțită. Existau savanți care refuzau să lucreze la noi arme ; soldații aruncau puștile. În tot mai multe țări aveau loc demonstrații ample, mulțimea cerînd pacea și dezarmarea.

Dar o coincidență a făcut ca și Luigi Piperonni să dispară tot în mod misterios. Să vedeți cum a fost. Ieșise la fereastră, în pijama, cînd numai ce vede o farfurie zburătoare deasupra curții sale. Cum-necum, s-a pomenit apoi în interiorul farfuriei. Dar dispăruse nu numai bărbierul în pijama, ci și Rosa, și încă în cămașă de noapte. Vendermeer se dădea de ceasul morții. Dar misterul fu dezlegat cam peste cinci ani de zile, cînd deasupra stră-

zii Trei Sîmburi a apărut iar o farfurie zburătoare, din care au coborît, foarte veseli, Pip și Rosa. I-au mărturisit lui Vandermeer că se căsătoriseră la bordul farfuriei zburătoare și își făcuseră luna de miere în cosmos ! Ba, pe deasupra, Piperonni nu mai avea cocoașă. Fusese vindecat — spunea el — de extratereștrii de pe planeta Annandya.

Cu această ocazie dădu de băut tuturor prietenilor săi, la localul „Triunghiul Bermudelor". Aici află, stupefiat, că în lipsa lui, și Gerolamo Fapaura dispăruse, în mod misterios, tot în pijama. Lucrurile se petrecuseră astfel. Într-o noapte, Gerolamo se sfădise cu nevastă-sa. Care i-a poruncit să coboare în bucătărie și să stea, drept pedeapsă, în butoi, vreme de două ore. Gerolamo a intrat în butoi... dar după două ore, Lola nu l-a mai găsit ! Dispăruse și el, tot în pijama ! După două săptămîni Lola a găsit în butoi o sticlă, cu un mesaj din partea lui. Gerolamo o înștiința pe Lola că, pe cînd ședea el liniștit în butoi, s-a petrecut un eveniment formidabil. Dintr-o dată, s-a pomenit, așa, în pijama, la bordul unui vas, în Triunghiul Bermudelor. Era vorba chiar de „Astrolab", corabia străbunului său, Bombonello Fapaura. Din Triunghiul Bermudelor — care este o poartă de trecere spre alte lumi — cei doi pleacă în minunate călătorii. Visul lui Gerolamo se împlinise !

Numai sergentul Petercott nu a dispărut în pijama. Și nici nu a fost angajat la Cosmopol. În schimb, s-a îndrăgostit de o nepoată de-a lui Cyrill, care venise să lucreze în cafeneaua acestuia. Petty i-a raportat acestei nepoate — pe nume Mina — că s-a îndrăgostit — unsprezece litere, nebunește, de ea, și pe verticală și pe orizontală. Și i-a ordonat să se mărite cu el, că altfel o arestează pentru că i-a furat... inima-inima — cinci litere. Cyrill s-a pomenit curînd bunic — căci Mina născu peste zece luni patru gemeni — care aveau daruri neobișnuite : cum ar fi acela de a îndoi furculițele și lingurile, numai prin puterea voinței, lor, privindu-le fix, sau de a face diferite obiecte să leviteze.

Cînd mai crescură, acești nepoți se urcau pe genunchii bunicului, care le povestea lucruri extraordinare. Cyrill își depăna amintirile vieții sale, istorisind... cum a luptat el, ca soldat, în armata lui Cezar, cum a discutat el cu Leonardo da Vinci, pictorul care ar fi adevăratul autor

al portretului lui Bombonello Fapaura ; cum îl cunoscuse pe patronul cafenelei Procope, de la care învățase meseria, și așa mai departe.

CINCI

Bine, veți spune. Dar Wells ? Dar „Operațiunea Atlantida" ? Ce s-a întîmplat cu manuscrisul ? Cu vila-laborator ? Pe scurt, unde oare dispăruse Wells, în pijama ?

Poate că secretul acestei enigme îl știe numai bărbierul-psiholog. Dar nu-l va dezvălui nimănui, niciodată.

Într-o seară, la cîțiva ani după reîntoarcerea lui pe Pămînt, cu farfuria zburătoare, el s-a hotărît să scrie un articol pentru revista sa asupra acestui subiect.

„Într-o noapte am fost răpit, aș putea spune, de extratereștri. M-am pomenit, în pijama, la bordul unei farfurii zburătoare. Am călătorit printre stele, o vreme destul de îndelungată, și am poposit pe o altă planetă. Nu știu cum, m-am pomenit singur pe o stradă. Beat de bucurie, m-am plimbat o vreme prin acel oraș străin. Eram mut de admirație. Străzile erau pavate cu un soi de sticlă verzuie, destul de groasă, însă transparentă — și sub această sticlă se putea vedea o apă albăstruie, în care se jucau pești minunați. Pretutindeni se întindeau parcuri, în care straturile de flori erau astfel amenajate încît parfumurile lor să alcătuiască o simfonie de culori și de mirosuri îmbătătoare. Din fîntînile arteziene țîșneau șuvițe de apă ce închipuiau minunate desene în aer, sau chiar literele unor strofe din poeme celebre. Ființele care se plimbau fericite pe străzi, semănau cu oamenii, numai că aveau cîte două bărbii. Se vede treaba că erau magicieni, căci voința lor... în cazul unor asemenea bărbii... Pielea lor era închisă la culoare, bătînd ușor spre arămiu. Erau îmbrăcați în straie ușoare, din materiale viu colorate. Am umblat multă vreme pe străzi, oarecum decepționat de faptul că nimeni nu-mi dădea atenție. Și doar era evident că eram un străin, căci eu am din păcate numai o bărbie. Cum îmi era foame, am căutat ceva care să semene a restaurant, dar fără succes. De-a lungul bulevardelor se întindeau doar case în formă de piramidă, ce păreau a fi fost tăiate în niște diamante uriașe. Farfurii zburătoare poposeau ici-colo, pe niște platforme special

amenajate. M-am hotărît să bat la ușa uneia din frumoasele case în formă de piramidă. Am traversat deci o grădiniță plină de flori, oprindu-mă în fața intrării locuinței. Am căutat din ochi o sonerie. Ușa era transparentă și se putea foarte bine vedea înăuntru. Cum nu am găsit nici o sonerie, m-am hotărît să bat în ușă, dar tocmai atunci aceasta alunecă, intrînd într-un perete. Am păşit în încăpere, privind curios de jur împrejur. Era o sală spațioasă. Pe perete se afla un ecran uriaș, sub care se înșiruiau mai multe manete și butoane.

Pe jos era întins un covor moale, violet, al cărui model reprezenta o galaxie în spirală. Lîngă perete se aflau niște ghivece cu ficuși uriași, avînd frunzele mari cam de doi metri. Mai trîziu am aflat că acele frunze serveau de pat, sau hamac. Lîngă tavan plutea un glob alb, din care răsuna o muzică plăcută. „Unde oare or fi gazdele ?“ m-am întrebat.

În clipa următoare, ecranul s-a luminat, și pe el au apărut niște imagini colorate. Mai întîi, am văzut o imagine din cosmos, apoi o farfurie zburătoare, trecînd cu viteză uluitoare pe lîngă planete necunoscute. Pe ecran apăru apoi o imagine ce reprezenta interiorul farfuriei zburătoare... Patru ființe stăteau așezate în niște fotolii. Erau îmbrăcate în costume argintii, ajustate pe corp. Ființele stăteau cu fața spre mine, și îmi zîmbeau. Era vorba de un bărbat, o femeie, și doi băieți. Cu toții aveau cîte două bărbii. Bărbatul îmi făcu semn cu mîna, și am simțit că primesc un mesaj telepatic din partea lui.

— Bine ai venit pe planeta Annandya ! mi-a spus el. Bine ai venit în casa noastră. Ne pare rău că nu ne aflăm acolo, pentru a face oficiul de gazde. Dar tocmai efectuăm o călătorie în scopuri științifice pînă în galaxia Ascoridda.

Să vă spun drept, am rămas înmărmurit. Deci pe acea planetă oamenii pleacă aiurea în cosmos și își lasă casele deschise oricui ? M-am gîndit să încerc la altă locuință, unde poate voi găsi gazdele acasă — și astfel să le cer de mîncare, și să le întreb dacă pe acea planetă nu se află cumva spitale unde aș putea scăpa de cocoașa mea.

Dar se pare că gazdele mele aveau și ele un ecran în fața lor, pe farfuria zburătoare, prin intermediul că-

ruia recepționau imaginea mea, dar și gîndurile mele. Căci am primit din partea doamnei un alt mesaj :

— „Nu ne e frică să ne lăsăm casele deschise. La noi nu există hoți, și nici violență. Cei de pe planeta noastră au atins un grad foarte mare de civilizație, dar și de moralitate. Există ecrane ca acestea pretutindeni, în tot orașul. De fapt, toată planeta Annandya alcătuiește un singur oraș, cu același nume. Toate ființele formează, într-un fel, o mare familie. Sau, dacă vrei, toată planeta constituie o singură locuință, a unei singure familii... de ce să ne încuiem ușile ? Există de asemeni, un Centru al Veghetorilor (fără veghetori nu se poate. deci — scriu asta spre satisfacția prietenului meu Petty Petercott) care urmăresc tot ce se întîmplă pe planetă, prin intermediul acestor ecrane, care stochează toate informațiile clipă de clipă. Firește, mai sînt și excepții... mai sînt și persoane gata să calce legea, să facă un rău. Dar, în acest caz, persoanele respective sînt instantaneu reperate. Vreau să spun, numai cît se gîndește cineva să facă o boroboață, că s-a și aflat la Centrul Veghetorilor de gîndul său rău. Atunci, folosindu-se de hipnoza de la distanță, și de telepatie, se imobilizează și se mustruluiește posibilul infractor ; care este apoi re programat, ca să spunem așa, să nu mai aibă intenții rele altă dată. Dar eventualii infractori sînt mai degrabă dintre străinii veniți în vizită, decît dintre annandyeni“.

— Eu unul nu am intrat în nici un caz aici cu intenția de a fura ! am explicat eu.

— „O știm și pe asta — mi s-a răspuns. După cum o știu prea bine și veghetorii. Acum, fii atent, apasă pe butonul roșu, de sub ecran, dacă îți este foame. Va ieși din perete o tavă cu mîncare. Și așteaptă persoana care va veni să te ia în primire, pentru a te duce... ai să vezi tu unde ! Va fi o surpriză foarte plăcută pentru tine !“

Într-adevăr, surpriza a fost extraordinară. A sosit un annadyan, care m-a condus într-o clădire uriașă, unde se aflau o sumedenie de laboratoare...“

Dar Piperonni nu mai reuși să-și termine articolul. În cameră apărură doi oameni în negru, unul cu o eprubetă la butonieră, altul cu o flăcără țîșnind din buzunarul de la piept al hainei sale. Erau Rafael și Mikael.

— Rupe imediat tot ce ai scris ! îi ordonă Rafael. Și să nu încerci să discuți cu cineva despre toate astea !

— Și mai ales, domnule Piperonni, să nu pomenești nimănui despre Wells. Wells a dispărut în pijama ; dar nu se știe unde, și nici cu ce se ocupă, da ?

Și cei doi oameni în negru se făcură nevăzuți. Iar Piperonni rupse docil articolul, și nimeni, niciodată, nu a aflat unde îl întîlnise el pe Wells, și cine l-a vindecat de cocoașă.

Uneori, noaptea, se trezește, se suie pe acoperiș, și cîntă la fierăstrău. Probabil că sînt serenade pentru Rosa, sau, cine știe, poate speră să intre în comunicare telepatică, cu Wells ? Oricum, obiceiurile rămîn obiceiuri, și a cînta la fierăstrău pe acoperiș, cînd nici capul nu te doare, ești însurat cu Rosa, și n-ai nici o cocoașă, e foarte plăcut !

Și Sergentul Petercott și-a păstrat, de asemeni, obiceiurile lui. Noapte de noapte, își plimbă barba sa neagră, deasă și sîrmoasă printre umbrele suspecte lăsate de copaci și clădiri. Din cînd în cînd, se oprește sub cîte un felinar și, la lumina gălbuie, studiază atent revista „Cine n-are mintea bleagă, rebusurile le dezleagă". Se plimbă alene, în susul și în josul străzii Trei Sîmburi. Trece prin fața localului „Triunghiul Bermudelor", în vitrina căruia Lola expune adeseori cîte una din sticlele cu mesaje pe care Gerolama i le trimite în mod tainic, aruncîndu-le în valurile Oceanului Atlantic, pentru ca Lola să le găsească în butoiul din bucătărie. Trece prin fața vitrinei lăptăriei lui Vandermeer și numără alene, poticnindu-se, găurile cașcavalului-universal.

Într-o astfel de noapte, sergentul ajunse în fața casei cetățeanului Wells, și privi înciudat ferestrele întunecate. „Dispărut în pijama — rosti el — Suspect, foarte suspect" !

Și, după o matură chibzuință, întrebă pe motanul Alexis, care stătea tolănit pe geam :

— Ia spune, Alexis, nu cumva stăpînul tău era de fapt... hm ! extraterestru ? Că prea era deștept ! Tii, cum îmi mai explica el toate careurile ! Cum găsea el soluția la toate rebusurile mele !

— Ești un nătărău, bombăni motanul, dînd furios din coadă.

— Atunci — își dădu cu părerea sergentul — poate că l-au răpit extratereștrii. Cine știe de ce tot amenința el cerul cu pumnul ! Știa el ce-l așteaptă !

Și, necăjit, Petty amenință și el, cu pumnul, cerul înstelat. Poate că, în chiar clipa aceea, departe, în altă galaxie, într-un laborator sofisticat de pe planeta Annandya, Wells făcea un remarcabil experiment, înconjurat de eprubete și manuscrise prețioase. Într-o lume străină, dar în care nu se încrucișau nici cuvinte, nici spade, nici obuze, și nici proiectilele bombelor atomice.

Și poate că Yoko, lîngă el... ei, dar toate astea sînt supoziții !

Eu, autorul nu am dreptul decît să spun — ca și anticul Socrate : „Tot ce știu e că nu știu nimic". Nu de alta, dar acum, scriind acest manuscris, poate că Rafael sau Mikael privesc peste umărul meu, și...

Dar, cum sta Petty cu ochii la stele, amenințîndu-le, rămase brusc cu gura căscată. Deasupra sa apăru o farfurie zburătoare. Un braț nichelat ieși dintr-o nișă, se prelungi pînă la înălțimea sergentului, și îi puse în brațe o cutie de carton. În cutie, Petercott găsi o pereche de galoși și un bilet : „O pereche de galoși antigravitaționali — cadou pentru sergentul Petty Petercott, să-i fie de folos cînd va fi promovat detectiv la Cosmopol. Semnat : Un extraterestru în pijama".

— Care extraterestru în pijama, domnule ? Cumnatul ? Bombonello ? Wells ? întrebă Petty, punîndu-și galoșii.

Și ridică privirile spre farfuria zburătoare, zbierînd :

— Hei, mulțumesc ! Dar ia prezentați-vă, domnii mei, actele de identitate ! Ca să știu cui să mulțumesc. Și apropo, galoșii de unde-i aveți ? Că eu întreb o dată, întreb de două ori...

Noi presupunem că acești galoși ar fi fost opera lui Wells. Dar, nu știm nimic precis. În orice caz, din farfuria zburătoare nu răspunse nimeni, iar la hublourile ei rotunde nu apăru nici o fizionomie suspectă. Mai mult, farfuria începu să se deplaseze de-a lungul străzii Trei Sîmburi.

— Hei, stați ! Actele de identitate ! se oțărî Petercott, alergînd după ea.

Dar galoșii îl făcură ușor ca fulgul, și Petercott se pomeni țopăind pe acoperișurile caselor.

— Hei ! Rondul de noapte pe acoperișurile și prin podurile caselor de pe strada Trei Sîmburi îl fac doar eu ! strigă motanul după el, adăugînd : Nătărăule, așa se mulțumește pentru un dar ?

Dar sergentul continua să treacă de pe un acoperiș pe altul, furios că nu se poate opri, dar și încîntat de darul neașteptat, și bombănind în barbă cuvinte pline de obidă, firește, încrucișate, la adresa extratereștrilor în pijama, care circulă, fără acte de identitate — identitate zece litere, prin universul infinit — infinit — șapte litere, adică, prin cașcavalul-universal — universal — nouă litere.

Iar farfuria zburătoare se pierdu într-un nor, ducînd cu ea, în nemărginitul spațiului, misterul extraterestrului în pijama.

I

ADDENDA

Într-unul din ultimele numere ale revistei „Quarq-Squarq" a apărut în mod straniu acest articol — sau, mă rog — această dare de seamă a sergentului Petercott către comisarul Socrate de la Cosmopol.

De fapt, Petty habar nu are nici el cum de a scris acest raport. Cînd a fost întrebat de Piperonni, el a răspuns că pur și simplu o voce i l-a șoptit la ureche. O fi fost la mijloc „daimonul" personal al lui Petty Petercott ? Cine știe ! În orice caz, Petty a scris așa, ca în transă, următoarele rînduri, pe care apoi le-a introdus conștiincios în burlanul-intergalactic. Cum se face că acest raport a apărut în revista „Quarq-Squarq" — la asta nu știe să răspundă nimeni, nici chiar bărbierul-psiholog sau tipografii săi. De vină o fi faptul că burlanul a fost grav deteriorat de cetățeanul trisîmburist Wells și nu mai funcționează așa cum trebuie ?

Așadar, redăm mai jos, întocmai, rîndurile semnate de sergentul Petty Petercott :

RAPORTUL SERGENTULUI PETTY PETERCOTT CĂTRE COMISARUL SOCRATE — COSMOPOL

„Deoarece Cosmopolul n-a binevoit a-mi mai da o nouă misiune — drept care noapte de noapte zadarnic

am stat cu urechea mea muzicală, de marțian, lipită de gura burlanului-intergalactic — mi-am dat singur ordin să dezleg un mare mister. Anume, misterul zîmbetului Giocondei sau, cu alte cuvinte încrucișate, ale Monei Lisa — ale cărei acte de identitate nu le-am văzut, dar despre care am auzit vorbindu-se atîtea, ba am găsit și o notiță într-o revistă „Cine n-are mintea bleagă rebusurile le dezleagă".

Don Gerolamo Fapaura, patronul localului „Triunghiul Bermudelor", cel care are în vitrină un schelet care cică aparține unui rege din Atlantida — ține în sufragerie un tablou uriaș care-l înfățișează pe străbunul său, piratul timid Bombonello Fapautra, care tablou se pare că ar fi pictat de marele pictor Leonardo da Vinci. Eu unul am văzut semnătura, pe orizontală, în colțul din dreapta al tabloului.

Cyr Cyrilloni sau Bibi Biber (nu i-am văzut actele de identitate așa că nu știu numele său adevărat — dar bănuiesc că e vorba de două persoane... cînd unul o face pe viul, celălalt o face pe mortul, și invers ; adică Cyrili are în vitrina cafenelei un sarcofag cu o mumie, și din cînd în cînd mumia învie, și patronul cafenelei devine mumie, iar mumia o face în acest timp pe patronul cafenelei. Dar poate și Biber și Cyrill sînt morți, adică sînt două mumii (după cum sugerează și numele cafenelei) ceea ce e un aspect foarte suspect, și ei se învie pe rînd unul pe altul. Habar n-am cum dar am să cercetez, și pe verticală și pe orizontală. Cel puțin așa am dedus cu flerul meu de detectiv universal). Deci Cyr sau Biber nu știu care era viu și care o făcea pe mortul, pardon, pe mumia —, mi-a povestit că a trăit pe vremea lui Leonardo da Vinci și a lui Bombonello Fapaura care erau cum se spune contemporani și deci ar fi văzut cum Bombonello Fapaura i-a pozat lui Leonardo da Vinci. Biber sau Cyrilloni mi-a mai spus că a văzut și niște acte de identitate din care reiese că acest Bombonello Fapaura era căsătorit legal și legitim cu numita Gioconda sau Mona Lisa. Și Leonardo da Vinci mai spune Cyrill sau Biber era un pămîntean de-al nostru, dar care venise din viitor, de aceea era el așa de deștept că nici nu îl puteau înțelege contemporanii săi. El știa extraordinar de multe lucruri și bănuiesc că ar fi putut rezolva ușor orice careu de cuvinte încrucișate. Și așa a inventat el

sau s-a făcut că inventează (că știa rețetele din epoca sa care era mai modernă) — submarine și avioane și alte chestii din astea. Poate a inventat și cuvintele încrucișate, dar de asta nu sînt sigur, dar am să cercetez. Nu știu dacă nu a inventat sau dacă nu a dus cu el și rețeta „marmeladei blestemate" în orice caz am anchetat cazul și am constatat că el a inventat multe arme pentru potentații vremii. Sau numai s-a făcut că le inventează. Sigur e că se ocupa de foarte multe lucruri picta, scria, compunea cîntece și cînta la diferite instrumente — (și poate și la fierăstrău) — așa că se pare că era cuprins de „gli eroici furrori" așa că poate a mîncat și din marmelada aia. Dar după cum mie îmi place să dezleg rebusuri adică am un hobby el avea o mare pasiune adică să picteze ; de fapt pînza unui tablou seamănă cu un careu uriaș de rebus. Și numitul Leonardo da Vinci era bun prieten cu Bombonello Fapaura și cu Cyrilloni și cu Biber. Și cînd Leonardo da Vinci a pictat-o pe numita Mona Lisa acesteia tocmai îi dispăruse bărbatul în cămașă de noapte. Și Leonardo, care era îndrăgostit de ea și aranjase poate anume această fugă special pentru a rămîne singur cu victima — i-a explicat că Bombonello fugise numai în cămașă de noapte, ascuns într-un coș de rufe, ca să scape de gura ei, și că pînă la urmă se făcuse pirat. Că de aceea îl chemase el, Bombonello pe Leonardo și-l rugase să-i facă portretul Monei Lisa — că atunci cînd poza, ea trebuia să stea nemișcată și să tacă. Și Bombonello a profitat de ocazie și pe cînd Leonardo o picta pe nevastă-sa, și ea era deci în atelier și tăcea nemișcată, el a fugit ascuns în coșul de rufe și dus a fost.

Se pare că într-o primă variantă a tabloului Mona Lisa avea mustăți, vreau să spun că era mînjită cu marmeladă pe la buze că-i dăduse Leonardo o tartină de piine unsă cu „marmelada blestemată" ca să o facă să-și piardă capul după el. Și probabil că ea se vedea unsă cu marmeladă pe la buze într-o oglindă din atelier, în timp ce poza, și o pufnea rîsul de cum arăta și habar nu avea încă de faptul că bărbatul său o ștersese ascuns în coș. Dar marmelada era absolut delicioasă căci borcanul cu pricina îi fusese adus poate lui Leonardo de Biber sau Cyrill din Atlantida care tocmai se scufundase pe altă planetă, adică pe un alt Pămînt, aflat în epoca Atlanti-

dei. Pentru că, după teoria bermulativității există mai multe planete identice Pămîntului nostru în universul infinit și ele sînt unele în epoci diferite altele în aceleași vremuri. Și se pare că Leonardo da Vinci venise de pe un Pămînt asemănător planetei noastre sau poate chiar de pe Pămîntul nostru, dar în viitor, adică din secolul XX Pămîntul nostru, dar din viitor, adică din secolul XX vreau să spun că se pare că este contemporanul nostru și poate chiar el este extraterestrul în pijama care se ține de drăcii pe strada Trei Sîmburi și pe tot Pămîntul că de unde naiba are el manuscrisele alea, decît de la Biber, din Atlantida ? Nu știu, dar am să cercetez. Informațiile sînt multiple și nu am reușit să le clasez. Bun. Sau se poate că Biber sau Cyrill a adus numai rețeta magiunului blestemat și i-a făcut-o cadou lui Bombonello, fiindcă și el, Biber, o iubea pe nevastă-sa ; care nevastă adică Mona Lisa a gătit maginul, și așa Bombonello a fost apucat de un soi de nebunie adică de „gli eroici furorri" adică mai clar de dorul de a pleca la dracul în praznic. Dar e clar că Bombonello cînd a pozat pentru portret a stat cu obiectul suspect, adică vreau să spun cu acel papirus în mînă. Și astfel acum pe papirusul pictat se văd primele trei rînduri scrise cu un soi de hieroglife ciudate într-o limbă necunoscută pe Pămîntul nostru. Bibi Biber al nostru, patronul cafenelei Două Mumii de pe strada Trei Sîmburi a binevoit să colaboreze cu legea, și mi le-a tradus. Se pare că el a trăit în Atlantida și a șters-o de acolo cînd Atlantida s-a scufundat și că literele alea sînt scrise în limba atlantă ; nu știu sigur, dar am să cercetez ! Și el a tradus cu grijă aceste trei rînduri din limba atlantă, și iată ce a ieșit :

„CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE DELICIOASA MARMELADĂ DE GUTUI DULCINEEA REȚETA ACESTEI MARMELADE PROVINE DIN ATLANTIDA, CINE O MĂNÎNCĂ DEVINE CUPRINS DE GLI EROICI FURRORI ȘI SE CUNOAȘTE PE SINE ÎNSUȘI".

Ciudat e că această marmeladă „Dulcineea" este produsă astăzi tocmai de firma Housebill, la care lucra cetățeanul trisîmburist Andrew Norbert Wells, care îl are de cumnat tocmai pe Leonardo da Vinci, adică pe acel extraterestru în pijama, care și în zilele, noastre a

venit cu rețeta magiunului și i-a vîndut-o se pare pe bani buni firmei Housebill. Am făcut cercetări, și am aflat uitîndu-mă cu lupa prin fotografiile din albumul lui Wells că sora sa, Margot, cea care a dispărut în mod misterios, seamănă foarte bine cu Mona Lisa, adică vreau să spun cu Gioconda. Poate că și Mona Lisa cea de pe vremea lui Bombonello a dispărut în mod misterios, în cămașă de noapte, fugind ascunsă într-un coș de rufe la bordul unei farfurii zburătoare, adică farfuria cu care a venit Leonardo da Vinci în epoca renașterii din viitor, adică de pe Pămîntul secolului XX. Și de acolo, din Italia renașterii Leonardo, sau Leopold Sebastien și Margot, sau Mona Lisa, au fugit pe o altă planetă identică Pămîntului nostru, Annandya — dar care se află se pare prin secolul patruzeci, adică au fugit în viitor. Acum o altă variantă la deslegarea enigmei zîmbetului Giocondei ar fi că tocmai în timp ce-o picta, Leonardo da Vinci i-ar fi mărturisit acesteia că bărbatul ei o ștersese de acasă și că ea rămăsese văduva veselă, drept care puteau să fugă amîndoi cu farfuria zburătoare aiurea în cosmos, că el era cine era. Chestia cu marmelada rămîne valabilă, că Margot de vreme ce a mîncat-o n-a mai îmbătrînit, căci e un fel de elixir de viață lungă marmelada asta — conține zglobulină. Și de aceea și Leonardo adică Sebastien a rămas și el tot tînăr și frumos și îi arde de ghidușii, circulînd în pijama prin cosmos. O ipoteză ar fi că și Housebill ar fi fost trecut în testamentul lui Bib-Er-Quartz care era poate totuna cu actualul Biber sau Cyrilloni și de aceea Sebastien sau Leonardo, în fine extraterestrul în pijama — a venit de i-a lăsat rețeta „marmeladei blestemate". Consumați cu încredere Marmelada Dulcineea ! Prelungește viața, este un antidot la mai toate bolile !

Acum trebuie să spun cîte ceva și despre scheletul regelui din Atlantida, care a fost pus la loc în vitrina localului „Triunghiul Bermudelor". Noaptea, el se leagănă și ciolanele sale scos un clămpănit ciudat. Cu fleruh meu de detectiv universal, am ciulit urechile și mi-am dat seama că acel clămpănit era doar aparent clămpănit, era vorba de un mesaj morse, transmis prin acea clămpăneală. Iată ce am înțeles eu :

ERA PREDESTINAT CA FIRMA HOUSEBILL SĂ FABRICE MARMELADA DULCINEEA, MARMELADA CARE DE FAPT AR TREBUI SĂ SE NUMEASCĂ GIOCONDA SAU MONA LISTA ȘI AR TREBUI SĂ AIBĂ CA ETICHETĂ — PE BORCANE — O POZĂ ÎN CULORI A MONEI LISA MÎNJITĂ CU MARMELADĂ PE LA BUZE ȘI ZÎMBIND DULCE ȘI POZA MEȘTERULUI BIBER DIN ATLANTIDA — CU MUSTĂȚILE UNSE CU RESPECTIVA MARMELADĂ.

În orice caz, vizitatori ai Luvrului, dacă admiraţi zîmbetul misterios al Giocondei, fiți siguri că exprimă entuziasmul ei, după ce a consumat cu încredere marmelada produsă după rețeta din Atlantida ! CHIAR EU, MARELE REGE NABUR-HABUR-ROCAMBURR DIN ATLANTIDA AM TRĂIT MII DE ANI TÎNĂR ȘI FRUMOS CONSUMÎND MARMELADA DULCINEEA — ȘI DE FAPT NICI N-AM MURIT, ACEST SCHELET NU E SCHELETUL MEU CI UN APARAT SPECIAL DE EMISIE RECEPȚIE — CÎND S-A SCUFUNDAT ATLANTIDA AM FUGIT PE O ALTĂ PLANETĂ PĂMÎNT, AFLATĂ ÎN EPOCA RENAȘTERII ÎMPREUNĂ CU BUNUL MEU PRIETEN BIB-ER-QUARTZ, CARE ȘI-A LUAT NUMELE DE BIBI BIBERONNI. DUPĂ CUM ȘI EU MI-AM LUAT NUMELE DE ÎMPRUMUT DE LEONARDO DA VINCI ? ȘI APOI AM FUGIT CU NEVASTA UNUI PRIETEN PE ANNANDYA DE UNDE VĂ TRANSMIT ACUM ACEST MESAJ".

Către toți bărbații de pe Pămînt : vreți ca și soția dumneavoastră să vă zîmbească dulce-dulce-dulce-dulce ca și Mona Lisa ? Cumpărați-i marmelada „Dulcineea" produsă de firma Housebill — spre a vă prepara cu ea niște super-clătite — care seamănă așa bine cu o navă mamă — în care încap zece farfurii zburătoare — ca și nava ce a sosit pe Pămînt, din Annandya — în expediție specială spre a lăsa firmei Housebill neprețuita rețetă a marmeladei din Atlantida. Over-Extraterestrul în pijama, adică Leopold Sebastien, adică Leonardo da Vinci, adică marele rege din Atlantida Nabur-Habur-Rocambur".

Cumpărați cu încredere marmelada Dulcineea, produsă de firma Housebill, unul din demnii urmași ai înțeleptului altant Bib-er-Quartz.

Așa că eu, sergentul Petty Petercott raportez către toți criticii de artă că misterul zîmbetului Giocondei a fost dezlegat.

Semnat : sergentul Petty Petercott

*

* *

Acum, noi avertizăm cititorii că ei pot crede orice despre acest straniu raport scris de bravul sergent trisîmburist. Se poate să fi fost scris de sergent sub influența unui daimon. Sau poate extratereștrii au făcut o glumă cu el și i-au transmis pe cale telepatică un excelent text de reclamă pentru marmelada produsă de firma Housebill.

Care e adevărul și identitatea adevărată a multor personaje din această carte nici noi nu știm, fiindcă, din păcate, Atlantida s-a scufundat cu tot cu actele lor de identitate. Se prea poate deci ca raportul să nu fie decît un text de reclamă. Oricum, dacă vreți să dezlegați misterul extraterestrului în pijama, consumați cu încredere marmelada Dulcineea, care vă va înaripa mintea și vă va da idei geniale !

Lei 50

ISBN 973-37-0098-3